

Nguyệt xuất kinh sơn điệu

Contents

Nguyệt xuất kinh sơn điệu	1
1. 01	1
2. 02	6
3. 03	9
4. 04	13
5. 05	17
6. 06	21
7. 07	26
8. 08	31
9. 09	35
10. 10	39
11. 11	42
12. 12	47
13. 13	51
14. 14 End	56

Nguyệt xuất kinh sơn điệu

Giới thiệu

Chết tiệt, không biết chuyện quỷ ma gì đây nữa? Thời buổi bây giờ đàn ông cũng bị đàn ông quấy rối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-xuat-kinh-son-dieu>

1. 01

Đệ nhất chương: Biến thành mỹ nữ

Chết tiệt, không biết chuyện quỷ ma gì đây nữa? Thời buổi bây giờ đàn ông cũng bị đàn ông quấy rối sao T_____T?

Ta diên tiết đá tường cho bồ cơn tức tối, gom đồ gom đạc đi về nhà, đình chỉ công tác thì đình chỉ, sợ gì.

Ta tên Tần Niếu, theo lời mẹ ta nói thì ngày ta sinh ra cũng là ngày ẩm áp đầu tiên sau một mùa đông lạnh lẽo, ngoài cửa sổ phòng bệnh có thể nhìn thấy những cột khói ẩm lượn lờ uyển chuyển trên những mái nhà, nên tên ta gọi là Niếu. (Niếu niếu có nghĩa là uốn lượn)

Mặc dù cái tên này được đặt rất ư bừa bãi vô duyên nhưng nó lại hợp với số phận tương lai của ta vô cùng, sau này có đôi khi ta cũng thường cảm thán sao vận mệnh lại có những tiến triển lạ lùng quá thế. Công việc của ta khi trưởng thành chính là “bắt chim”. Nhưng mà chim này không phải nói chim bay loạn xạ trên trời, mà ta là bác sĩ khoa tiết niệu trong một bệnh viện công, nếu người ta muốn gọi là nghề “lấy nước tiểu” ghê tởm thì ta cũng phải cần rằng mà gạt.

Thế nên, mỗi lần mẹ ta phản đối ta thân con gái mà mỗi ngày đều “yêu chim ngắm chim”, ta cũng khẳng khái đem hết trách nhiệm đổ lại cho bà. Nhưng, giờ thì ta cũng chẳng trách gì được bà nữa. Mấy năm trước, cha mẹ ta đều đã qua đời vì tai nạn xe cộ. Cầu mong bọn họ yên giấc ngàn thu!

Tuy nhiên, phải nói là những chuyện ta gặp phải đều do mẹ ta mà ra hết. Vốn ta cũng không muốn làm ở khoa tiết niệu, nhưng mẹ ta đã chẳng đặt tên hay ho cho ta thì chớ, lại còn nuôi dưỡng một thiếu nữ thanh xuân mười sáu tuổi như ta lớn lên y chang một đứa con trai. Ai có coi Super Girls thì chắc sẽ biết Lý Vũ Xuân? Ta cũng giống như vậy đó.

Lúc ta còn đang là thực tập sinh trong phòng cấp cứu, có một ngày ở gần đó xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn, người bị thương đều được đưa tới bệnh viện, chúng ta ai nấy đều khẩn trương, khao khát được chứng minh thực lực của mình. Thực tập sinh gà mờ như bọn ta thì làm quái gì có dịp được tiếp cận những ca hấp hối gần chết như thế này, đây chính là lần đầu tiên chúng ta thực chiến.

Ta và một bạn học nữ bị phân công chăm sóc một người bị thương nửa thân dưới. Chúng ta học theo mấy bà y tá, lấy kéo cắt phăng quần hần, để lộ ra miệng vết thương và đồng thời cả thứ “của quý” kia.

Ta và cô bạn học “Ai nha” một tiếng, lỗ tai đỏ bừng, đứng đực mặt ra. Tuy tim ta đã bắt đầu nhảy nhót, nhưng ta cũng là đứa giỏi ngụy trang, lóng ngóng 1 tí rồi giả bộ bình tĩnh lại tiếp tục thao tác, đem quần hần lột sạch sẽ. Rồi cứ theo trong sách tiến hành rửa sạch miệng vết thương, trong lúc đó cũng có vài lần đụng tới “con chim”. Bạn học của ta xấu hổ đứng nhìn mà vạ phần kính nể.

Lúc này, có người từ phòng khác sang trợ giúp, một lão già khú nhảy ra mắng sa sả bạn học kia: “Có thứ bác sĩ như cô hả? Người ta đang chờ cô cứu mạng mà còn đứng đó đỏ mặt tía tai, muốn làm tiểu thư thì về nhà mà làm!”

Bạn học của ta đứng ở một bên khóc thút thít, mà ta không cũng không rảnh an ủi nàng, còn phải cùng lão bác sĩ già khâu lại miệng vết thương. Thằng chả phát hiện ta khâu vá so với hần còn thuần thực hơn nhiều, thế là không thả ta đi, bắt ta đứng đó khâu cho bằng hết.

Thực ra ta may vá thành thạo như vậy là có nguyên nhân cả. Cha ta là quan chức ngoại giao, đã đi công tác ở Công-gô thời điểm đang xảy ra nội chiến, một chân bị thương, vì ko đc xử lý chu đáo kịp thời, sau khi về nước phải khó khăn lắm mới miễn cưỡng chữa khỏi được.

Cho nên mẹ ta bị bóng ma tâm lý, một mực muốn ta lớn lên phải học y, để còn biết tự cứu mình khi cần. Ta vừa cầm được kim thì cô của ta là y tá đã dạy ta may khâu. Nhà ta mua thịt heo về, ta đem da heo đục vài lỗ, đem khâu lại cho đẹp rồi mới bỏ vô nồi. Đương nhiên trước khi bỏ vô nồi phải lọc hết da đem bỏ.

Đến tối mờ tối mịt, ai rớt cục cứu không được thì tuyên bố tử vong, ai không biết có cứu đc hay ko thì đem vào phòng sản sóc giám hộ, ai cứu sống rồi thì xếp vô phòng bệnh, vết thương nhẹ thì cho thuốc dán rồi cho về nhà.

Chúng ta vất vả đến nửa chết nửa sống lê lét tại phòng nghỉ uống trà, hít thở cho lại sức. Lão bác sĩ kia chọt chỉ vào người ta, hắt hàm nói với ông phó viện trưởng: “Sinh viên này đang muốn vào khoa nào? Vô

khoa của ta đi.” Sau khi ông đi, các thầy cô còn lại đều nhìn ta bằng một ánh mắt dồn nén đau thương, còn bạn học thì nhìn ta cảm kích như trút được gánh nặng trong lòng.

Sau đó ta biết được lão già kia được gọi Bạo Long, là chủ nhiệm Khoa tiết niệu, người mà cả viện trưởng cũng phải nể nang ba phần, quen thói chửi mèo mắng chó. Phàm là người ko có tính thích bị ngược đãi đều chịu không nổi ông.

Ta hối hận quá a! Sau khi thực tập ta cứ háo hức mỗi việc được động dao động kéo trên cơ thể người thật, làm sao có thể quên thối bộ mặt thật của thằng cha Bạo Long này chứ? Không phải nói ông không bao giờ tuyển nữ sinh sao? Nếu không phải tin tưởng lời đồn này, ta cũng ko dám phớt lờ như vậy!

Vất vả đấu tranh tâm lý mấy ngày, ta đến Khoa tiết niệu báo danh, ông già kia gặp ta thì thiệt cao hứng, chờ nhìn đến hồ sơ của ta lại đổi ngay sắc mặt: “Cái gì? Người là nữ? Như thế nào lớn lên bộ dáng như vậy? Thanh âm cũng thô? Không được, ta không cần nữ nhân. Trở về tìm Viện trưởng Lâm, bảo hắn sắp xếp cho người.”

Đã vậy ông gấp gáp làm gì hả? Hiện tại khoa nào cũng tuyển người ổn thỏa hết, chỉ còn có Nam khoa là không có người, tóm lại là đường nào cũng đụng “chim” à.

Ta rốt cuộc không nhịn nổi nữa, lửa giận bùng bùng bốc cháy như tên lửa vũ trụ, “Lão già thối kia! Bộ ta muốn sinh ra thành như vậy lắm hả? Ông có biết ta khổ tâm lắm không? Đi dã ngoại, nữ sinh khác đều có nam sinh giúp xách túi mang giỏ, chỉ có ta, phải ra tay xách giỏ cho nữ sinh khác. Nếu không phải tại ông mất mũi kèm nhèm không phân biệt rõ, ta vốn muốn vào Khoa phụ sản. Muốn ta đi cũng được, ông giúp ta vào Khoa phụ sản, bằng không ta đứng đây chọc ông tức chết. Dù sao cũng có nhiều người như vậy thấy ông chỉ tay năm ngón chọn ta, nếu ông không an bày thích đáng cho ta, thì thanh danh của ông đừng hòng giữ. Hừ!”

Thực ra, Chủ nhiệm Khoa phụ sản là ý trung nhân của ông, cũng là người duy nhất có thể áp chế Bạo Long. Ta từng đi cầu xin bà ấy giúp ta khỏi sang Khoa tiết niệu, nhưng bà lại bảo ngoại hình ta quá giống đàn ông, sợ sản phụ bị trở ngại tâm lý. Hơn nữa Khoa tiết niệu cũng thật sự cần có một bóng hồng, vì y tá cũng bị Bạo Long đối thành nam giới cả. Hiếm khi Bạo Long chính mồm yêu cầu, vô luận thế nào bà cũng muốn làm vừa lòng ông.

Ta thầm suy đi tính lại, ưu điểm cao nhất của Bạo Long chính là danh tiếng tốt, nói chuyện giữ lời, chắc chắn sẽ tìm cách giúp ta vào làm ở Khoa phụ sản. Cái con nhỏ thối tha Triệu Phụng đã được vào Khoa phụ sản thì thôi, ngày hôm qua còn dám chúc mừng ta sẽ có “trăm chim ngàn chim” để chơi nữa, chờ ta đá nó đến Nam khoa rồi xem ta sẽ cười vào mặt nó thế nào!? Cái khoa đó bệnh gì gì cũng có, để xem nó có đến mức thấy chim là hoảng không nào?

Bạo Long cứ giương mắt nhìn ta chằm chằm, ta thì đang cơn phẫn nộ, dậm chân đùng đùng như bò tót, giương sừng sẵn sàng ứng chiến.

“Được!” Bạo Long rốt cuộc mở miệng, ta vui mừng ra mặt, nhưng sau đó nụ cười tắt cái phụp, vì ông nói: “Người ở lại đi.”

Ta phải hai tay chống tường mới miễn cưỡng không có té xuống đất, còn thằng chả thì đắc ý cười khẩy bỏ đi.

Cứ như vậy, ta trở thành đệ tử của Bạo Long, bắt đầu kiếp sống “yêu chim mến chim”.

Điều bộ thâm trầm ta cố gắng tu luyện nhiều năm hoàn toàn sụp đổ, đối phó Bạo Long chỉ có thể lấy bạo chế bạo. Mỗi ngày tại phòng nghỉ của Khoa tiết niệu đều có thể nghe thấy tiếng chúng ta cãi nhau âm ỉ.

Chờ Bạo Long về hưu, ta đã thành Bạo Long thứ 2, ông vui mừng vỗ vai ta lắm nhảm: “Ta có nhiều học sinh vậy, chỉ có người khiến ta vừa lòng.” Dĩ nhiên, ta là bản sao của ông, ông còn không vừa lòng chẳng khác nào tự sỉ nhục mình.

Trừ ta ra thì không còn ai nhớ rõ ta là nữ hết á. (Thảm quá T_T)

Ta vẫn ngày ngày chăm chỉ đi làm. Khi cha mẹ ta mới qua đời, toàn phải làm việc hùng hục như trâu mới giúp ta quên đi đau khổ. Bởi thế mà về sau không ai cho ta là đàn bà con gái nữa cả.

Bất tri bất giác, thể đạo thay đổi, đàn ông cũng có lúc bị người ta quấy rối tình dục. Có một ngày có bệnh nhân lúc ta đang kiểm tra của quý của hắn, dám sờ mông của ta, ta hoảng lên, lỡ tay bóp mạnh, làm bệnh tình của hắn càng nặng (sắc =DDDD). Được rồi, ta thừa nhận, không chỉ bởi vì bị hết hồn mà lỡ tay, ta là có chút cố ý. Nhưng xui xẻo thay, hắn là em vợ của thị trưởng. Thế là trách nhiệm đổ cả lên đầu ta, ta bị phạt, tạm thời cách chức kiểm điểm!

Con bà nó, lão nương ta cũng sớm phiền chán. Từ khi Bạo Long đi rồi, thay đổi Chủ nhiệm mới. Không biết có phải trước kia bị đàn áp đến điên hay không, mà tân chủ nhiệm đem nguyên bang oanh oanh yến yến đến, biến cái nơi khỉ ho cò gáy này thành công viên sức nước mùi hoa. Có cả đám y tá sinh đẹp như hoa thể kia, mấy thằng chim không có bệnh cũng nhào vô đăng kí khám bệnh, làm ta tăng gấp đôi lượng công việc.

Từ sau khi cha mẹ qua đời ta cũng ko có nghỉ phép, để ệt chết thì ko còn buồn nữa, nhưng đến lúc này thì ta cũng ngất ngư thật. Vừa may có cơ hội tốt, tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe. Ta đá tường phát tiết xong thì quả luôn ba lô về nhà.

Rốt cuộc mới có lúc rảnh rỗi, ta tranh thủ thời gian ngắm mình trong gương. Để ý thì mới thấy bất tri bất giác tuổi xuân cũng nhanh chóng bay đi mất rồi. Khỏe mắt đã muốn có nếp nhăn, khỏe miệng cũng chảy xệ xuống, da mặt thì ko được thư giãn miêng nào. Nhìn từ trên xuống dưới, lại phát hiện mình thật sự quá thể lương.

Có khi ngồi một mình bên cửa sổ, chỉ có bóng làm bạn với ta. Tắt đèn đi ngủ thì bóng cũng bỏ người mà đi mất. Ngay cả bóng cũng không còn, ta lại càng buồn bã cô đơn.

Kỳ thật ta chưa hề quên ta là con gái, ta cũng muốn có một bờ vai để dựa vào, ta cũng muốn thử làm chim nhỏ nép vào người yêu mà sống.

Cha mẹ ơi, các người thật quá đáng, cùng nhau dắt tay đi thiên đường làm thần tiên quyền lữ, đem con gái bỏ rơi lẫn lóc. Ta năm nay 29.99 tuổi rồi, còn chưa câu đất được anh chàng tốt nào, các người cũng thật là không biết phù hộ ta.

Ta cảm hờn nhìn di ảnh của cha mẹ, dần ngủ thiếp đi.

Ta không biết được, sau khi ta say ngủ, có hai cái bóng một đen một trắng hiện ra trước giường.

Bạch nữ ảnh nói: “Đều tại ông, nếu không phải tại gien của ông mạnh quá, Niều Niều cũng không lớn lên thành ra thế này, cũng sẽ không bị người ta tưởng nhầm giới tính, nhìn tới nhìn lui đều y chang đàn ông.”

Hắc nam ảnh áy náy nói: “Là ta thực xin lỗi nó, nhưng mà hiện tại không phải lúc vấn tội, mà cứu con trước quan trọng hơn, 10 phút nữa tầng lầu này sẽ cháy. Bà có chắc thay đổi thân thể sẽ không sao chứ?”

Nữ ảnh đắc ý nói: “Đương nhiên, ta là mẹ nó mà. Lần này ta tìm cho nó một thân thể nữ nhân cực kì là nữ tính. Nó cũng không còn trách gì ta được nữa. Hơn nữa, nó không phải vấn hay nói là thấy cơ thể đàn ông thực ghê tởm đó sao, tuyệt không để bọn họ tới gần mình. Còn nói rất muốn làm cái gì ký sinh trùng, vấn tiếc nuối hiện tại đã là chế độ một vợ một chồng, không thể làm đại thái thái của nhà giàu lắm tiền, nắm quyền hành trong nhà mà lại không cần cùng chồng lo chuyện tiền nong, cho nên mới độc thân cho tới hôm nay. Những nguyện vọng ấy của con, ta đều giúp nó toại nguyện.”

Sau đó một ánh sáng lóe lên, hai cái bóng đến ngay trước giường, nữ ảnh nói với người trên giường: “Niều Niều, vốn lần này hỏa hoạn con sẽ không chết, chẳng qua là bị hủy dung, vài năm sau bởi vì cô đơn chịu không nổi mà tự sát. Nhưng nhiệm kì làm Hắc Bạch Vô Thường của cha mẹ đã sắp hết, đây là lần cuối cùng có thể lợi dụng chức quyền để làm việc, cho nên chúng ta đã sớm kết thúc sinh mệnh của người kia. Về sau để tránh bị cấp trên phát hiện, chúng ta sẽ không thể đến thăm con, con nhất định phải sống thật tốt.”

Sáng sớm, ta tỉnh lại trong ánh nắng chói chang, nhớ tới hôm qua có một giấc mộng kì lạ, cha mẹ đã chết đi vào trong mộng nói cho ta biết ta chẳng còn sống được mấy năm, nên họ giúp ta thay đổi một thân thể mới. Thân thể này kêu Thu Thủy Nhu, năm nay 22 tuổi, là chính thê của Mộ Dung thể gia tam thiếu gia, ở dưới còn có hai tiểu thiếp. Nguyên lai chủ nhân bởi vì rơi xuống nước đã sớm đi gặp Diêm vương. Về sau ta sẽ thay nàng sống sót.

Ta mở mắt ra, đập vào mắt là trụ giường khắc hoa, màn che lụa mỏng, chăn bằng tơ lụa, gối đầu thêu hoa. Nâng tay lên, là tiêm tiêm ngọc thủ, tóc đen óng ả như nước. Chẳng lẽ là thật? Ta nhẹ giọng kêu: “Có người sao?” Má ơi, thanh âm này sao lại nhão như vậy, toàn thân ta đều nổi hết da gà.

“Tam thiếu nữ nãi, ngài tỉnh rồi sao?” Có một người mặc trang phục nha hoàn vén màn ra. Không biết tại sao, ta vừa thấy đã biết nàng kêu Hồng Liễu. Nàng gọi một kẻ dường như là đại phu tiến lên, ông ấy xem hỏi qua loa mấy cái thì nói không có việc gì rồi đi mất.

“Hồng Liễu?”

“Ai.” Quả nhiên nàng có phản ứng, “Tam thiếu nữ nãi ngài có còn khó chịu không?”

“Ta thấy không sao rồi.”

Hồng Liễu giúp ta mặc xiêm y, ta lặng lẽ ghi nhớ trình tự mặc đồ.

Khi chải đầu thì ta đành ngây dại, người trong gương kia là ai? Sao có thể xinh đẹp như vậy? Long mi loan loan, đôi mắt thật to, cái mũi thanh tú, cái miệng nhỏ nhỏ, làn da nhẵn nhụi, tóc đen tuyền. Cả người có vẻ hết sức mảnh mai, một bộ dáng vừa thấy là thương.

Ta nhìn thấy mà chảy nước miếng, ô kìa, sao mỹ nữ kia cũng chảy nước miếng? Ủa? Không đúng, gương đối diện ta, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là bộ dáng hiện tại của ta?

Trời ơi đất hỡi a! Ta biến thành mỹ nữ a! Về sau ra ngoài sẽ có người giúp ta mang ba lô, cũng sẽ không có nữ hài tử viết thư tình cho ta nữa.

Ta cố gắng kiềm chế hưng phấn, ra vẻ trấn định nói với Hồng Liễu: “Ta bỗng nhiên lại choáng váng đầu óc, muốn nghỉ ngơi thêm một hồi.”

Hồng Liễu lo lắng hỏi: “Có cần gọi đại phu đến xem lại không ạ?”

“Không cần, không cần, ngủ một hồi là tốt rồi, người đi làm chuyện của người đi.”

Nàng vừa đi khỏi, ta lao đến cửa, nắm chặt nắm tay, thân thể run rẩy, thấp giọng gầm rú: “Yeah!”

Ta cầm gương xem, xem trên xem dưới, xem trái xem phải, xem qua xem lại. Thấy thế nào cũng đẹp a! Ôi cha ơi, mẹ ơi, nhờ có chuyện này ta cũng không so đo hai người bỏ rơi ta nữa.

Ta nằm trên giường lăn qua lộn lại, quần chặt chần mà ha ha cười.

Như vậy qua ba ngày ta mới bình tĩnh trở lại, may là thân thể này xem như đang có bệnh, trừ ra vài người đến thăm, cơ bản không có ai đến quấy rầy. Cha mẹ ta hẳn là ở trong đầu ta động tay động chân làm gì đó, để ta gặp ai cũng nhớ được thân phận của họ.

Sau ba ngày hưng phấn, ta bắt đầu thận trọng suy tính tương lai. Trước kia bởi vì bộ dạng y hệt con trai, lại không cha không mẹ, nên ta cứ sống mạnh mẽ như đàn ông vậy đó. Hiện tại rốt cuộc có thể sống trong nhà cao cửa rộng, ta nhất định sẽ cố gắng sống như nữ nhân chân chính.

Ta âm thầm thề. Ta nhất định sẽ trở thành một nữ nhân siêu mềm yếu, siêu nhão nhệ!

Từ đó về sau ta bắt đầu tích cực dung nhập cuộc sống cổ đại.

Mọi người trong nhà đối ta tốt lắm, cứ như là mắc nợ ta vậy. Hai tiểu thiếp cũng không như người bình thường đi tranh giành tình nhân, cho ta có cảm giác như chiến hữu chung mặt trận vậy.

Trượng phu ta cũng gặp qua, hần tên Mộ Dung Khải Triệt, là một nam nhân tính cách hướng nội rất hay ngại ngùng, ngây thơ như con nít. Bộ dạng rất tuần tú, hơn nữa ánh mắt của hần, lấp la lấp lánh, so với sao trên trời còn đẹp hơn gấp bội. Chỉ là, hai “Muội muội” kia của ta đối với hần dường như lại có rất nhiều oán hận.

Kỳ quái, thật sự là kỳ quái! Không phải thê thiếp phải tranh nhau lấy lòng lão công mới đúng sao?

Trượng phu cũng không có sang phòng ta ngủ, ta rất có chút không yên, sợ hần đến đòi được thực hiện quyền lợi làm chồng. Sau lại có một ngày, hai muội muội đến tìm ta uống rượu giải sầu. Bởi vì nghề nghiệp trước kia đòi hỏi phải luôn tỉnh táo, ta từ trước đến nay không uống rượu. Cho nên chỉ nhìn bọn họ uống,

nghe bọn họ uống rượu trút hết oán giận. Ta thế mới biết, trượng phu của ta nguyên lai có bệnh không tiện nói ra, không thể hành sử trượng phu chức trách. Trách không được người nhà của hần luôn áy náy, mà thế với thiếp lại đoàn kết như thế.

Cái này ta an tâm, nhiều năm gần chim như thế, cũng toàn là chim có bệnh, ta thiệt là ghê tởm vô cùng, thật sự chịu không nổi có người ở trên người ta chơi chim. (hahaha

)

Cha mẹ thân ái ơi, cảm ơn hai người, thân thể này thật sự là rất thích hợp ta! Còn có cái kia tiểu soái ca trượng phu, cũng rất thích hợp ta! Ta nếu muốn lĩnh hội tình yêu thì có thể tìm hần, danh chính ngôn thuận còn không sợ sẽ bị chim cắn. Ha ha, hần đúng là được sinh ra để phục vụ ta.

~ Chương 1 Hoàn ~

2. 02

Đệ nhị chương: Lần đầu thân thiết

Nam nhân truyện:

Ta là Mộ Dung gia tam thiếu gia, đại ca của ta thông minh giỏi giang, nhị ca tính tình khôi hài, chỉ có ta dường như hoàn toàn không có ưu điểm gì, trừ bỏ đọc sách ra, cái gì cũng không giỏi, tình tình lại chất phác, chỉ cần gặp con gái thì lắp ba lắp bắp nói không nên lời. Các ca ca của ta đều tự mình ra ngoài tìm ý trung nhân, chỉ có riêng ta, phụ mẫu không dám trông cậy vào. Bọn họ sợ ta giống như thúc phụ, cuối cùng xuất gia đi tu, cho nên sớm lấy về cho ta vợ lớn vợ nhỏ đùm bọc.

Khi ta còn rất nhỏ, có một lần cùng các ca ca làm một chiếc xe đẩy bằng gỗ. Đại ca đưa cho ta một cây búa và một cây đinh, bảo ta đóng đinh trên một tấm gỗ. Bắt đầu cũng khá thuận lợi, nhưng sau đó trật qua trật lại, ta đóng phải cái tay cầm đinh, ngón cái sưng vù. Ta hết cả hồn. Tay của ta bị đau lâu ơ là lâu, đến nay đầu ngón tay cái vẫn còn thấy to hơn các ngón khác. Từ đó về sau, hễ là chuyện động tay động chân ta đều làm không được, cứ nghĩ tới ngón tay đau kia liền sợ.

Ta thành thân năm 19 tuổi, thê tử của ta mới 16 tuổi, còn nhỏ hơn muối muối của ta. Thân thể nhỏ xíu cứng còng nằm đó, chờ ta động phòng. Nghĩ đến chuyện động phòng phụ thân đã dặn trước, ta bỗng nhiên cảm thấy nàng giống như một tấm ván gỗ, còn ta thì ở trên người nàng đóng đinh xuống. Tay của ta bắt đầu không thể ức chế trở nên đau nhức, tiểu huynh đệ của ta liền mềm nhũn cả ra.

Về sau chuyện này vẫn không chuyển biến tốt đẹp, ta vẫn không thể động phòng. Thê tử của ta không thích nói chuyện, ta lại không biết nên nói cái gì, cho nên thành thân vài năm, nàng với ta mà nói, chỉ là khúc gỗ nằm chung giường mà thôi.

So với hai ca ca của ta, dù thành thân trễ hơn nhưng đều lục tục có hài tử, ta trước sau không động tĩnh gì, cha mẹ liền gấp gáp, lại nạp thêm cho ta hai người thiếp. Đối mặt kia hai nàng ấy ta vẫn ‘u như kỷ’, cho nên đường con cái vẫn mịt mờ.

Về sau, mẫu thân ta có vờ các nàng ấy đến tinh tế hỏi thăm, bọn họ đều nói ta có bệnh không tiện nói ra, bắt đầu về một phe đối phó ta. Bọn họ không ngừng tìm đến các loại kỳ quái phương thuốc giúp ta chữa bệnh, mỗi khi uống, ta cứ máu mũi chảy ròng ròng, nửa đêm ngủ không yên, nhưng vẫn là vô dụng.

Đã dùng tùm lum thuốc thang kỳ quái mà vẫn bó tay, ngược lại còn biến chúng ta thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, dần về sau người nhà của ta cũng chấp nhận bỏ cuộc. Bọn gia nhân càng cẩn thận

chiếu cổ ta, cứ như ta rất đáng thương, thiếu tay thiếu chân vậy. Bọn họ cũng cẩn trọng, thậm chí có chút lấy lòng đối đãi ân ái của ta. Cho nên tuy rằng các nàng ấy luôn nhìn ta oán hận, lại không có một ai muốn bỏ ta hay đem bệnh tình của ta tiết lộ ra ngoài.

Ta kỳ thật không cảm thấy được chính mình đáng thương, chỉ thích trốn ở tầng thư lâu đọc sách cả ngày. Rốt cục không cần có ai nằm bên cạnh, buổi tối ta một người tự do tự tại ngủ ở thư phòng.

Tầng thư lâu xây ở sườn núi phía Tây của Mộ Dung sơn trang, là nơi cao nhất ở sơn trang, từ cửa sổ nhìn ra cơ hồ thấy cả sơn trang thu trong đáy mắt. Đọc sách xong một mội, ta thường thích ghé vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ta lại thấy thê tử của ta đi dạo trong vườn. Mấy ngày này ta luôn thấy nàng, nàng cứ ở trong vườn dạo đông dạo tây. Lúc không có ai thì đi một bước nhảy ba bước, tướng đi còn thô tục hơn cả nam nhân. Gặp người khác thì nàng liền thẳng vai ưỡn bụng, lượn lờ mà đi, phong thái tao nhã. Gặp nước thì đứng lại ngó ngang ngó dọc, sờ tóc sờ mặt. Đến nơi vắng vẻ không người thì làm toàn tư thế kì quái, có khi bắt chước lại lắc mông loạn xạ, rất quái lạ nhưng nhìn rất vui.

Trước kia sao không phát hiện nàng thú vị như vậy? Ta bỗng nhiên cảm thấy được sách cũng không còn hay ho như trước, luôn luôn bắt giặc nhìn ra ngoài cửa sổ, tìm kiếm nàng.

Mấy ngày hôm trước phía đông vườn nàng đã đi dạo đã đời rồi, hai ngày nay nàng bắt đầu đi dạo phía tây vườn. Hôm nay nàng đi dạo tới dưới tầng thư lâu. Trước tiên, nàng vòng quanh lầu dạo qua một vòng, sau đó gõ cửa, nhẹ nhàng hỏi: “Trong phòng có người không?” Ta không trả lời.

Để cho người hầu quét tước dễ dàng, ta không cài chốt cửa, nàng đẩy cửa ra, tiến vào lại hỏi: “Có người sao? Không có ai sao?” Ta vẫn không trả lời.

Ta nghe thấy nàng tại dưới lầu đi tới đi lui, một bên lăm bầm lầu bầu: “Xem ra là không có ai, oa ô, nhiều sách như vậy! Để xem xem có thích cái gì không. Tư Trì Thông Giám, Sử ký, Luận ngữ... Xem nào, viết chữ đọc á, còn là phần thể nữa sao? Đau đầu quá! Ui, không chừng còn có cất giấu mấy thứ không thể cho ai xem, lên lầu xem cái đã. Lỡ đâu tìm được mấy bản đông cung bí hí đồ (sách XXX đây á) mở mang tầm mắt. Hắc hắc.”

Có tiếng bước chân lên lầu, ta trốn đến sau giá sách. Nàng cứ cầm lên một quyển, lại thất vọng thả xuống, trong miệng lầu bầu là xem không hiểu. Rồi nàng lấy phải quyển sách trước mắt ta, thấy ngay ta đằng sau giá sách.

“A!” Nàng nhắm mắt quăng sách cái vèo, hốt ha hốt hoảng, thê lương kêu: “Quý a!”

“Ta, ta không phải quý!”

“A! Quý biết nói kia! A... không đúng, hình như hắc nói hắc không phải quý.” Nàng không kêu la thảm thiết nữa, mắt nhắm mắt mở, run rẩy nói: “Người, người đi ra, cho, cho ta nhìn xem. Không, đợi lát nữa đã, ” nàng từ giá sách gần đó rút ra một quyển sách giơ lên cao, “Được rồi, tốt lắm, người, người đi ra!”

Ta từ sau giá sách đi ra, “Là, là ta.”

Nàng gặp ta, thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở mắt, vỗ ngực, thở phì phì rồi trừng trừng nhìn ta, “Má ơi, làm ta sợ muốn chết. ! Người...” bỗng nhiên dường như nhớ ra cái gì, vụt cái lại trở nên đoan trang, vẻ mặt dịu dàng, dùng giọng ủy khuất nhào nhào nhặt nói: “Tướng công, người hù chết thiếp thân.”

Tuy rằng nàng là thê tử, nhưng thực tế chúng ta rất xa lạ, ta lắp bắp trả lời: “Đúng, ta thực xin lỗi.”

Nàng mắt chực khóc nhìn ta, giọng điệu lại càng nhõng nhẽo: “Tướng công, vừa rồi sao người không trả lời ta? Người không muốn nhìn đến ta như vậy ư?”

Ta bỗng nhiên cảm thấy mình có lỗi cực kì, xấu hổ giải thích: “Không, không phải. Ta, ta, ta.... “

Nước mắt trong hốc mắt bỗng nhiên đâu mất tiêu, nàng ngạc nhiên mở to hai mắt: “Di, người nói lắp sao?”

“Không, không, không phải, ta, ta chẳng qua là...” ta muốn nói, chẳng qua ta gặp phải nữ nhân xa lạ sẽ nói lắp, nhưng càng muốn giải thích càng lắp ba lắp bắp, mặt cũng nóng cả lên.

“Trời ạ, ta chịu không nổi.” Nàng bỗng nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi, xoa tay múa chân, “Như thế nào lại có nam nhân đỏ mặt đáng yêu như vậy? Không được, ta muốn nựng quá đi.”

Ta còn đang khiếp sợ vẻ mặt của nàng đột nhiên biến hóa, nàng ù một cái đi đến trước mặt ta, giương tay nhéo mặt ta một cái. Ta hoàn toàn ngây người, cái này, cái này vẫn là thê tử nằm cứng ngắc trên giường trong trí nhớ của ta sao? Ta, ta nên làm cái gì bây giờ?

“Thật quá đáng mà, làn da lại tốt như vậy, còn tốt hơn cả ta nữa, không được, ta còn muốn nựng a.”

Trời đất ơi, cứu cứu ta đi! Thê tử của ta nàng làm sao vậy?

Nữ nhân truyện

Ta vẫn muốn giả bộ nhu mì hiền dịu, , chính là nhìn đến tiểu trưởng phu kia mặt đỏ hồng lên, ta thật chịu không nổi, nhịn không được nhéo nhéo mặt của hắn một phen. Cảm giác thật không sai, mềm mịn trơn láng, lại còn bộ dáng của hắn cộc lốc ngây ngô, thật sự là quá đáng yêu, ta nhịn không được hết nhéo rồi lại bóp.

Hắn dường như sợ hết cả hồn, ngây người không biết làm sao nhìn ta, nhẫn nhục chịu đựng ta sờ ta nhéo. Khó trách trâu già thích gặm cỏ non, cỏ non nho nhỏ mà đều đáng yêu như thế này thì ta cũng muốn ăn a.

Không được, kế hoạch được sửa chữa, Mao Chủ Tịch dạy chúng ta phải nhập gia tùy tục, tùy cơ ứng biến. Người này vừa thấy đã biết ngay là tuyệt đỉnh thê nô, tài liệu tuyệt vời, trời sinh tài này tất có dùng, chính là chờ ta đến dùng, ta đã không cần thì thôi, đã có ích như thế thì phải nhanh chóng sử dụng.

Người cần kiệm như ta làm sao có thể phí phạm của giới được? Ta quyết định, trước mặt người khác sẽ tiếp tục theo kế hoạch giả vờ nhu nhược, lúc không người thì đem hết thủ đoạn của Bạo Long ra huấn luyện em cỏ non này thành thê nô cao cấp nhất.

Ta bắt đầu tra hỏi hắn, đem mười tám đời tổ tông cả nhà hắn điều tra tường tận chi tiết, ta cũng không sợ hắn cảm thấy kỳ quái, nhiều năm tại bệnh viện khám cho người bệnh, cũng có kinh nghiệm nhìn người kha khá. Người này nhìn qua là bị người nhà bảo hộ quá độ, hắn lại gốc đến mức không biết phản đối, bất quá cũng là một đứa ngốc đáng yêu.

Trừ lúc có người hầu tiến vào quét tước thì ta giả bộ hiền thực đứng mài mực cho hắn, còn lại, cả buổi trưa ta xoát xoát tra hỏi còn hắn thì cứ lấp bắp trả lời. Đáng tiếc, hắn căn bản ko mấy quan tâm chuyện người khác, nên cuối cùng cũng không hỏi thăm được Mộ Dung gia các đời ra sao, chỉ hỏi ra những hiệu tượng sinh dục kỳ lạ của nhà hắn [chi tiết mời xem “Bùn loãng trát tường”], và hắn bao tuổi thì không dám dầm nữa >~<.>

Ta đoán quả nhiên không sai, người này lúc nhỏ từng đi lạc, sau khi tìm lại được thì người nhà bắt đầu bảo hộ quá mức, sau này phát hiện hắn có bệnh ko thể nói ra, người nhà đối với hắn lại càng bảo hộ chu đáo chặt chẽ. Theo quan niệm của người Trung Quốc thì một người nam nhân nếu như bất lực chuyện kia, thì các năng lực khác cũng sẽ bị hoài nghi. Đáng thương cho hắn, phỏng chừng hiện tại đã bị người nhà xếp vào hàng ngũ người tàn tật.

Ta tra tra hỏi hỏi đến lúc mặt hắn trở nên sợ sệt hãi hùng thì thôi, nhìn đến hắn đối với ta đã muốn sinh ra tâm lý sợ hãi, ta thật là vừa lòng hả dạ. Bắt đầu tốt chính là thành công một nửa, hắn sắp suôn sẽ trở thành thê nô tới nơi rồi.

Cuối cùng, ta bảo: “Vì thể hiện quan hệ vợ chồng thân mật của chúng ta, chúng ta phải có biệt danh riêng, về sau lúc không có ai khác, ta gọi người Nỗ Nỗ, người bảo ta Niếu Niếu.” Ta sẽ luyện nên một phản xạ có điều kiện, hắn chỉ cần bảo ta Niếu Niếu, ta có thể tự động chuyển sang Bạo Long tính cách.

Hắn lấp bắp nói: “Được sao, nhưng đại ca, đại tẩu, nhị ca, nhị tẩu bọn họ đều, đều không như vậy.”

Ta trừng mắt, “Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta. Hay là người không ưa thích tên này? Tốt lắm, đổi thành tên nước ngoài vậy, để người ta vừa thấy chỉ biết chúng ta là một đôi, ta kêu Ba Ba Lạp (Barbara), người tên là Lạp Ba Ba.”

Hắn run run nói, “Không, không cần, cứ chọn hai cái tên trước đi.”

“Ngoan!” Ta nhân cơ hội lại nựng hắn một cái, nhìn đến hắn muốn khóc mới buông ra, “Ta trở về ăn cơm, ngày mai lại đến gặp người.”

Trong mắt hắn ánh lên tuyệt vọng.

Ta khoái trá rời đi tầng thư lâu, không ngờ ta rảnh rỗi quá đi dạo vòng vòng giết thời gian, lại khai quật được một bảo bối như vậy, dăm ba tháng tới ta không cần sợ nhàm chán.

Buổi tối đi ngủ, ta hồi tưởng chuyện ban ngày, mới nhớ ra một vấn đề từng bị ta xem nhẹ: trên đời này có quý!!!

Nhiều năm tiếp thu nền giáo dục duy vật chủ nghĩa, ta căn bản là không tin trên đời có quý, nhưng cha mẹ đã mất của ta thật sự xuất hiện lại còn đem ta tổng đến nơi đây, ta còn muốn khẳng khẳng trên đời không có quý mới là nói nhảm.

Trong lòng có quý, dũng khí của ta liền nhỏ hơn một chút. Phòng ốc cổ đại đều là rường cột chạm trổ, ngay cả trụ giường đều khắc hoa văn phiền phức. Ban ngày nhìn thấy rất đẹp, buổi tối trong ánh nến lay động lại thấy mờ mờ ảo ảo. Thật đáng sợ!

Ta lớn tiếng kêu Hồng Liễu, Hồng Liễu hoang mang rối loạn xông vào, ta hai mắt long lanh, bảo rằng sợ lạnh, muốn nàng ngủ chung. Nàng hiền nhiên nghi hoặc, mới đầu mùa thu sao lại lạnh, nhưng bị ta mắt nhìn trân trân cũng phải giả bộ hòa theo.

Ta từng đứng trước gương nghiền ngẫm qua rất nhiều biểu cảm trên mặt, biết bộ dáng của ta bây giờ là cực kỳ diễm đam đáng yêu, không ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt ta như vậy, ngay cả ta còn không thể từ chối người trong gương nữa là.

~ Chương 2 Hoàn ~

3. 03

Đệ tam chương: Ngọt ngào gia đình

Lịch sinh hoạt mỗi ngày: (Một canh giờ ngày xưa là bằng hai tiếng đồng hồ)

Giờ mẹo (5:00 – 7:00), thỉnh an cha mẹ chồng, cùng nhau ăn bữa sáng. Đây là thời điểm tập hợp đông đủ nhất của người nhà Mộ Dung, cũng giống lúc trước ta họp giao ban ở bệnh viện. Thông thường, cha chồng sẽ nói dăm ba câu điểm lại sinh hoạt ngày hôm trước, phân phối công việc hôm nay. Sau đó mẹ chồng cho bày món, cả nhà cùng nhau ăn. Ăn xong cha chồng và đại ca đi tính toán sổ sách, xử lý công chuyện của sơn trang, nhị ca đi xem xét sản nghiệp của Mộ Dung gia, chỉ có tên kí sinh trùng ăn bám cha mẹ Nỗ Nỗ là đến tầng thư lâu đọc sách. Còn lại mấy bà cô trong nhà ngồi tám một phen thì quay về khuê phòng tự kỉ.

Giờ Thìn, đến phòng ngủ của Nỗ Nỗ ở tầng thư lâu tìm lại Chu công. Không phải là không dám về phòng, nhưng ta ngại mới ngủ dậy là nằm lăn ra ngáy tiếp thì kì, nên ngủ ở chỗ của Nỗ Nỗ sẽ không bị ai phát giác.

Giờ Ty, ngủ đã đời thì ra ngoài đi dạo, nhân tiện củng cố quan hệ xã hội. Sau đó lại trở về tầng thư lâu.

Buổi trưa, ăn cơm trưa. Mộ Dung gia ăn cơm trưa, cơm chiều đều là được hầu hạ đặc biệt đến tận phòng. Lúc đầu là ta ăn với hai em tiểu thiếp, nhưng từ sau khi “bắt” được Nỗ Nỗ, ta liền ăn chung với hắn. Ăn xong rồi sẽ huấn luyện thê nô au tiêu hóa.

Giờ Mùi, ngủ trưa trên giường của Nỗ Nỗ, hiện giờ ta chính là mỹ nữ, bảo đảm ngủ đủ ngủ ngon để dưỡng nhan là rất quan trọng, hơn nữa buổi tối Hồng Liễu cứ ngáy suốt làm ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của ta, không có nàng ta thì ta lại sợ ma, nên phải chuyên tâm ngủ ngày để bù qua sót lại.

Giờ Thân, tiếp tục dạy dỗ “cỏ non”.

Giờ Dậu, ăn cơm chiều, ăn xong đi làm bà tám hay ngồi trong phòng đợi mấy bà khác qua tám.

Giờ Tuất, ngủ, đương nhiên bên cạnh phải có người hầu hạ.

Ta tại Mộ Dung sơn trang quả thật rất sung sướng, có Nỗ Nỗ làm tình báo, ta hiểu thấu hết tính nết người nhà Mộ Dung, cũng ngày càng thân cận hơn với bọn họ. Thu Thủy Nhu trước kia là một kẻ trầm mặc kiệm lời, cho nên ta áp dụng chiến thuật “Mưa dầm thấm đất”, mỗi ngày từ từ lại nói nhiều hơn một chút, một tháng sau bọn họ cũng rất tự nhiên tiếp nhận chuyện ta trở nên sáng sủa hoạt bát, còn nói ta ngày càng dễ thương nữa.

Mộ Dung ba ba, cũng chính là cha chồng của ta, tính tình tốt lại còn là một lão soái ca. Mộ Dung đại ca, nhị ca cũng rất tuấn tú, đối xử với ta lịch sự, nhã nhặn. Nhưng để tránh điều tiếng, chúng ta cũng không tiếp xúc nhiều.

Mộ Dung muội muội, là một vị quý phu nhân đoan trang mỹ lệ, đối xử với ta vô cùng tốt. Hôm nọ ta đến thỉnh an bà, ăn mặc có phần mỏng manh, ngày đó lại có gió to, mặt mũi thế là lạnh ngắt trắng bệch. Bà lập tức đem ta ôm vào trong ngực, còn phân phó nha hoàn đi tìm quần áo ấm cho ta mặc thêm.

Trước kia khi cha mẹ ta còn sống, tuy rằng ta ở ngoài rất giống con trai, nhưng về đến nhà vẫn là cục cưng được yêu chiều hết mực, cứ hay nhào vào lòng họ làm nũng. Từ khi cha mẹ qua đời, không còn ai ôm ta như vậy nữa, nhớ tới lúc trước ta cô đơn chỉ biết lấy công việc là bạn, ta nhịn không được liền khóc.

Mộ Dung muội muội sốt ruột hỏi: “Nhu Nhu, người làm sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu?”

Ta nức nở: “Không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy được nương đối với con tốt quá. Nương, cảm ơn người!” Ta ở trong lòng ngực bà, không phải diễn trò, mà chân tâm thực ý kêu bà một tiếng nương.

Mộ Dung muội muội yêu thương ôm chặt ta, “Hài tử ngoan, người đã phải chịu khổ làm dâu nhà của chúng ta, nương phải cảm ơn con mới đúng.”

“Oa oa, nương, con rất thích ở đây, con nguyện ý vĩnh viễn ở lại nơi này.”

Về sau mẹ chồng đối ta lại càng tốt, ta cũng thật tâm coi nàng như mẹ ruột của mình. Nương yêu thương ta, ta cũng chân tâm coi bà như mẹ của mình. Ta tuy chỉ giả vờ nhu thuận, nhưng bởi vì quý mến nương cho nên cũng cố hết sức làm cho làm bà vui lòng.

Mộ Dung đại tẩu là một hiệp nữ, lúc này đang có thai đứa thứ ba. Tính tình có chút bất ổn, nhưng ta ngay cả Bạo Long cũng chơi được thì còn sợ gì nàng. Hơn nữa theo ta quan sát, người tính tình dữ dằn thường sợ nhất người ôn nhu hiền dịu. Trước kia vợ của Bạo Long cũng rất ôn nhu, ổng lại bị bả đề đầu cưới cổ. Về phần ta, vừa nhu vừa cương, là tốt nhất. Cứ như đối phó Bạo Long thì lấy bạo chế bạo, mà đối phó đại tẩu ta lại lấy nhu thắng cương.

Mỗi lần đại tẩu khống chế không được tính khí, ta làm bộ bị dọa cho kinh khiếp hãi hùng, nàng đều tắt lửa ngay lập tức, lập tức ăn năn xin lỗi ta. Thế là, nếu đại tẩu phát hỏa mà đại ca không có mặt, ta đều bị đội phòng cháy chữa cháy đến thỉnh đi dập lửa. Cháu trai cũng rất mến ta, hề phạm sai lầm đều sẽ chạy tới tìm ta nhờ che chở.

Mộ Dung nhị tẩu là tiểu thư khuê các, rất giỏi giang, giống như Vương Hi Phượng trong Hồng Lâu Mộng, nhưng lại không kiêu ngạo, tiền ăn tiền mặc của cả nhà đều do nàng quản lý. Có một lần, nàng nhờ ta may cho nàng một bộ bao gối, Thu Thủy Nhu trước kia rất giỏi thêu uyên ương, nhưng ta lại chỉ biết khâu da người.

Ta đành phải bày ra bộ dạng thở dài: “Uyên ương chúc định song phi, ai...”, tiếng than thở bị ta cố tình kéo cho thê lương ai oán, ba ngày sau vẫn còn nghe thấy.

Nhị tẩu liền tự trách mình, “Ai nha, Nhu Nhu, thực xin lỗi muội!”

Ta vẫn làm mặt khổ sở, “Không có việc gì, nhị tẩu, đây là số mệnh của muội.” Vươn tay nhận lấy bao gối.

Nhị tẩu gắt gao cầm lại, không buông tay, “Không cần, Nhu Nhu, ta bỗng nhiên nhớ tới còn mấy bộ bao gối chưa dùng đến, cái này không cần thêu nữa.”

Về sau nhị tẩu phân phó hạ nhân, ai cũng không được phép tìm tam thiếu nữ nhờ thuê này thuê nọ. Mà nàng còn áy náy trong lòng, lại cấp cho ta thêm nhiều chi phí sinh hoạt.

Mộ Dung Thiên Thiên là con gái duy nhất của Mộ Dung gia, bởi vì Mộ Dung gia nữ nhân mệnh khổ, đều bị nhốt dưỡng tại khuê phòng, trừ bỏ người thân, không dễ dàng gặp được người ngoài. Tuy rằng nhận hết tất cả sủng ái, nhưng có thể thấy rõ nàng ấy rất cô đơn.

Ta từ khi sợ ma sợ quỷ, cứ mãi lôi kéo Hồng Liễu cùng nhau ngủ, nhưng nghe nàng ta khò khè đêm suốt cũng muốn khùng. Quen biết Thiên Thiên rồi, ta ăn xong cơm chiều lại kiếm em ấy nói chuyện phiếm, kể chuyện linh tinh như Tam Mao hay Harry Potter. Nhưng cũng không dám kể chuyện tình yêu, ta hiện tại theo chủ nghĩa duy tâm, có một số việc vẫn là không cần tùy tiện mạo hiểm.

(Có lẽ ý tứ là chuyện con gái nhà Mộ Dung gia tuy là đồn đại có mệnh khổ, nhưng thà tin còn hơn ko tin, nên ko dám kể chuyện yêu đương cho Thiên Thiên nghe, lỡ thiếu nữ động tình là chết chắc!)

Thiên Thiên rất thích nghe ta kể chuyện xưa, cuối cùng quả nhiên như ta mong muốn, em ấy nín ta ở lại ngủ chung.

Buổi tối đầu tiên, ta nằm mơ thấy mình thành Tam Mao, làm cu li ở Bến Thượng Hải, vác mấy bao tải nặng chết người. Tỉnh lại thì phát hiện cánh tay của Thiên Thiên gác lên tay ta, gỡ làm sao cũng không ra.

Buổi tối hôm sau, ta nằm mơ mình là Tôn Tẫn, Bàng Quyên muốn giết ta, mà ta muốn chạy trốn thì lại chân lại bị thương, chạy không được. Sợ tới mức cả người toát đầy mồ hôi, tỉnh dậy lại phát hiện bị chân của Thiên Thiên gác lên đùi, hất thế nào cũng không xuống.

Buổi tối thứ ba, ta nằm mơ thấy mình là một con sâu, thiên tân vạn khổ mới có thể hóa bướm, nhưng chui hoài chui hoài mà không thể ra khỏi kén. Liễu mạng vạn vẹo tỉnh lại, phát hiện tay chân của Thiên Thiên đều ôm chặt trên người. Thật không rõ, thoát nhìn thấy người cũng mảnh mai mà sao khí lực lại lớn quá vậy? Ta giãy dụa một đêm cũng không thoát ra được.

Buổi sáng rời giường, Thiên Thiên vẫy vẫy cánh tay nói với ta: “Tam tẩu, tối hôm qua muội nằm mơ thấy một con chó nhỏ đáng yêu vô cùng, muội ôm nó mà nó cứ cố chạy thoát, ráng ôm nó cho chặt làm muội mệt quá chừng, đến bây giờ mà cánh tay còn đau nhức nè.” Ta tức muốn học máu mà chết.

Buổi tối ngày thứ tư, ta kể chuyện xưa qua loa cho xong, quyết định trở về phòng nghe Hồng Liễu “ca hát”. Buông tha kế hoạch ngủ chung với Thiên Thiên.

Kế hoạch bồi dưỡng thể nô của ta triển khai từ một nguyên tắc chính và hai mục cơ bản.

Nguyên tắc chỉ đạo là: 1. Niều Niều vĩnh viễn đúng. 2. Nếu như Niều Niều sai, mời tham khảo điều thứ nhất.

Hai mục cơ bản là tam tông và tứ đức.

Tam tông: Niều Niều nói thì phải nghe theo, Niều Niều phạm sai lầm cũng phải mù quáng làm theo, Niều Niều giở trò xấu phải hòa theo giúp đỡ.

Tứ đức: Phải nhận biết được ánh mắt của Niều Niều, phải hiểu hết những sở thích của Niều Niều, phải chịu đựng được tính nóng nảy của Niều Niều, phải cam tâm tình nguyện hy sinh hết thảy vì Niều Niều.

Trừ bỏ chuyện nhận biết ánh mắt hơi khó dạy bảo tí thì những việc khác đều tiến triển thuận lợi.

“Nỗ Nỗ, nhìn vào mắt ta, người xem ra cái gì?”

“Có rất nhiều tơ máu.”

“Vậy cũng nói, buổi tối không ngủ ngon đương nhiên là có tơ máu, không phải gọi người xem cái đó, nhìn cho kĩ!”

“Trong mắt người có ta.”

“Phi! Mắt nai của ta là gương soi của người hả? Nhìn lại!”

“Người không rửa mặt, khóe mắt có ghèn.”

“Đừng!” “A!”... [Đang đánh chồng, tạm thời đóng cửa.]

Vắt vả ngược xuôi, rốt cuộc huấn luyện được hần chỉ cần ta nháy mắt là biết ta muốn làm gì. Chẳng qua có bữa đang ăn cơm sáng thì bị nương quan tâm hỏi: “Triệt nhi, có phải hay không gần đây đọc sách rất vất vả, mắt lại có quầng thâm.”

Ta nhanh nhẩu ôn nhu tiếp lời: “Tướng công, chàng phải bảo trọng!” Tranh thủ nháy mắt, ‘nếu người nếu dám bán đứng ta, nhất định phải chết.’

Nỗ Nỗ minh bạch, hơi run run cúi đầu nói: “Được, ta sẽ chú ý.”

Nương cười tủm tỉm nhìn chúng ta, gần đây vợ chồng chúng ta quan hệ thân cận hơn nhiều, ai có mắt cũng thấy.

Tỷ như ngày đó có tá điền đưa tới vài chùm nho, ta rất hiền tuệ bưng một đĩa muốn đi tặng thư lâu cùng tướng công ăn. Cuối cùng như lời ai từng nói “ ‘Bóc vỏ’ bỏ tay người”. Trái nho thì nằm hết trong bụng ta, còn trước mặt Nỗ Nỗ là nguyên đồng vỏ.

Nương lại mắt rưng rưng lôi kéo tay của ta: “Nhu Nhu, trước kia nhìn con luôn buồn bực không vui, nương còn tưởng rằng trong lòng con có oán khí. Hiện tại mới biết được là nương hiểu lầm con, nguyên lai tâm địa con nhân hậu như vậy, Triệt nhi có bệnh con cũng không ghét bỏ nó, nương thật sự, thật sự là rất vui.” Về sau nương lại càng coi ta như bảo bối, nâng niu chịu đựng hết mực.

Cũng bởi như thế, liên minh thê thiếp đá ta ra, bọn họ hai người tiểu thiếp tụ thành một nhóm, cho nên buổi tối ta không tìm hai nàng ta tám nhảm nữa.

Đến cổ đại đã ba tháng, ta đem Mộ Dung sơn trang muốn lật lên hết rồi, tổ kiến tổ ong ở chỗ nào ta đều biết, ta bắt đầu hướng tới thế giới bên ngoài. Ta mệnh lệnh Nỗ Nỗ đi gặp nương xin phép được cùng ta đi du ngoạn, ta vì muốn giả bộ hiền thực nên đương nhiên không thể nói. Người trong nhà rất vui mừng Nỗ Nỗ rốt cục chịu ra khỏi vỏ ốc, lập tức liền đáp ứng.

Chúng ta đi trên đường cái, chung quanh ẩn núp một đồng vệ sĩ. Thằng cha bán cao nếu cởi mũ ra hẳn là Mộ Dung đại ca; ông thầy bói nếu cạo hết râu khẳng định là Mộ Dung nhị ca; Người ngồi ăn vắn thần ven đường, đưa lưng về phía chúng ta là quản gia; còn có người đi mua đồ ăn, đi dạo, đến cả ăn mày thoát nhìn cũng rất quen mắt. Nỗ Nỗ thật đúng là bị bảo quản đến hư.

Bị người khác giám thị, ta cũng không hoạt động tùy tiện được, cho nên sớm mất hứng đi về.

Sau lại xuất môn vài lần, đều có người đi theo, bởi vì chúng ta vẫn ngoan ngoãn, không gây ra chuyện gì, số vệ sĩ cũng càng ngày càng ít.

Có một lần xuất môn, đi vào chợ, trên đường người qua lại đông đúc, ta giữ chặt Nỗ Nỗ tay để tránh đi lạc, hần đường như hoảng sợ, nhìn thấy tay của chúng ta nắm cùng một chỗ lại càng nắm chặt. Thật sự là một đứa ngốc, cầm tay nương tử thôi mà, có cần kích động như vậy không?

Lần này trên đường thực náo nhiệt, có xiếc, ảo thuật, làm đồ chơi bằng đường, ca xướng dân gian. Những trò này hiện đại rất hiếm khi thấy, ta hoa cả mắt, quên hết đám vệ sĩ chung quanh, lôi kéo Nỗ Nỗ không ngừng hết chạy chỗ này lại đến chỗ kia. Chờ chúng ta nghe xong kể chuyện trong quán trà đi ra khi mới phát hiện, không biết từ lúc nào những người đi theo chúng ta đã không thấy nữa, mà sắc trời cũng đã tối, chợ cũng tan.

Chúng ta tìm được nơi gửi xe ngựa, phát hiện xe ngựa cũng không thấy, phỏng chừng xa phu đợi mãi không thấy chúng ta đã đi mất.

Không có cách nào khác, chúng ta đành phải lợi bộ về nhà, lúc ngồi xe không cảm thấy được là bao xa, đi bộ lại thấy sao mà đường dài quá vậy?

Đi rồi một hồi chân ta đau, thân thể này đẹp thì có đẹp, cũng không phải như ta lúc trước. Vậy là Nỗ Nỗ công ta đi tiếp. Ta nhớ tới cha mình, lúc trước ta đi đường mệt mỏi, ba ba cũng công ta trên lưng. Lưng của Nỗ Nỗ tuy rằng không to bằng ba ba, nhưng cũng ấm áp như vậy. Ta lại nghĩ tới khi cha mẹ qua đời, lo xong đám tang ta một người cô đơn tiêu sái trên đường, nghĩ đến trong nhà chỉ còn có ta và cái bóng

thì lòng bàng hoàng hụt hẫng. Hiện tại rốt cục lại có người quan tâm ta, ta dựa trên lưng Nỗ Nỗ, tuy rằng chung quanh cây cối um tùm, ta cũng rất an tâm.

Ánh trăng lộ ra phía trước, có lẽ là ánh trăng thật đẹp, dọa bạo long chạy mất, ta ôm cổ Nỗ Nỗ cổ, nũng nịu: “Nỗ Nỗ, ta ca hát cho người nghe nha.”

Ta hát hết Nửa vầng trăng lên lại đến Ánh trăng đại biểu lòng ta , lại đến Ánh trăng gây họa , ta cứ hát mãi hát mãi, đem hết những khúc hát về trăng mình thuộc ra mà hát. Thân thể này có xương âm rất đẹp, mà ta đêm nay cảm tình thực sự dư thừa, hát đến tâm tình rạn vỡ, chính mình nghe được còn bị cảm động.

Nỗ Nỗ vẫn vững vàng công ta đi tới, im lặng lắng nghe, đến khi có người tìm thấy chúng ta, có thể ngồi xe ngựa về nhà. Ở trên xe ngựa, Nỗ Nỗ cẩn trọng hỏi: “Niều Niều, về sau người có thể ca hát cho ta nghe nữa không?”

Ta hỏi lại: “Người muốn nghe nữa sao?”

Hắn thẹn thùng gật gật đầu, “Ừ, người hát rất hay!”

“Được, người công ta, ta sẽ hát cho người nghe.”

Về tới nhà, nương cho rằng chúng ta đã bị lạc đường, vô cùng lo lắng, vừa nhìn thấy chúng ta liền mắng ột hồi.

Yêu cho roi cho vọt. Dù nương đối với ta hết lòng sủng ái, ta vẫn cảm thấy không thật, chỉ sợ bà bởi vì áy náy và muốn bồi thường mà khoan đãi mình nồng hậu. Đến lúc này bị mắng nhiếc, ta rốt cục khẳng định mình đã có một gia đình, dẫu bị trách cứ, ta lại thấy tâm tình yên ổn vô cùng.

Mắng xong, nương lại đau lòng chúng ta phải đi bộ xa như thế, hỏi ta sao không mượn xe mà về. Ta thật ra có nghĩ tới việc đi nhờ xe, nhưng còn mượn xe, hoàn toàn không nghĩ ra. Ta nhìn về phía Nỗ Nỗ, một mảnh mờ mịt, không cần phải nói, cái tên dằn dặt này khẳng định là không có chút vốn sống nào. Nhưng mà, nếu đã mượn xe thì hóa ra đêm nay sẽ chẳng ‘khác biệt’ như vậy rồi?!

Đôi khi, có chút sai lầm lại có thể sinh ra kết quả tốt đẹp, rất nhiều phát minh khoa học chính là từ sai lầm mà có được. Buổi tối hôm nay có đẹp hay không, ánh trăng đều biết.

Từ sau chuyện lạc đường, chúng ta bị cấm túc. Thái độ của Nỗ Nỗ đối với ta có chút thay đổi, trước kia ta nô dịch hắn, hắn chỉ có một bộ dáng nhếch nhếch chịu đựng, hiện tại đã có vẻ cam nguyện hơn. Chẳng lẽ sức mạnh của âm nhạc thực sự lớn như vậy? Ta từ đó càng ca hát nhiều hơn cho hắn nghe, đương nhiên mỗi lần bắt hắn công trên lưng mới hát. Giáo dục tiểu hài tử nhất định phải nói được thì làm được, bằng không về sau hắn sẽ không tin tưởng lời người nói nữa.

Hắn công ta ở trong phòng xoay quanh, trên lầu xuống dưới lầu, rồi lại dưới lầu lên đến trên lầu. Ta rốt cục không có thể tạo cho hắn có phản xạ có điều kiện, bởi vì ta mãi mê ca hát quên luôn thể hiện tính cách bạo long.

Hắn đối ta không như còn sợ hãi như trước, cùng ta nói chuyện khi cũng sẽ không động một tí liền nói lấp mắt đồ. Bởi vì lúc trước giáo dục cũng có chút thành công, tính cách thê nô đã ăn sâu vào xương máu, cho nên hắn vẫn là rất nghe lời, ta cũng không cần cố sức hù dọa làm chi.

~ Chương 3 Hoàn ~

4. 04

Đệ tứ chương: Mùa đông ấm áp

Mùa đông đến rồi, ta gặp chút phiền toái, Hồng Liễu thành thân. Thành thân dĩ nhiên phải sung sướng sung sướng ôm lão công mà ngủ, buổi tối không thể ngủ chung, đuổi tà ma quỷ quái dùm ta. Nhị tẩu phân cho ta một nha hoàn trực đêm, tên là Xuân Hạnh. Xuân Hạnh là một tiểu cô nương gọn gàng sáng sủa, nhưng ta ngủ với nàng một buổi tối là chịu hết nổi, nàng ấy so với Hồng Liễu còn “siêng năng” hơn nhiều, cả đêm ‘máy cưa’ không ngừng hoạt động. Ta nằm ngủ mà cứ tưởng chừng đang ở trong ổ chuột, ta đây sợ nhất là chuột, còn ghê hơn thấy quỷ nữa. Cho nên ta trắng đêm không ngủ, lặn qua lặn lại cả buổi nghĩ xem phải tìm ai ngủ chung bây giờ.

Suy nghĩ một hồi, tướng ngủ của Thiên Thiên quá xấu, không thể; nương và hai vị tẩu tẩu đều có tướng phu, cũng không có khả năng; hai nàng tiểu thiếp thì đoàn kết như keo sơn, khó mà công phá; mấy cháu quá nhỏ, nửa đêm lơ chừng đái dầm thì còn phiền phức hơn; hay là đổi nha hoàn khác? Nhị tẩu đã rất quan tâm chiếu cố ta, cho ta thêm một nha hoàn rồi, ta cứ kén cá chọn canh thì thật không phải.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể dùng Nỗ Nỗ. Trương phu cùng thê tử ngủ chung vốn là chuyện rất đổi bình thường.

Ngày hôm sau, ăn tối xong, ta về phòng rửa mặt rồi tót đến tầng thư lâu, bởi vì giường ở thư phòng đơn sơ giản dị, không bị khắc nhiều hoa văn rùng rợn nên ta thích ở đây hơn.

Bà vú hầu hạ Nỗ Nỗ mới đầu thấy ta xuất hiện thì hết hồn, xong lại cười tủm tỉm chuẩn bị giường chiếu êm đẹp rồi lủi ra ngoài, ta cũng cho Xuân Hạnh lui đi chỗ khác.

Nỗ Nỗ dè dặt hỏi: “Niều Niều, tối như vậy rồi sao còn chưa ngủ được??”

“Thì bây giờ ta ngủ nè.” Ta tự nhiên vô cùng bay thẳng lên giường, “Ta thích ngủ đầu này, người ngủ đầu kia đi.”

Hắn choáng váng, “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Ta ngừng tay, ngẩng đầu liếc hắn một cái, liền hiểu ngay ý hắn, trong lúc luyện tập cho hắn biết cách lý giải ánh mắt của ta, tự nhiên ta cũng có phản xạ ‘tâm linh tương thông’ với hắn. Cho nên ta cúi đầu tiếp tục gỡ nút áo, trả lời “Ừa, chúng ta là vợ chồng đương nhiên phải cùng nhau ngủ, người xem đại ca, nhị ca bọn họ chẳng phải cũng đều là như thế này sao.”

“Nhưng, nhưng không phải người đã nói bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta sao?”

Ạch, có tiến bộ, dám cãi lại ta cơ đấy, ta trừng mắt “Gần đây không bị đánh nên thêm đòn phải không? Không thắc mắc gì hết, nhanh đi khóa cửa rồi đi ngủ!”

Hắn ngoan ngoãn đi chốt cửa lại, cởi áo ngoài, mặt mày nhăn nhó, nằm xuống đầu chân lại với ta. Nằm một lúc vẫn chưa ngủ được, ta phát hiện vóc dáng hắn khá cao, chân để ngay mũi của ta. Tuy rằng chân hắn không có mùi, nhưng xét cho cùng vẫn không được hay cho lắm, nên ta bảo hắn quay đầu lại nằm xuôi hướng với ta. Hắn cũng ngoan ngoãn nghe lời, quay đầu lại nằm ở bên cạnh ta, không dám nhúc nhích động đây chỉ hết.

Ta nựng nựng mặt hắn, “Đừng sợ, ta sẽ không ăn người. Thả lỏng, mau ngủ đi, mơ một giấc mơ đẹp!”

Cả đêm ta ngủ thật sự ngon lành, Nỗ Nỗ đúng là bé ngoan, tướng ngủ rất lành, không nghiêng rãng cũng chẳng ngáy. Chẳng qua là buổi sáng ta phát hiện ở bụng có cái gì cứng cứng, thì ra là ‘súng’ của Nỗ Nỗ ‘lên nòng’.

Ta chợt dạ, lay hắn dậy, lấy tay mô phỏng nòng súng dựng thẳng kia, tra hỏi hắn, “Người bị bắt lực là thật hay là giả?”

Hắn mê mang mở mắt ra, nhìn thấy động tác của ta liền run rẩy, ‘tiểu đệ đệ’ kia còn nhanh hơn cầu dao điện, lập tức sập xuống.

Thì ta chỉ là ‘súng nhựa’, ta cũng yên tâm.

Ăn điểm tâm, nương cứ nhìn ta bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương, hỏi ta ngủ được như thế nào, chăn có đủ ấm hay không, đệm giường có êm hay không? Ta xấu hổ gật gật đầu, nương cười đến con mắt híp lại thành một đường thẳng tắp.

Từ sau khi ta đến tầng thư lâu ngủ, Nỗ Nỗ cũng dần dần thích ứng, nằm bên cạnh ta cũng không còn dờ người ra nữa. Trừ hai em tiểu thiếp nhìn ta bằng ánh mắt nhìn ‘phản tặc’ thì những người khác đều hết lòng ủng hộ. Người hầu đến quét tước dọn dẹp cũng làm cho nhanh rồi đi ra, ta đi ra ngoài chơi cũng bị thúc giục trở về mãi. Trời trở lạnh hơn, nương bảo tàng thư lâu ở xa chủ ốc, đi qua đi lại vất vả, không cần mỗi ngày đều đến vấn an. Chúng ta còn được đặc biệt chiếu cố, điểm tâm cũng có thể ăn riêng.

Người nhà Mộ Dung hợp lực giúp chúng ta kiến tạo một thế giới hai người, cố gắng hết sức không quấy rầy, suốt cả mùa đông, chỉ có ta và Nỗ Nỗ ở cùng một chỗ.

Thời khóa biểu ngủ đông của ta:

Giờ Tỵ (9:00 – 11:00) ta mới vươn vai lười biếng tỉnh dậy, Nỗ Nỗ đem điểm tâm hâm sẵn trên bếp bưng lại hầu hạ ta ăn ngay trên giường. Ăn xong, nạp năng lượng đầy đủ, cơ thể có thể chống lạnh mới rời giường. Rửa mặt xong Nỗ Nỗ sẽ chải đầu cho ta, xong ta tự mình vấn tóc thành một búi.

Buổi trưa, Hồng Liễu đưa cơm trưa tới, nhân lúc chúng ta ăn cơm sẽ dọn dẹp phòng, lấy quần áo dơ.

Giờ Mùi, bởi vì buổi sáng ngủ suốt, khỏi cần ngủ trưa, ngồi bên hỏa lò, để Nỗ Nỗ dịch Sơn Hải Kinh thành chuyện kể cho ta nghe. Hoặc là hần công ta vòng quanh hỏa lò, ta ca hát cho hần nghe.

Giờ Thân, đi bộ trong vườn, là thời điểm duy nhất có khả năng gặp được những người khác trong nhà Mộ Dung. Nếu như trời đổ tuyết thì bắt Nỗ Nỗ đứng ném banh tuyết, luyện tập bắn bia cho ta xem. Hoặc là chúng ta cùng nhau làm người tuyết.

Giờ Dậu, Xuân Hạnh đưa cơm chiều tới, dọn giường cho chúng ta. Dùng xong cơm chiều, hầu hạ chúng ta rửa mặt rửa chân, dọn dẹp gọn gàng Xuân Hạnh liền lui ra ngoài. Nỗ Nỗ đem hỏa lò ra nướng hạt dẻ hoặc khoai lang gì gì đó, nướng chín, lột hết vỏ mới đưa cho ta ăn.

Giờ Tuất, căng da bụng, chùng da mắt. Nỗ Nỗ trước đem chăn giường ủ cho ấm, ta mới leo lên. Hệ thống sưởi thời xưa rất kém, nên rất lạnh, bất quá người của Nỗ Nỗ rất ấm áp, ta vừa mơ màng ngủ vừa vô ý thức nằm sát vào hần, từ từ thì cả người đều cuộn tròn trong lòng ngực hần. Mỗi đầu khi tỉnh lại ta còn thấy xấu hổ chút chút, vài lần về sau thành thói quen, không cần ngủ mơ ta cũng tự giác nhào vào nằm trong lòng hần. Hần cũng dần quen thói ôm ta ngủ. Tuy rằng bên ngoài gió Bắc thổi vù vù, chúng ta nằm trong chăn lại vô cùng ấm áp.

Chớp mắt thì đến năm mới, nhiều năm rồi ta đều trải qua Tết âm lịch ở bệnh viện, bởi vì về nhà vô cùng thê lương, chỉ có mình ta cô độc, cho nên ta đều chủ động xung phong trực Tết. Hiện tại ở bệnh viện ta coi như đã chết, chắc đồng nghiệp sẽ ‘tiếc thương’ ta lắm.

Ở cổ đại mừng tân niên rất long trọng. Đêm giao thừa đi từ đường dâng hương tuần, đón tổ tông về nhà ăn lễ mừng năm mới, cúng kẹo thèo lèo cho ông táo, để Táo Quân gia miệng lưỡi ngọt ngào lên trời báo cáo nhiều chuyện tốt. Ngày tết cứ như vậy bắt đầu.

Đêm thất tịch – đêm 30, người một nhà tề tựu lại thính đường ở chủ ốc, ăn bữa cơm đoàn viên, xong rồi cha và nương bắt đầu phát tiền mừng tuổi. Bởi vì ta và Nỗ Nỗ không có hài tử, cho nên cũng coi như hài tử, cũng được lĩnh tiền lì xì. Sau đó cả nhà cùng nhau nói chuyện phiếm đón giao thừa, khoái nhạc ung dung. Tới giờ Tỵ, nam nhân ra ngoài đốt pháo, nữ nhân cắt bánh chẻo trường tuổi.

Đốt xong pháo, ăn xong bánh chẻo, cả nhà mới hi hi ha ha chúc mừng nhau, rồi trở về phòng. Bởi vì trước đó trời đổ tuyết cả ngày, trên đường rất trơn, ta thiếu chút nữa thì té. Thế nên mặc cho Xuân Hạnh mắt thao láo kinh ngạc, Nỗ Nỗ liền công ta trở về.

Xuân Hạnh cầm theo đèn lồng ở phía trước dẫn đường, Nỗ Nỗ công ta vững vàng tiêu sái, tuyết bị dẫm phát âm thanh sột soạt, xa xa ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng pháo vang, ta tựa mình trên lưng Nỗ Nỗ cảm thấy được hạnh phúc vô vãn.

Cha, mẹ, các người yên tâm đi, ta hiện tại có một gia đình rất ấm áp, ta sẽ cố gắng sống thật tốt.

Đại niên mừng một, chung quanh rộn vang những lời chúc tết, ca ca, tẩu tử cho ta đầy những bao tiền lì xì. Tất cả mọi người buông xuống chính sự, cùng một chỗ chơi bởi say sưa, đánh bài, nã pháo, ăn hàng tết hoặc dạo phố phường xem múa rồng, múa lân, chèo thuyền.

Mười lăm tháng giêng, Tết Nguyên tiêu có hội đèn lồng, người một nhà cười đùa ồn ã, cùng ngồi xe ngựa đi xem hoa đăng. Nỗ Nỗ tuy bình thường có vẻ ngây ngô, chơi giải đồ đèn lại rất lợi hại, lấy được rất nhiều phần thưởng. Trở về mỗi người trên tay đều cầm vài món vật nhỏ, Nỗ Nỗ đầu so với ngày xưa cũng ngẩng cao hơn một chút.

Cả tháng giêng trôi qua trong không khí hoan hoa hỉ hỉ, ta như trở lại thành một đứa trẻ, chơi không biết mệt, các vị tẩu tử đều trêu ghẹo ta không giống người đã có chồng chút nào.

Kỳ thật có trường phu không hẳn quan trọng, có người tri kỷ ở bên mình mới thật là tốt.

Hết Tết, ta và Nỗ Nỗ lại bị cả nhà có ý ngăn cách trong thế giới riêng. Dịch xong Sơn Hải Kinh, đổi thành ta kể cho Nỗ Nỗ nghe chuyện Cậu bé bút chì Shin-chan (Tiểu Tân).

Có một ngày Nỗ Nỗ hỏi ta: “Người rất thích Tiểu Tân sao?”

Ta gật gật đầu: “Ừ, ta cảm thấy được hắn rất đáng yêu.”

Hắn lại hỏi: “Người không cảm thấy hắn rất ngô sao?”

Ta lại gật gật đầu, “Ngốc ngốc mới đáng yêu a, có khi con người ta quá thông minh sẽ làm người chung quanh rất mệt mỏi, ở chung với người ngốc một chút lại có khi thoải mái hơn.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, mặt đỏ hồng hỏi ta: “Vậy người có chê ta ngốc không?”

“Người ngốc chỗ nào? Ngày trước đồ đèn khó như vậy người đều đoán được. Bất quá, người quả thật có điểm ngây ngô.”

“A?” Nỗ Nỗ dần mặt ra, không rõ ngây ngô và ngốc có cái gì khác nhau.

Ta nhìn thấy hắn ngơ ngơ ngác ngác, lại nhìn không được. Thật là bực, sao lại có một nam nhân dần mặt ra lại đáng yêu như vậy? Ta hôn cái “Chụt” lên mặt hắn, mặt hắn liền đỏ tươi như muốn xuất huyết. Quá đáng yêu mà! Ta tiếp tục đùa dai lại hôn hắn một cái, hắn như muốn xỉu đến nơi. Cả ngày hôm sau hắn đều choáng váng hồ hồ, không phải đánh vỡ đĩa thì làm hư bát, mặt cứ đỏ hồng nhìn trộm ta, bị ta phát hiện liền hoang mang rối loạn, khẩn trương nhìn chỗ khác. Cười ba thê thiếp rồi mà còn có thể đơn thuần như vậy, đúng là động vật quý hiếm nha!

Ta phát hiện ta quả thật có máu tà ác chảy khắp xương tủy, từ đó về sau ta lại tìm được niềm vui mới, thường xuyên trêu chọc Nỗ Nỗ, nhìn hắn bộ dạng quần bách lại không dám phản kháng, thật sự là càng xem càng đáng yêu.

Có một ngày ta lại hôn hắn, Nỗ Nỗ ngập ngừng hỏi ta: “Niều Niều, ta không thể cũng hôn người như vậy sao?”

“Không được!” Ta kiên quyết bác bỏ.

Hắn ủy ủy khuất khuất cúi đầu, nghe lời: “Ừ.”

Ta cũng không đành lòng khinh người quá đáng, liền kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì ta là vợ của người, như tâm can tỳ phế trong thân thể của người, ta là người ở trong tim người, ta làm gì đối với người cũng giống như chính người làm, nên không sao cả. Mà người là tướng công của ta, là người ngoài, người có thể để cho người ngoài hôn ta sao? Không thể đúng không. Cái này gọi là trong ngoài khác biệt.”

(Ặc, ý là bà là người của ông, bà hôn ông giống như ông tự hôn ông, hông sao. Nhưng ông là chồng, không thể gọi là ‘người của bà’, là người ngoài, nên ko thể hôn bà. Ặc, lý do lý trấu gì mà bậy bạ hết sức. Vậy mà thằng nhỏ cũng tin! Tội nghiệp.)

Cho nên, Nỗ Nỗ vẫn là bị ta tùy ý khinh bạc không thể phản kháng.

Bởi vì ta trừ bỏ ăn chỉ có ngủ, cho nên mùa đông qua đi, ta cũng béo lên không ít. Đại tẩu sinh con trai thứ ba, nhị tẩu cũng mang thai lần thứ ba rồi, cả nhà chú ý tới ta ngày càng mập mạp, cũng cho đại phu chẩn

mạch, kết quả đương nhiên làm cho bọn họ thất vọng rồi. Chẳng qua, tự tôn của ta vì thế bị tổn thương, về sau gặp được món ngon đều chỉ ăn vài miếng, rồi nhường Nỗ Nỗ ăn hết. Thể trọng của ta không tăng nữa. Nỗ Nỗ mặt lại tròn lên, trước kia hấn quá gầy, lúc công ta, xương bả vai cứ đâm ta, hiện tại có da có thịt đủ đầy, cho nên ta càng dành nhiều thời gian nằm trên lưng cho hấn công.

Nỗ Nỗ cũng rất thích ta, có khi kể xong một đoạn chuyện xưa hấn đều tự động rời ghế dựa, đến trước mặt ta ngồi xổm xuống, ta biết hấn lại muốn nghe ta ca hát, liền leo lên lưng hấn, hấn công ta ở trong phòng đi tới đi lui, ta cứ mãi hát ca không dứt.

~ Chương 4 Hoàn ~

5. 05

Đệ ngũ chương: Gió xuân phơi phơi

Mùa xuân đến, cây xanh lá, đâm chồi nảy lộc. Mọi người cởi bỏ những chiếc áo bông nặng chịch mặc cả mùa đông, không còn ru rú trong phòng nữa. Thế giới riêng của ta và Nỗ Nỗ cũng như băng tuyết, nhanh chóng tan rã trong gió xuân ấm áp, chúng ta lại hòa nhập vào một đại gia đình.

Dưới ảnh hưởng của ta, Nỗ Nỗ ngày càng hoạt bát sáng sủa hơn trước kia, tuy rằng đôi lúc bị người khác trêu ghẹo chuyện chúng ta bên nhau, hấn vẫn thẹn thùng, nhưng không còn hoang mang rối trí chạy đi trốn ở tầng thư lâu, mà chỉ mặt đỏ hồng ngượng ngùng nhìn ta.

Vốn đã là mỹ nữ, lại được người nhà yêu chiều, cơ thể nữ nhi của ta ngày càng phát triển, bị hấn nhìn như vậy, trái tim không khỏi ùng ùng nhảy dựng lên. Ta lườm hấn một cái cảnh cáo, hấn hoảng hốt nhanh chóng lẩn tầm mắt sang chỗ khác, làm mọi người xung quanh cười mãi không thôi.

Tuy rằng da mặt ta còn dày hơn cả bê tông cốt thép, nhưng cũng có lúc không kiềm chế được, mặt cũng hồng lên xấu hổ.

Thật là quá mất mặt! Cho nên trở lại tầng thư lâu, ta muốn trừng phạt Nỗ Nỗ. Ta bắt hấn ngồi yên trên ghế, không được ta cho phép thì không cho lộn xộn. Hấn ngoan ngoãn ngồi xuống, hay tay nắm áo sợ hãi nhìn ta. Ta tà ác cười, ngồi ngay trên đùi hấn, bắt đầu tra tấn hấn, ta ngậm lấy vành tai của hấn nhẹ nhàng vừa cắn vừa liếm.

Hấn bắt đầu hô hấp nặng nề, lại không dám động đậy, thân thể gồng lên đến nỗi cả người run rẩy, thở phì phò bất lực kêu: “Niều Niều, Niều Niều, ta sai rồi!”

Ta nhả miệng ra, trừng mắt nhìn hấn, “Vậy người nói xem làm sai cái gì?”

Hấn sợ hãi nhìn ta: “Ta, ta cũng không biết.”

Ta lấy tay giữ chặt gáy hấn, thao thao dạy chồng: “Làm sai lại không biết sai ở đâu, vô tri vô giác, là một tội. Rõ ràng không biết sai ở đâu lại nhận mình sai, đây là cố tình muốn lừa dối để thoát tội, lại mắc thêm một lỗi nữa. Nếu đã muốn nói dối thoát tội thì phải khẳng định nói dối, ta vừa hỏi liền thừa nhận, lừa dối dở tệ như vậy chính là coi thường ta, sai càng thêm sai. Hiện tại đã biết người sai chỗ nào chưa?”

“Biết rõ.”

“Sai, ta căn bản vẫn chưa nói người sai chỗ nào mà.”

...

Bình thường đánh xong hài tử đều phải ngon ngọt dỗ dành một chút, cho nên ta mắng xong cũng chuẩn bị vài chiêu dụ ngọt hần. Ta chỉ chỉ mặt mình, “Tốt lắm, chúng ta ngủ cùng một chỗ thời gian dài như vậy, người cũng không thể tính là người ngoài, người về sau cũng có thể hôn ta.”

Hần không dự đoán được sẽ còn có chuyện tốt thế này, tròng mắt to tròn, “Thật, thật vậy sao? Niều Niều.”

Ta tròng lại hần, “Ta đã bao giờ lừa gạt người? Người không muốn thì thôi.” Làm bộ muốn rời khỏi đùi của hần.

Hần vội vàng kéo ta, “Không, không phải, ta, ta muốn.” Hần đỏ mặt lên, vô cùng nghiêm trang dùng miệng đung nhẹ trên mặt ta một cái.

“Đồ ngốc, vậy người cũng gọi là hôn sao? Cái này gọi là cọ.” Thật không biết hần lấy thê nạp thiếp làm gì? Ta ôm mặt hần, hôn chụt một cái, “Đây mới là hôn.”

Hần từ từ bắt chước ta, ta lại làm mẫu vài lần, hần lại chỉnh sửa vài lần, ta lại chỉ dẫn thêm một chút. Chúng ta cứ hôn qua hôn lại, đến khi hần thành thạo kỹ thuật mới thôi.

Sau này ta mới phát hiện mình quả là thất sách, có chút quyền lợi không thể tùy tiện ban cho, ta mất đi lạc thú được trêu chọc hần. Ta hôn hần một cái, hần sẽ hôn lại ta một cái, ta không hôn hần nữa, hần cũng sẽ lâu lâu hôn ta một cái, biểu hiện sung sướng như hài tử ăn vụng được kẹo. Tuy rằng như vậy rất đáng yêu, nhưng thế nào ta cũng thấy mình bị lỗ.

Tình thế phát triển đến cuối cùng thì Nỗ Nỗ biến thành chim gõ kiến, mà ta là cây gỗ đầy sâu, cần phải thường xuyên được ‘chăm sóc’. Lúc này, nhị tẩu có dấu hiệu động thai, nhị ca phải chăm sóc nhị tẩu không thể xuất môn. Lúc này nhà ta lại mới phát triển thêm một vườn trà mới, bao nhiêu công việc cần xử lý, đại ca chỉ có một người không lo xuể, ta liền đẩy Nỗ Nỗ ra.

Cha mẹ ngẫm lại Nỗ Nỗ cũng lớn như vậy, không thể cứ ăn bám mãi, gần đây thấy hần đối nhân xử thế cũng tốt hơn trước kia rất nhiều, liền đồng ý. Như vậy ban ngày Nỗ Nỗ theo đại ca học quản lý gia nghiệp, buổi tối chúng ta mới có thể bên nhau. Tuy rằng tần suất hôn của hần có tăng, nhưng thời gian gặp nhau ít ỏi, nên tổng ngạch vẫn giảm, mặt ta cuối cùng cũng không bị hần hôn đến mức sưng.

Mùa xuân lòng người xao xuyến, mèo cũng xuyến xao. Con mèo của người giữ cửa không biết có phải nghĩ rằng càng lên cao tiếng càng vang xa hay không, mà cứ thích trèo lên mái của tầng thư lâu gọi bạn tình. Tiếng kêu như tiếng con nít khóc, trong đêm yên tĩnh lại càng thêm kinh dị. Ta bảo Nỗ Nỗ giúp ta bịt lại tai, cũng ngăn không được âm thanh thê thảm ấy. Tức giận quá, ta vung tay múa chân, la mắng om sòm, “Đồ mèo chết dẫm.”

Bỗng nhiên “Vèo” một cái, không thấy Nỗ Nỗ đâu cả, chỉ thấy cửa sổ mở toang. Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta cả ngày sợ ma sợ quỷ, quỷ lại ở ngay bên cạnh? Ta núp vô chăn run rẩy. Lại “Vèo” một cái, Nỗ Nỗ từ ngoài cửa nhảy vào.

Ta quần chặt chắn, “Đừng nhúc nhích! Người, người là người hay quỷ?”

Nỗ Nỗ đứng lại, ngơ ngác: “Ta đương nhiên là người, Niều Niều, người làm sao vậy?”

“Sao người cứ vụt đến vụt đi như vậy?”

“Ta đi đuổi mèo.”

Ta định thần lắng nghe, quả nhiên không nghe tiếng mèo kêu nữa, nhưng vẫn lo lắng, “Vậy người như thế nào loáng một cái đã không thấy tăm hơi?”

“Ta dùng khinh công.”

Thì ra là như vậy, ta thở phào nhẹ nhõm, “Tốt lắm, người lại đây đi.”

Nỗ Nỗ trở lại trên giường ôm ta, ta nhéo mặt hần, “Nỗ Nỗ hư, dám làm ta sợ!”

Hần oan ức lúng búng giải thích: “Ta không có, thật mà, Niều Niều, ta chưa hề có ý đó bao giờ.”

Ta buông tay, “Về sau không cho đột nhiên biến mất như thế nữa.”

“Ừ.” Hắc ngoan ngoãn gật đầu, “Niều Niều, vì cái gì đến tối người lại đặc biệt nhất gan?”

“Ta sợ quỷ.”

“Không cần sợ, không làm chuyện xấu không sợ quỷ gõ cửa.”

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn ta đều là đứa bé ngoan, làm bác sĩ rồi lại cứu không ít người, cũng chưa từng chữa bệnh sai, duy nhất một lần đập tên bệnh nhân sầm sỡ, làm hấn bệnh tình thêm nặng mà thôi. Nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hấn là không có oan hồn nào muốn tìm ta. Lại nói, cha mẹ ta là tiền nhiệm Hắc Bạch Vô Thường, suy ra ta là cháu của đương nhiệm Hắc Bạch Vô Thường, cha mẹ chắc hẳn đã nhờ họ chiếu cố quan tâm ta.

Ta an tâm một chút, ôm lấy thất lưng Nỗ Nỗ, “Dù vậy, cũng không cho người buổi tối bỏ ta lại một mình.”

“Ừ, ta biết rồi.” Hắc hôn nhẹ lên mặt ta, “Niều Niều không phải sợ, ta sẽ ở bên người.”

Ban ngày, ta bắt Nỗ Nỗ triển lãm một chút khinh công, thật sự thần kỳ, cao như vậy nhún một cái là lên đến. Ta nhón nháo đòi học, Nỗ Nỗ nói từ nhỏ đã luyện nội lực, ta bây giờ đã không còn luyện kịp, chỉ có thể học chút bộ pháp, động tác nhẹ nhàng thuận tiện hơn. Từ đó ta liền đi theo Nỗ Nỗ luyện võ, thuận tiện giảm béo.

Con mèo kia lại trở về, ta vẽ một sơ đồ, nhờ Nỗ Nỗ đi tiệm rèn làm cho ta vào dụng cụ, làm thêm chút mê được. Một đêm trời tối đen, gió lồng lộng, ta kêu Nỗ Nỗ bắt con mèo đã bị ngấm thuốc mê đem đến cho ta, đương nhiên phải mặc đồ bảo hộ đầy đủ, đề phòng bị mèo quào, nơi này không kím đâu ra được vác xin phòng đại.

Nỗ Nỗ giúp ta trói chặt mèo lại, nhìn ta mài dao soàn soạt, không nhẫn tâm: “Niều Niều, nó chẳng qua là hơi ằm ỉ, ta đuổi đi nó là được, không cần giết nó chết mà?”

Ta một bên khử trùng thiết bị, một bên nói với hấn: “Ai nói muốn giết nó? Ta muốn thất ống dẫn trứng cho nó, như vậy nó sẽ không gọi bạn tình nữa, cũng sẽ không sinh mèo con. Về sau có giao phối cũng không lo, chờ ta vững tay nghề sẽ làm cho Thiên Thiên, nàng sẽ không sinh hài tử, có thể sống lâu sống thọ.”

Nỗ Nỗ nửa tin nửa ngờ, “Thật sự làm được sao?”

“Đương nhiên, ta có bao giờ lừa gạt người? Giúp ta giữ chặt nó.”

Nhiều năm không đụng đến giải phẫu phụ sản, hơn nữa thân thể mèo và người rất khác biệt, ta mất cả nửa ngày mới mơ mơ hồ hồ tìm ra ống dẫn trứng thất lại. Trong lúc phẫu thuật con mèo có tỉnh lại mấy lần, nhưng liền bị Nỗ Nỗ phục mê. Bởi vì dùng quá nhiều mê được, có chút tản ra trong không khí, thiếu chút nữa ta cũng hôn mê.

Từ đó con mèo không gọi bạn tình nữa, nhưng không bao lâu lại chết đi không rõ nguyên nhân. Ta liền bị bóng ma tâm lý, không hề nghĩ lần đầu tiên ta ra tay chữa bệnh ề lại xảy ra sự cố. Còn nói gì đến thất ống dẫn trứng cho phụ nữ, lúc này thuốc tê không có, khử trùng không hiện đại, kỹ thuật của ta lại không thành thạo, đến lúc đó lỡ mổ đến hư màng bụng, hại chết Thiên Thiên thì ta chẳng khác nào tội nhân thiên cổ? Ngấm lại vẫn là thất ống dẫn tinh cho đàn ông sẽ chắc ăn hơn, làm tiểu phẫu bên ngoài cơ thể cũng không khó. Ta quyết định, có người nào không muốn sống dám tiếp cận Thiên Thiên, ta sẽ thất ống dẫn tinh của hấn.

Ta rất sợ oan hồn của mèo sẽ về tìm ta, mới cùng Nỗ Nỗ đến miếu làm đàn tràng siêu độ cho nó.

Mèo ơi đừng trách ta, ta vì muốn giúp người sớm một chút đầu thai thành người, người ngàn vạn lần đừng tới tìm ta a! A di đà phật!

Lá gan của ta lại càng thêm nhỏ.

Tối mùa mưa dầm, mưa cứ tí tách mãi không ngừng. Vườn trà có mấy chỗ bị nước ngập lún. Đại ca và Nỗ Nỗ mặc áo rơm đi thăm dò, nói rằng nếu mưa quá lớn sẽ ngủ lại vườn trà, sáng mai trở về.

Đến giữa trưa, mưa càng lúc càng nặng hạt, phồng chừng Nỗ Nỗ buổi tối sẽ không trở lại, ta phải đi tìm đại tẩu làm bạn. Sắp sửa đi ngủ, nha hoàn A Bích hầu hạ bên nường hốt ha hốt hải chạy tới nói rằng đã xảy ra chuyện.

Chúng ta vội vội vàng vàng chạy đến chủ ốc, những người khác đều tới rồi. Nguyên lai trên núi xảy ra đất sụp, từ đỉnh núi đối diện nhìn sang, vườn trà đã bị bùn đất lấp kín. Đại ca và Nỗ Nỗ ở ngay vườn trà, phỏng chừng đã là dữ nhiều lành ít, nhị ca liền dẫn người đi tìm.

Tay chân ta trở nên lạnh ngắt, dường như lại nhớ tới ngày cha mẹ qua đời. Rõ ràng sáng sớm khi ta ra khỏi nhà còn cãi nhau với mẹ vì chuyện ta suốt ngày đem chim đi dạo, ta còn nói tan tằm sẽ mua bánh ngọt về xin lỗi mẹ, buổi chiều liền nhận được điện thoại báo bọn họ gặp tai nạn giao thông. Tới bệnh viện, một gã cảnh sát mang ta đến trước hai khối thi thể phủ khăn trắng toát, nói cho ta biết đó là cha và mẹ. Ta không ngừng tự nhủ: “Không phải sự thật, không phải sự thật, đây là nằm mơ, ta nhất định không thể khóc, khóc sẽ biến thành sự thật.”

Ta thật sự không hề khóc, cứ thế làm việc, cứ thế mà sống, chờ hết giấc mộng sẽ tỉnh lại. Ta không có tính mộng, chẳng qua là từ từ chết lặng trong công việc, về sau ta trở nên không vấn không vướng, bởi vì trừ bỏ chính mình đã không còn gì để mất.

Hiện tại, ta lại bị bỏ rơi lần nữa, lại một lần nữa cô độc, ta ôm chặt chính mình, ức chế run rẩy, cuộn mình trong góc. Nương và đại tẩu đang khóc, ta thì một giọt nước mắt cũng không chảy được.

Như vậy đến nửa đêm, mưa cũng tạnh, ngoài cửa có tiếng ồn ào, tiếng la vui sướng của nhị ca truyền vào: “Cha, nương, không có việc gì, đại ca và tam đệ đều không có việc gì!”

Cửa mở, một đám người như tượng đất tiến vào, Nỗ Nỗ cũng ở trong đó, cả người dơ dáy.

Ta đợi hẩn tiến đến, ôm lấy hẩn bắt đầu gào khóc: “Nỗ Nỗ, Nỗ Nỗ xấu xa, về sau không được làm ta sợ như vậy!”

Nỗ Nỗ ôm chặt ta, hoảng loạn dỗ dành: “Niều Niều, không phải sợ, ta không sao, thật sự không có việc gì.”

Sau đó hẩn bắt đầu hôn ta, ta cũng không để ý mặt hẩn đầy bùn mà hôn hẩn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hẩn, tâm mới yên ổn lại. Chờ ta bình tĩnh lại, mới phát hiện cả sân mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chúng ta.

Đại ca ho khan vài tiếng, “À, ờ, mọi người trước đi thay quần áo, rửa mặt chải đầu một chút đi.”

Ta cũng đi rửa mặt chải đầu, bởi vì bùn trên người Nỗ Nỗ đều dính đầy lên người ta. Ta rửa mặt chải đầu xong, trở lại chủ ốc, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt trêu chọc nhìn ta, ta xấu hổ, đi đến ngồi bên cạnh Nỗ Nỗ lúc này mặt đang đỏ bừng.

Chỉ chốc lát đại ca cũng rửa mặt chải đầu xong, quay trở lại, nương cho bọn hẩn mỗi người uống một bát canh gừng, bắt đầu hỏi xem bọn hẩn đã thoát hiểm như thế nào.

Đại ca cười, nhìn ta kể: “Nói đúng ra là đệ muội đã cứu chúng ta. Vốn trời mưa quá lớn, ta dự định ở lại vườn trà, tam đệ bảo đệ muội buổi tối ở một mình sẽ sợ hãi, nhất định phải trở về, ta nói làm sao hẩn cũng khăng khăng đòi về. Đi đến nửa đường chợt nghe phía sau có một tiếng nổ, núi sụp, bùn tràn xuống, tận mắt thấy cả vườn trà đã bị chôn. Thật sự là ông trời phù hộ! Bởi vì đất lấp cả đường đi, chúng ta đành phải theo men theo đường mòn ven núi. Một lúc sau mới gặp được bọn nhị đệ, liền cùng nhau trở lại.”

Nương lại rưng rưng mắt nhìn ta, “Nhu Nhu, người thật sự là phúc tinh của Triệt nhi, cũng là phúc tinh của nhà ta, nương ngày mai phải đi miếu thấp hương, cảm ơn lão thiên gia đã đem người đến nhà chúng ta.” Đại tẩu cũng ở một bên đồng ý gật đầu.

Ta lặng lẽ cầm tay Nỗ Nỗ, hẩn quay đầu nhìn ta cười, nắm lấy tay ta.

Lúc này nhị tẩu ở một bên cười nói: “Trước kia ta nghĩ đại tẩu nhà ta là bạo dạn nhất, không hề biết đạo ‘nhỏ mà có võ’, hôm nay mới thấy được vợ chồng tam đệ thật không đơn giản.”

Tất cả mọi người hiểu ý cười rộ lên, chỉ có ta và Nỗ Nỗ đỏ mặt cúi đầu, tay vẫn nắm chặt.

Nhị tẩu vẫn không chịu buông tha chúng ta, lại hỏi: “Mới rồi nghe các người gọi Nỗ Nỗ, Niều Niều, là thế nào?” Mọi người cũng đều tò mò nhìn chúng ta, chờ mong đáp án.

Ta quả thật không thể nói bởi vì hắn là thê nô cho nên kêu Nỗ Nỗ, mà Niều Niều là tên thật của ta. Ta còn đang suy tư, Nỗ Nỗ đã ngượng ngùng mở miệng: “Là, là biệt danh, Niều Niều nói như vậy có thể biểu hiện chúng ta rất thân mật.”

“Ồ~” mọi người đồng âm bật ra như giác ngộ ra chân lý, sau đó bắt đầu trêu ghẹo chúng ta.

Vẫn là nương tốt nhất, rat ay giải cứu chúng ta, “Tốt lắm, vất vả đến nửa đêm, đều trở về đi ngủ đi. Sáng mai không cần đến thỉnh an, tất cả mọi người tối nay hảo hảo ngủ một giấc.”

Trở lại trong phòng, chúng ta ôm nhau nằm ở trên giường, không có người xem, chúng ta không hề kiêng kỵ hôn qua hôn lại, hôn tới hôn lui, sau ta còn hôn môi hắn, dạy hắn hôn môi. Ta kỳ thật cũng không có kinh nghiệm thực chiến, bất quá xem TV nhiều, cũng đủ vốn để hù Nỗ Nỗ. Sờ soạng một hồi chúng ta liền tìm được bí quyết. Đầu lưỡi cả hai cứ quấn riết lấy nhau, cảm giác rất mới mẻ, rất tuyệt vời.

Nghe nói hai người hôn môi có thể làm nứt đôi trái anh đào, ta cũng muốn thử. Hiện tại không có trái anh đào, ta tìm thứ khác thay thế, cùng luyện tập với Nỗ Nỗ. Nhưng luyện mãi cũng không thành công, Nỗ Nỗ lại làm không biết mệt. Ta cũng nhìn ra lòng của người say không nằm trong chén rượu, nhưng ta cũng rất thích hắn hôn ta, liền vút luôn mẫu vật, tiếp tục luyện tập ‘chạy’, Nỗ Nỗ càng thêm làm không biết mệt.

Từ đây, ta nghe thấy đại ca, đại tẩu, nhị ca, nhị tẩu bọn họ cũng bắt đầu dùng nhũ danh xưng hô. Mấy người này, lúc đó chê cười người khác cho lắm đi, sau lưng lại bắt chước chúng ta, hừ!

~ Chương 5 Hoàn ~

6. 06

Đệ lục chương: Dẹp bỏ chương ngại

Đất sụp phá hủy cả vườn trà, thật may là không có ai thương vong, lúc ấy nhân công ở vườn vì nhường lại chỗ ngủ cho Nỗ Nỗ và đại ca, sang một nơi khác ngủ, ở đó địa thế cao hơn, nên may mắn thoát khỏi tai kiếp. Nhưng sau tai nạn có rất nhiều việc cần phải xử lý ổn thỏa, nên mỗi ngày Nỗ Nỗ đều bận rộn theo đại ca ra ngoài làm việc.

Ta luyện võ xong, lại học trèo cây, muốn tập tành leo trèo nên một mình chạy đến rừng cây nhỏ phía sau núi để luyện tập.

Hôm nay ta lại chinh phục được thêm một cây cao, dương dương tự đắc ngồi đung đưa chân trên chạc cây hưởng thụ thành quả. Ta thấy hai nàng tiểu tếp nắm tay nhau đi vào rừng, ta vừa định giơ tay vẫy gọi thì đã thấy hai người ôm nhau hôn môi tới tấp. Ta dần thói mặt ra, chẳng lẽ, bọn hắn là lesbian?

Trước kia tuy rằng cũng có con gái tỏ ra yêu thích ta, nhưng vì họ không biết ta cũng là nữ giới. Tuy diện mạo của ta rất giống đàn ông, nhưng giới tính rõ ràng bình thường, chưa từng nghĩ tới sẽ cùng nữ giới ôm ấp ấp. Cho nên nhìn bọn họ hôn nhau đến tối tăm mặt mũi, ta thật sợ hãi.

Lúc này nhánh cây kêu lên “răng rắc”, có dấu ệu bị gãy, ta “ai nha” một tiếng, nhanh tay ôm lấy thân cây, bám chắc như sam. Hai nàng tiểu tếp nghe thấy tiếng động, phát ện ra ta, liền nhất loạt quỳ gối trên mặt đất.

Ta ở trên cây bắt đầu suy nghĩ, chuyện bí mật của bọn họ bị ta phát ện, họ lại đồng hơn ta một người, có khả năng sẽ giết người diệt khẩu? Ta ôm dính lấy cây không chịu xuống, nhưng tay lại không chịu nổi, cuối cùng vẫn bị từ từ trượt xuống.

Ta dựa chắc vào một thân cây, để tránh bị dồn vào thế gọng kìm, trước sau đều thọ địch. Hai người trên mặt đất dập đầu không dứt, giành nhau nhận tội. “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta, van cầu người tha nàng.” “Không, tỷ tỷ, là ta ngộp chương nặng nề, đừng trách tội nàng.”...

Nếu bọn họ không phải đều là thân nữ, ta quả thật sẽ bị bọn họ làm cảm động một phen.

Ta ho khan mấy tiếng, “Đừng dập đầu nữa, chuyện đó, các người đã có quan hệ như vậy bao lâu rồi?”

Tiểu tếp Ngọc Như xấu hổ đáp: “Một, một tháng.”

Tiểu tếp Tú Mai bổ sung: “Là, là ta tìm nàng uống rượu, uống quá chén, nên như vậy.”

Sau đó hai người lại thay pên nhau nhận tội, ta ngăn bọn họ lại, “Khoan hãy nói nều, để ta nghĩ lại đã.”

Bọn họ ngậm miệng, quỳ gối lạng yên không nhúc nhích.

Ta nhớ tới trước kia liên minh thê thiếp còn đoàn kết, bọn họ cũng thường tìm ta uống rượu, về sau ta bận rộn dạy dỗ Nỗ Nỗ nên bỏ rơi bọn họ, nếu ba chúng ta đều chung một chỗ, sự tình sẽ không xảy ra như vậy. Hơn nữa căn nguyên đều do Nỗ Nỗ không thể thực ện chức trách của trượng phu. Ruộng hoang lâu ngày không tránh được cỏ dại mọc, xét về tình có thể tha thứ, không chung chạ với nam nhân khác đã là tốt rồi. Nếu như Nỗ Nỗ hết bệnh, hết thấy đều được giải quyết.

Lại nhớ đến ánh mắt của nương tha tét vô cùng nhìn bụng của ta, biết được Nỗ Nỗ chưa hết bệnh thì vô cùng thất vọng. Còn có thái độ thương hại của người trong nhà đối với Nỗ Nỗ, nói theo cách khác là xem thường hần, cho nên Nỗ Nỗ mới không có tự tin như thế, mặc cho kẻ khác (chủ yếu là ta) k dễ. Bọn họ đều đối xử với ta tốt như vậy, ta cũng không thể quá ích kỷ. Vì nương, vì Nỗ Nỗ, vì hai người muối muối, bệnh của Nỗ Nỗ không thể không chữa trị.

Ta đi đến quyết định, nhẹ giọng nói: “Các người đứng lên đi, chuyện hôm nay ta sẽ không nói cho những người khác. Nhưng các người như vậy là không đúng, về sau không thể tiếp tục. Các người cho ta thời gian một tháng, ta sẽ chữa khỏi bệnh cho tướng công. Đến lúc đó nếu như không được, ta sẽ cầu phu nhân cho phép các người rời khỏi.”

Bọn họ như người sắp chết, không hề nghĩ ta sẽ bỏ qua, ng ngờ nhìn ta, “Tỷ tỷ?”

Ta thở dài khoát tay, “Trở về đi! Đừng tiếp tục như vậy, các người đi trước đi.”

Ta vẫn không yên tâm bọn họ, cách năm mươi bước theo sau, bọn họ có làm gì khác thường ta còn kịp chạy đến.

Chạng vạng, Nỗ Nỗ trở về, ta cảm thương nhìn hần, Nỗ Nỗ tội nghiệp, không hề biết mình đang đội đến hai cái nón xanh ở trên đầu. Cũng may gặp được ta, tuy rằng ta không rành rẽ nam khoa, nhưng cũng có nều năm làm việc với ‘cm’, suy nghĩ một chút chắc sẽ tìm ra biện pháp.

Ăn xong cơm cều, ta bắt Nỗ Nỗ đi tắm, ta cũng đi rửa mặt sạch sẽ, sớm leo lên giường, chuẩn bị bắt tay vào kế hoạch. Ta ra lệnh cho Nỗ Nỗ cởi quần ra.

Nỗ Nỗ mở to hai mắt, trong lòng run sợ hỏi ta: “Niều Niều, ta lại làm sai cái gì?”

Ta vỗ vỗ trấn an hần, “Không có việc gì, ta chuẩn bị chữa bệnh cho người, trước tiên phải kiểm tra một chút.”

Hần thu người lại, “Không, không cần, ta không cần chữa bệnh.”

Ta nhẹ nhàng khuyên bảo, “Ngoan, không trị bệnh người sẽ biến thành rùa. Nhanh lên, để ta nhìn xem.”

Hần sống chết không chịu, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, làm ta cuối cùng đành phải hóa thành bạo long, mạnh tay lột bỏ quần của hần. Hần nằm đó, nhắm hai mắt, hai tay nắm chặt cều nằm, bộ dạng như sắp bị hãm ếp.

Hứ, người tưởng dễ cưỡng gian người lắm hả, vậy thì ta còn cần làm loạn lên c nữa?

Ta không để ý đến hần, cúi đầu dùng ánh mắt chuyên ngệp kiểm tra kĩ lưỡng.

Về ngoài bình thường, linh kiện đầy đủ, căn cứ theo kích thước có thể xếp vào hàng thượng đẳng, mạch máu thô to, cung huyết tốt, không bị thương cũng chẳng có sẹo. Hắn mỗi sáng sớm đều ‘nhất trụ kinh tên’, hoạt động của cơ thịt hắn là không có vấn đề. Xem ra không phải bị bệnh lây qua đường sinh dục, có thể đơn thuần là có vấn đề về tâm lý.

Ta đi đến kết luận, giúp hắn mất quần, vỗ vỗ mặt hắn, “Tốt lắm, ta kiểm tra xong rồi, người mở mắt ra đi.”

Hắn làm mặt muốn khóc, ngêng người đưa lưng về phía ta sửa sang lại quần, cứ như một tiểu tức phụ bị người khinh bạc, nhủi vào góc giường không chịu ra.

Ta dỗ dành một hồi hắn vẫn không để ý tới ta, làm ta phải trở thành bạo long thêm lần nữa, bẹo má hắn kéo lại gần, “Còn không mau ôm ta.”

Hắn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, dang tay ôm ta vào trong lòng, mặt vẫn còn mếu máo.

Hừ, nếu là bệnh nhân của ta, ta đã sớm một phát đá văng ra cửa cho người kế tiếp vào, ai mả rảnh hơi đi dỗ dành hắn? Mà thôi, coi như nể tình hắn làm tiểu thê nô biểu ện cũng không tồi, người nhà hắn đối xử với ta cũng tốt, đành phải dụ ngọt hắn vậy.

Ta chủ động hôn hắn, mới đầu hắn còn rụt rè, muốn trốn thoát, ta càng hôn hắn mạnh mẽ hơn, dùng đầu lưỡi kêu mở răng, quần lấy đầu lưỡi của hắn, hắn liền buông vũ khí đầu hàng, còn nhập cuộc nhanh hơn cả ta.

Đến khi chúng ta cả hai đều thở hổn hển mới tách ra, sắc mặt hắn đã tốt hơn rất nều. Ta cảm giác được tiểu đệ đệ của hắn có phản ứng ‘chào cờ’, liền thừa cơ tra hỏi, rốt cuộc cũng phát ện được nguyên nhân làm hắn bị bất lực. Ta ngã vật ra giường cười sằng sặc cả nửa ngày, đến khi hắn sắp nhát khóc mới cố gắng nín nhịn lại được.

Từ đó ta bắt đầu chú tâm điều trị cho hắn, ta quyết định dùng biện pháp trị liệu giải cảm ứng.

Ta bắt hắn mỗi ngày đều tập đóng đinh. Lần đầu vô cùng khó khăn, hắn nhắm mắt lại gõ búa xuống, thế thì không đập trúng tay mới lạ? Ta là đang chữa bệnh, không phải muốn làm hắn thêm thương tích đầy mình. Ta ngăn hắn lại, biến thành bạo long ra lệnh cho hắn mở mắt thao láo ra mà đóng đinh. Nhưng cây búa sắp gõ xuống thì mắt hắn cứ nhắm tịt lại, ta phải nhanh tay lẹ mắt đẩy chệch ra mới không đập vào tay.

Không còn cách nào khác, ta đành phải đại nghĩa diệt thân, chính tay mình cầm đinh cho hắn đóng. May thay, hắn rất trân trọng ta, cuối cùng cũng ráng mở mắt, tuy rằng tay chân khều khào chẳng có chút khí lực, nhưng búa cũng gõ được vào đinh.

Ta hai tay hai súng, đồng thời tìm cách kích thích thú tính của hắn, để hắn có thể căn bản phân biệt được nữ nhân và tấm gỗ là hoàn toàn khác biệt.

Ta bắt Nỗ Nỗ lên đi mua đông cung đồ, chuẩn bị lấy đó làm tư liệu giảng dạy, kết quả Nỗ Nỗ vừa nghe ta miêu tả đã lúi từ dưới giường ra cả một thùng đầy, hỏi có phải cái này không. Ta vừa mở thùng ra đã hết cả hồn! Cả thùng đầy ăm ắp hí đồ lẫn thư liệu về nghệ thuật phòng the, đủ loại kiểu dáng, họa tiết tinh mỹ, ẩn chế hoàn hảo. Thật tội nghiệp ta, ở ngay trong núi “vàng” thời gian dài như vậy mà chẳng hay chẳng biết.

Có đủ sách vở, ta mỗi đêm đều dạy hắn giáo dục giới tính. Ta dựa vào những kiến thức học được từ pm đen, với thái độ nghiêm túc vô biên và tinh thần vô tư vô hạn, tự mình làm mẫu, kích thích những điểm mẫn cảm của hắn. Hắn vừa ‘xụi’ xuống ta lại kích thích, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Để hắn không có cảm giác “Ta là dao thót, hắn là thịt cá”, cũng để hắn có thể rõ ràng linh hội thể nào là nữ nhân hoạt sắc sinh hương, ta cũng cùng hắn cởi áo tháo thắt lưng. Có k để có thể kích thích hắn mạnh hơn, ta đành phải hy sinh nều hơn nữa, cho phép hắn ở trên người ta thực hành qua lại.

Cứ như vậy một thời gian, sau cùng tiểu đệ đệ của hắn cũng không tùy tiện sụp xuống nữa.

Ta xem ra máy móc của hắn đã hoạt động bình thường, liền kêu hai muội muội đến, bảo bọn họ trở về chuẩn bị tốt hậu hạ tướng công. Ấn theo trình tự, trước đến pên Ngọc Như.

Buổi tối, ta đuổi Nỗ Nỗ sang chỗ Ngọc Như, hấn sợ hãi, nghĩ mình đã làm sai chuyện gì, liền cúi đầu cầu xin tha thứ. Ta biến thành bạo long tự mình áp giải hấn đi, đem hấn đẩy mạnh vào trong phòng rồi khóa cửa lại. Lại còn cảnh cáo hấn, nếu không làm nên chuyện sẽ bị phạt quỳ trên ván giặt đồ.

Ta một mình thê lương lạnh lẽo trở lại tầng thư lâu, ở trong phòng đã quen, không còn sợ nữa. Bỗng nên ể được cảm giác của mẹ chồng, nhìn thấy con trai do chính mình nuôi lớn cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ, trong lòng cảm thấy đau khổ, ẹn tại ta cũng muốn đánh Ngọc Như vài cái cho bỏ tức.

Ta ôm đầu nằm úp sấp ở trên bàn. Điên rồi, ta nhất định là điên rồi! Làm sao ta có thể tự mình đem Nỗ Nỗ cho người khác? Ta chỉ lo chữa bệnh cho hấn, để hấn không phải bị vợ cấm sùng, mà quên mất bản thân mình. Ta không muốn Nỗ Nỗ ở với người khác, không muốn hấn ôm kẻ khác, hôn kẻ khác, chạm đến kẻ nào khác.

Ta thật muốn đập ình một trận như tử. Chịu không nổi, ta phải đi cướp hấn về! Lập tức phải đi!

Đúng lúc này, dưới lầu có người gõ cửa, là tiếng của Nỗ Nỗ, “Niều Niều, mau mở cửa!”

Tâm tình của ta lập tức tốt lên, mở cửa sổ lộ đầu ra, “Nỗ Nỗ, sao chưa gì đã trở lại?”

Hấn ngẩng đầu, ghen ngào nói: “Niều Niều, ta không muốn cùng ngủ với nàng ấy, ta ngủ với người, người mở cửa được không?”

“Ta không dám xuống thang lầu, người vào bằng cửa sổ đi.” Ta rút đầu vào, tránh ở sau cửa sổ trộm nở nụ cười.

Nỗ Nỗ rất nhanh từ cửa sổ tiến vào, ta giả bộ ngém mặt, “Chuyện ta bảo người làm đã làm chưa??” Nếu dám làm ta sẽ không để yên cho hấn!

Hấn cúi đầu nhận sai, “Không có, ta có mang ván giặt đồ đến đây, ta sẽ quỳ.”

Lúc này ta mới chú ý trên tay hấn thật sự có cầm một tấm ván giặt đồ, nhìn không được liền phì cười, nhào vào lòng của hấn, hôn hấn, triền miên một hồi ta mới buông ta, nựng nựng hấn, “Đồ ngốc, thật sự là một tên ngốc!”

Hấn vẫn rất sợ hãi, “Niều Niều, người đừng tức giận, ta sẽ quỳ trên ván ngay mà. “

Ta lại nựng nịu hấn, “Đồ ngốc ạ, ai muốn người quỳ, còn không mau đi tắm rửa thay quần áo, cả người đều có mùi của kẻ khác. “

Nỗ Nỗ nhảy chân nhanh tay cởi đồ, chạy đến góc phòng lau mình sạch sẽ, lại đến bên ta, “Niều Niều, người nhìn xem, còn có mùi không?”

Ta ôm cổ hấn, âu yếm, “Người sao mà ngốc thế? Mà ta lại cứ thích người ngốc tử thế này thôi.”

Không, không chỉ có ưa thích, mà đã là yêu, ta đã sớm đem lòng yêu tên ngốc nghếch này, chẳng qua chính ta cũng là một đứa ngốc, cho đến hôm nay mới ể được. Tên ngốc đáng yêu của ta, ta thật yêu người cứ ngây ngô như vậy, trong mắt chỉ có ta! Ta thật hạnh phúc cả cuộc đời này sống với một tên ngốc như người!

Ta hôn hấn đắm đuối.

“Nỗ Nỗ, cả đời này chỉ cho phép người yêu một mình ta.”

“Ân, ta cũng thâm muốn yêu thương Niều Niều, thâm muốn ôm Niều Niều, thâm muốn hôn Niều Niều, trừ bỏ Niều Niều, ai ta cũng không cần.”

“Nỗ Nỗ, cả đời này ta cũng chỉ thích người thôi.”

Trải qua chuyện này, bệnh tình của Nỗ Nỗ ngày càng khả quan, ta cũng biết rõ mình đã không còn muốn cùng người khác ca sê Nỗ Nỗ. Nên ta gọi hai muội muội đến, cùng bọn họ thương lượng.

“Hai vị muội muội, về phía tương công ta quả thật đã không thể làm gì nữa, cũng không thể để các người thủ tiết cả đời, ta sẽ cầu phu nhân cho các người về nhà, có được không? “

Ngọc Như đáp lời trước: “Tam tếu nãi nãi, người là người tốt, bọn muội như vậy, người không xem thường, còn suy nghĩ cho bọn muội, chúng ta cả đời đều cảm kích người, chỉ xin người ngàn vạn lần đừng đuổi chúng ta về nhà.”

Ta ngạc nhiên nói: “Về nhà không tốt sao?”

Tú Mai thê lương đáp: “Tam thiếu nãi nãi, nếu là gia cảnh trong sạch, như thế nào lại đem nữ nhân bán cho người ta làm thiếp? Trở về bất quá lại bị họ đem bán thêm một lần mà thôi, tiếp theo còn không biết sẽ gặp phải hạng người như thế nào?”

Ta vừa nghe, bất giác có chút thương cảm, tuy rằng cha mẹ ta mất sớm, nhưng họ còn sống rất yêu thương ta, đến nơi này, cả nhà cũng hết sức yêu chiều ta. Ta thật sự may mắn hơn hai nàng ấy rất nhiều.

Ta nói: “Nếu không, các người cố nhẫn nhịn, về phía tương công ta sẽ sớm tìm cách.” P, ta thật muốn bạt tai mình một cái, ta muốn nghĩ cũng là nghĩ cách ca rầy bọn họ, thật là miệng thối mà! Lòng ta tràn đầy ảo não.

Ngọc Như ếu biết cười: “Tam tếu gia cũng không muốn, trong mắt hẳn chỉ nhìn thấy người. Ta biết ta nói thế này là không biết tốt xấu, nhưng ta cũng không muốn. Ta ẹn tại mới biết được yêu mến một người là tư vị thế nào.” Nói xong nàng nhìn về phía Tú Mai, hai người ánh mắt đưa tình nhìn nhau, ta thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không thể không cảm động.

Xuất phát từ ấy nấy, ta vẫn muốn cố gắng thêm một chút: “Nếu không ta cầu lão gia và phu nhân tìm cho các người một gia đình tốt, xuất giá như nữ nhân trong nhà.”

Bọn họ nhìn nhau chăm chú một hồi, cùng dập đầu trước ta, “Tam tếu nãi nãi, chúng ta nguyện ý cả đời vì nô vi tỳ hầu hạ người, người yên tâm, về sau chúng ta sẽ không làm những chuyện đó nữa.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình như một kẻ ác nhân ca uyên rã thúy, đành nhanh giải thích: “Ta là sợ các người chỉ vì quá tịch mịch mới gắn bó với nhau, sợ các người yêu mến nhau chẳng qua chỉ là ảo giác. Nếu như... nếu như các người thật sự ưa thích đối phương, ta cũng không hề phản đối với các người bên nhau. Đối với người khác, ta cũng có thể giúp các người che giấu.” Chỉ cần không giành Nỗ Nỗ với ta, muốn yêu như thế nào liền như thế đó vậy!

Bọn họ kinh hãi liếc mắt nhìn nhau một cái, lại dập đầu, “Cám ơn tam tếu nãi nãi!”

“Tốt lắm, không cần lạy, mau đứng lên đi, vẫn gọi ta là tỷ tỷ đi.” Ta ngẫm lại, bổ sung thêm một chút, “Các người phải cam đoan, nếu có một bên yêu thương người khác, muốn trở lại cuộc sống bình thường, thì người kia cũng không được cản trở hoặc tìm đến cái chết.”

Bọn họ ở trước mặt ta thề thốt, hoan hoan hỉ hỉ rút lui.

Ta thở dài, nhớ tới hai cái nón xanh kia, trải qua chuyện này, lại càng thêm vững vàng ở trên đầu của Nỗ Nỗ, trong lòng có chút áy náy. Lại nghĩ đến chính mình bức bách Nỗ Nỗ ở bên người khác, kỳ thật là chà đạp nhân quyền của hắn rất quá đáng, là người lớn lên trong một xã hội bình đẳng, lại có thể làm ra hành vi chuyên chế như vậy, thật sự là không nên. Bất giác diện bích ngày ngốc nửa ngày, tỉnh lại, ta liền quyết định sau này phải đối với Nỗ Nỗ tốt hơn một chút.

Chạng vạng, Nỗ Nỗ trở về, ta hết sức dịu dàng đối với hắn, tuy hắn có chút thụ sủng nhược kinh, vẫn cười ngây ngô, miệng toác đến cả mang tai. Thật là một đứa ngốc dễ dàng thỏa mãn, ngốc như vậy càng thêm đáng yêu!

Về sau ta trở nên rất dịu dàng, có chuyện gì cũng nhớ rõ hỏi ý kiến Nỗ Nỗ một chút, không còn chuyên quyền chuyên chế. Nỗ Nỗ cũng ngày càng vui vẻ, dám ở trước mặt ta nói ra suy nghĩ của mình.

Hai muội muội kia, ta nhờ nhị tẩu cho các nàng đến một biệt viện hẻo lánh sống với nhau. Tất cả mọi người đều cho rằng ta làm vậy vì ghen, hai nàng ấy đối với ta lại tên ân hận tạ.

Nương rất áy náy bảo ta: “Nhu Nhu, việc này phải trách nương, lúc ấy nương thấy vợ chồng các người lạnh nhạt, lại sốt ruột mong ngóng hài tử, mới nạp tếp cho hắn, đều không phải ý tứ của Triệt n. Dù sao Triệt n và bọn họ cũng chưa từng có vợ chồng c thân, hay là nương cho bọn họ hồi gia.”

Ta khuyên trụ nương: “Nương, Nhu Nhu nghĩ thế này, nói sao cũng là chúng ta liên lụy họ, chi bằng để họ tự quyết định, nếu họ muốn xuất giá thành thân, chúng ta sẽ làm hôn lễ long trọng gả họ đi. Nếu họ thật sự không muốn, chúng ta sẽ cưu cố bọn họ cả đời xem như bồi thường, được không?”

Nương nắm tay ta, “Nhu Nhu, tâm địa của con thật tốt, Triệt n có thể lấy được con chính là phúc khí của hần.”

Ta áy náy nghĩ, nếu nương biết được ta đã ra tay trợ giúp, làm Nỗ Nỗ trên đầu đội đến hai cái nón xanh, không biết sẽ nói thế nào?

~ Chương 6 Hoàn ~

7. 07

Đệ thất chương: Nhà có chuyện tốt

Wướng bận giải quyết chuyện của hai tiểu thiếp, việc trị liệu cho Nỗ Nỗ bị gác sang một bên. Mỗi đêm chúng ta đều cực lực hôn môi, rờ mó nhau, nhưng vẫn chưa đi được đến bước cuối cùng. Ta ông muốn thúc ép Nỗ Nỗ, mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên.

Thai vị của nhị tẩu cũng đã ổn định, nhị ca có thể xuất môn, thời gian Nỗ Nỗ có thể ở nhà cũng nhiều hơn.

Có một hôm, nhị ca ra đường gặp được mấy tên võ nhân sĩ giang hồ, si tâm vọng tưởng trở thành thiên hạ đệ nhất, iêu chiến một trận kịch liệt, ôm thương tích trên mặt trở về nhà. Ta thấy đại phu trị thương ông biết sát trùng miệng vết thương sạch sẽ, đường may lại vừa thô vừa to. Bất chợt tay chân ngứa ngáy, kiên quyết đòi được ra tay biểu diễn.

Dưới ánh mắt hoài nghi chằm chằm của cả nhà Mộ Dung, ta bảo Nỗ Nỗ lấy kim uốn cong lại, nung trên lửa, lấy chỉ thêu lược qua nước sôi, lấy một ối ăn cuốn tròn lại cho nhị ca cắn, dùng rượu sát trùng miệng vết thương, bắt đầu may may vá vá. Chỉ trong chốc lát, miệng vết thương được khâu lại, sạch sẽ đẹp đẽ. Ta hài lòng nhìn tác phẩm của mình, thật tốt, không có bị lệt nhề. Tuy rằng dụng cụ ông đầy đủ, cũng ông ảnh hưởng đến việc phát huy khả năng, đường chỉ khâu vừa khít vừa mỏng, chờ miệng vết thương liền lại, ắp định sẽ ông thấy sẹo.

Cả nhà hết lời en ngại ta, “May rất đẹp, tay của Nhu Nhu đúng là rất éo, chúng ta nhìn không ra, Nhu Nhu mảnh mai thế kia, khâu vá thật người lại ông hề run tay.”

Chỉ có Nỗ Nỗ là ông hài lòng, lôi kéo ta trở về.

Trở lại tàng thư lâu, hần hầm hừ hỏi ta: “Người thích nhị ca, có phải ông?”

Đồ thần kinh! Ta quay qua liếc hần một cái, ông thềm để ý. Gần đây có chút nhân nhượng hần, giờ lại dám nói chuyện với ta kiểu đó. Xem ra, đến lúc phải trọng chấn thê cương rồi.

Hần lại nhất nhất ông chịu buông tha, “Có phải hay không? Ca dẻo miệng như vậy, không ngu ngốc như ta, người nhất định cảm thấy hần tốt hơn ta. “

Ta nhéo mặt hần một phen, “Người lên cơn điên gì hả? Hần chẳng qua là nhị ca thôi!”

Hần ông sợ hãi, tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao người cứ sờ tới sờ lui mặt hần, còn nhìn chăm chú như vậy?”

Ta véo mặt hần, “Nói bậy bạ gì đó? Ta may vết thương lại, dĩ nhiên phải sờ tay vào, mắt ông nhìn chăm chú thì may cái kiểu gì?”

Hắn bắt bình: “Từ trước đến giờ người cũng ông nhìn ta chăm chú thế.”

Ta không hi hữu, phải đáp lời, “Người đâu có bị thương.”

Hắn còn bướng bỉnh, “Vây người cứ coi như ta bị thương là được.”

“Thần kinh! Không để ý tới người, ta muốn đi rửa mặt.”

Ta xoay người bỏ đi, hắn ngăn ta lại, quần quít ông rời như một tiểu hài tử, “Niều Niều, ta muốn người cũng nhìn ta như thế.”

Ta bắt đặc dĩ vỗ vỗ hắn, “Ngoan, đừng náo loạn, mau rửa mình đi ngủ, ta kể chuyện xưa cho nghe.”

“Niều Niều xấu xa! Cứ coi ta như tiểu hài tử, ta đã ông còn là tiểu hài tử!” Hắn bỗng nhiên phần nộ, ôm cổ ta, hung hăng hôn. Hắn hôm nay hôn ta ông giống lúc trước, có chút thô bạo lại thêm một chút ung hoàng, dường như nóng lòng muốn chứng minh sức mạnh của mình.

Ta có chút sợ hãi, cố gắng giãy dụa. Hắn lại ôm ta thêm chặt, liều lĩnh mạnh bạo, ta bỗng nhiên yếu đuối, để mặc hắn ôm ta đè xuống giường. Ván đã sắp đóng thuyền, ta quyết định an nhiên tiếp nhận.

Hắn hôn ta, hai tay vội vàng sờ soạng áp người ta, cởi bỏ hết những nút thắt áo quần cản trở, ta cũng nhanh tay lột bỏ y phục của hắn. Chúng ta như hai con dã thú, vồ vập quần nhau mà cắn xé. Chỉ trong chốc lát, quần áo rơi đầy trên đất, chúng ta tứ chi giao triền, ôm riết lấy nhau cùng một chỗ.

Hắn trên người ta, hết cần rồi lại liếm, trong mắt lóa lên ánh sáng ngời, dường như muốn đem ta nuốt vào trong bụng. Ta thở hào hển, vận vẹo, vừa ẩn trương vừa hưng phấn đợi chờ, càng nhanh chóng dán mình vào hắn.

Hắn thở hào hển ngẩng đầu, “Niều Niều, cho ta, cho ta tất cả.”

Ta chủ động đón tiếp, hôn hắn, phát ra tín hiệu hoan nghênh. Hắn lấy hết sức lực tiến vào ta, đau quá!

Ta dùng sức đâm hắn, “Hỗn đản, lấy nhau đã lâu như vậy vẫn chưa làm gì ư? Vì sao ta vẫn còn là xử nữ? Oa, đau quá à!”

Hắn thấy ta rơi lệ, í thế liền xùi xuống, sợ hãi hôn lấy nước mắt của ta, “Niều Niều, ta xin lỗi, người đừng óc, ta lập tức đi ra.”

“Không cần!” Ta đè lại hắn, cảm giác hắn đã có dấu hiệu sắp xùi xuống, ta hung tợn nắm lấy hắn, “Hỗn đản, nếu người dám xùi xuống nửa đường, ngày mai ta sẽ nói xương vô chỗ đó, cho người cả đời đều “cứng ngắt”!”

Đe dọa một cái là có tác dụng ngay, hắn liền “cứng cáp” trở lại, chúng ta như hải tử lạc vào một thế giới thần tiên, vừa sợ hãi, vừa thích thú, hào hứng “tìm hiểu” khắp nơi, cùng nhau lãnh hội niềm vui sướng cực hạn, sau đó ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Ngày mới, tờ mờ sáng, hắn tỉnh, sắp lại ta vừa hôn vừa sờ, ta đánh hắn, “Đừng nháo, ta muốn ngủ.”

“Ừ.” Hắn buông tay, an phận một hồi lại sắp vào trên chọc, “Niều Niều, người dậy chưa?”

“Chưa!” “Ừ.”

...”Niều Niều, người dậy chưa?” “Chưa!” “Ừ”...

Lập đi lập lại mấy lần, ta tức giận mở mắt ra, “Ai nha, người ta là lần đầu tiên, một chút được, người thương tiếc ta một chút có được ông?”

Hắn ngạc nhiên mở to hai mắt, “Ta cũng là lần đầu tiên, sao ông thấy mệt?”

Ta cảm tức nói: “Bởi vì người là kẻ chiếm tiện nghi, ta là người bị hại.”

Hắn áy náy, “Niều Niều, thực xin lỗi, ta để cho người chiếm tiện nghi, có được ông?”

Ai, đừng phải đùa ngốc, thật sự là bó tay. Ta nhìn mặt trời đã sáng tung bừng, cũng đến lúc phải rời giường, liền đẩy hắn, “Đi lấy quần áo trong tủ lại đây, ta dậy.”

Hắn vui sướng chạy đi lấy quần áo cho ta, lại giúp ta mặc đồ, một tay làm việc, một tay “ăn vụng”, ta còn ngái ngủ dựa cả vào hắn, chẳng thèm quần. Bỗng nhiên hắn la hoảng lên, “Niều Niều, sao trên người người lại có máu? Trên giường cũng có, người bị thương chỗ nào?” Sau đó đem ta lật qua lật lại kiểm tìm miệng vết thương.

Ta đẩy hắn ra, “Còn ông phải tại người làm chuyện đó tối hôm qua.”

Hắn kích động: “Vậy sao người ông nói sớm? Không được, ta muốn đi thỉnh đại phu đến xem.”

Ta nhéo hắn, “Đồ ngốc! Làm gì có ai vờ đại phu đến ám chuyện này? Phụ nữ làm lần đầu đều đổ máu, rồi sẽ hết thôi.”

Hắn ôm lấy ta, đau lòng hôn, “Niều Niều, thực xin lỗi, đều là ta ông tốt.”

Nhìn hắn như vậy, ta dù có ầm ỨC cũng ông thể nói ra, trái lại còn phải an ủi hắn, “Không sao đâu, lần đầu phải vậy mà.”

Lười biếng nằm dài cả nửa ngày mới dậy, chúng ta đến chủ ốc thỉnh an. Nỗ Nỗ vẫn ngây ngô cười cười nhìn ta, ta có trêu chọc hắn bao nhiêu hắn cũng ông chuyển ai tâm mắt. Sau bị đại tẩu phát hiện, liền chất vấn: “Tam đệ hôm nay gặp được chuyện tốt gì, lại vui thích như vậy?”

Nỗ Nỗ lúc này mới quay sang nhìn đại tẩu, “Đại tẩu, nhà của tẩu có phải có một loại kim sang được tổ truyền? Có thể cho ta một chút ông.”

(Kim sang được: thuốc trị thương.)

Lúc này nương chen vào nói: “Ai bị thương?”

Nỗ Nỗ hơi e lệ, lại hơi đắc ý trả lời: “Là Niều Niều.”

Nương lập tức khẩn trương: “Nhu Nhu bị làm sao?”

Ta vội vàng giải thích: “Không có việc gì, nương, là hắn đa tâm.”

Nỗ Nỗ ngang bướng cãi: “Ta nào có đa tâm, người chảy máu mà.”

Nương liền mắng hắn: “Vậy còn không mau thỉnh đại phu đến xem, đúng là tiểu tử hồ đồ!”

Ta ở một bên luôn miệng nói mình không có việc gì, nhưng ông ai thèm để ý.

Lúc này tên ngốc kia còn dám ầm ỨC biện bạch: “Niều Niều ông cho, nàng nói lần đầu tiên làm đều sẽ đổ máu, ông cần lo lắng.”

Trời đất ơi! Ta muốn đào lỗ chui xuống dưới ở với giun dế cho rồi!

Mọi người đứng hình, bất động tại chỗ, rồi đồng loạt nhìn về phía ta; ta đây, da mặt có dày hơn tường thành cũng ông còn tác dụng.

Ta xấu hổ, tức giận đánh Nỗ Nỗ, “Người là đồ ngốc!”, rồi che mặt chạy ra ngoài.

Nỗ Nỗ đuổi theo sau, sốt ruột kêu: “Niều Niều, người làm sao vậy? Niều Niều, người đừng giận mà!”

Hắn đuổi theo, “Niều Niều, đừng tức giận! Niều Niều, Niều Niều...” Ta ông thềm để ý tới hắn.

Chờ vào tảng thư lâu, ta đóng cửa lại, hét đánh rồi lại đá, “Cái tên ngốc này, người làm ta sau này còn mặt mũi gì nhìn thiên hạ? Làm tất cả mọi người đều biết hết chuyện của chúng ta rồi, oa oa, ta thật xấu hổ, mất hết mặt mũi nhìn đời mà.”

Hắn thấy ta óc, tay chân luống cuống lau nước mắt của ta, rồi ôm chặt ta, lại dùng miệng lau nước mắt, “Niều Niều, Niều Niều ngoan, đều là lỗi của ta, người đừng khóc, nếu không, ta đây liền đi quỳ váan giặt.” Nói xong, hắn thật sự liền buông ta ra, chạy đi tìm váan giặt đồ.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, một bên chảy nước mắt, một bên cười úc khích, giữ chặt hắn, “Người thật sự là tên ngốc! Quên đi, đành vậy, ai bảo ta xui xẻo gặp phải đứa ngốc như người.” Ta ôm cổ hắn, chu mỏ làm nũng, “Vừa rồi chạy trốn làm ta có điểm ông thoải mái, người ôm ta lên lầu đi.”

Hắn nhanh ôm lấy ta lên lầu, đặt ở trên giường, giúp ta cởi hài, làm ướt ăn cẩn thận lau mặt cho ta. Sau đó cúi người ôm ta, hôn rồi lại hôn, “Niều Niều, đừng tức giận nữa nhé? Ta biết ta ngốc, ta nhất định sẽ sửa chữa.”

Ta véo cằm hắn, “Về sau chuyện trong phòng của chúng ta, không cho phép nói ra ngoài, dám tái phạm ta sẽ vĩnh viễn ông để ý tới người.”

Hắn chịu đau gật đầu: “Nga, Niều Niều, ta ông dám nói nữa, người đừng tức giận!”

“Ừm.” Ta buông tay, thấy có hồng ấn trên da thịt hắn, khẽ vuốt vài cái, “Còn nữa, về sau ông cho người tự massage mình ngốc, như vậy rất ngốc, biết ông?”

Hắn vẫn ông rõ hai cái ngốc đó ác nhau chỗ nào, nhưng cũng ông dám chọc ta, thành thật gật đầu, “Ừ.”

Hắn thấy ta không tức giận nữa, an dạ, cúi đầu hôn ta, từ từ tay và miệng ông để yên nữa. Ta đè lại tay chân nghịch ngợm của hắn, “Người muốn làm gì? Ta còn chưa lại sức mà...”

Hắn thành thật thu hồi tay, “Vậy ta chỉ hôn người thôi, được ông?”

“Được.”

Chúng ta còn đang hôn qua hôn lại thì có người gõ cửa, nương ở dưới lầu kêu: “Triệt nhi, mau mở cửa! Nương đem điểm tâm cho hai con đây.”

Ta đẩy hắn, “Mau đi mở cửa, nói ta đang ngủ.”

Hắn lưu luyến không muốn buông ra, đứng dậy đi xuống lầu mở cửa. Ta lấy chăn che đầu lại, nằm xuống.

Một hồi sau, nghe thấy tiếng bọn họ lên lầu, nương hỏi: “Nhu Nhu đâu?”

Tên ngốc nhà ta ngây ngô đáp: “Nàng nói nàng đang ngủ.” Ta đúng là tốn hơi phí sức trốn trong chăn, một lát nhất định phải hung hăng cắn hắn một ngụm.

Nương liền cười, “Triệt nhi, con tự dọn ra ăn nhé.”

Sau đó nương đi đến trước giường, ta che đầu kiên trì giả bộ ngủ. Nương kéo chăn ra, cười nói: “Hảo hài tử, cẩn thận kéo ngộp thở.”

Ta ông thể tiếp tục giả bộ, liền ngồi dậy, nghiêm chỉnh thỉnh an bà.

Nương sờ sờ mặt trấn an ta, óe mắt mang theo vui sướng, “Nhu Nhu, nữ nhân đều có ngày này, ông nên e lệ, chúng ta sẽ ông chê cười con. Tiểu tử ngốc này không hiểu chuyện, con đừng so đo với nó. Bất quá, ngốc cũng có cái hay của ngốc, lòng dạ sẽ ông phức tạp, nó nhất định sẽ đối xử tốt với con.”

“Con biết, nương.” Ta đỏ mặt liếc mắt nhìn Nỗ Nỗ, hắn đang đứng bên cạnh bàn ăn, tầm mắt chuyển đến ta, lập tức nhìn ta nở một nụ cười tươi rạng rỡ.

Ta mân miệng, trộm nở nụ cười, chớp mắt phát hiện nương đang vui tươi hơn hớn nhìn ta.

Ta xấu hổ cúi đầu. Nương đứng lên, vui vẻ nói: “Hai đứa mau ăn điểm tâm đi. Cơm trưa nương sẽ bảo phòng bếp hầm vài thức bổ dưỡng cho hai đứa ăn. Đợi hạ nhân tổng đến đây một thùng nước ấm, con tắm rửa sạch sẽ, thân thể sẽ thoải mái hơn. Được rồi, ta ông ở đây làm kì đà nữa, hai đứa cứ thoải mái mà liếc mắt đưa tình!”

“Nương! Người lại trêu con.” Ta đỏ mặt làm nũng.

Nương cười ha hả đi ra ngoài.

Ăn xong điểm tâm, tắm cũng xong, ta thư thái hơn một chút. Nỗ Nỗ giúp ta lau ô tóc, rồi lại y như cũ, ôm nhau cọ xát cả buổi trưa. Hồng Liễu bưng cơm trưa tới, trong đó có hai điều thuốc bổ ông giống nhau, một cái bắt Nỗ Nỗ uống, cái còn lại là của ta.

Ăn cơm trưa xong, hai vị tẩu tử cùng nhau đến, còn đem theo lễ vật, nói chúng ta cũng như mới tân hôn, phải ăn mừng một chút. Sau đó, đại tẩu sai Nỗ Nỗ đi tìm đại ca, để hắn ông quấy rầy chúng ta nói chuyện riêng. Nỗ Nỗ ngập ngừng không muốn đi lại bị đại tẩu đạp ra ngoài cửa.

Đại tẩu thấy ta bộ dạng lo lắng, liền cười, yên giải an ủi ta: “Nhu Nhu, còn e lệ sao? Kì thật cũng không có gì, lần đầu tiên thì ai cũng sợ. Ta còn nhớ rõ, lần đầu tiên ta đau như bị ai đâm một lỗ trên người, sau đó chết sống cũng ông cho hắt lại gần, người kia ông biết xấu hổ, lấy rượu chuốc ta quá chén mới có lần thứ hai.”

Nhị tẩu cũng vỗ về, căng bụng cười nói: “Ta lần đầu tiên lại ông cảm thấy đau lắm, nhưng vẫn rất sợ hãi, óc lóc liên hồi, lão nhà ta liền kể chuyện cười cho ta nghe. Hắn làm ta vừa khóc vừa cười, sau đó ông còn khóc nữa. Về sau mỗi lần, hắn đều cố gắng nói chuyện chọc ta cười, vì hắn sợ phải thấy ta óc. “

Bọn họ kể chuyện của mình, ta cũng dần dần bớt xấu hổ, cùng bọn họ trao đổi một ít bí mật uê phòng.

Tán gẫu một hồi vui vẻ, Nỗ Nỗ ở dưới gõ cửa, “Niều Niều, đã nói chuyện xong chưa?”

Đại tẩu, nhị tẩu mắc cười, “Nhu Nhu, muối thật là có phúc nha, xem tam đệ dính chặt lấy muối, chị em dâu chúng ta, người may mắn nhất có lẽ là muối đấy. “

Ta có chút ngượng ngùng, ngốc tử kia còn ông ngừng gõ cửa, hai vị tẩu tử lại còn cười vang hơn nữa. Ta xấu hổ gần một tiếng: “Không được gõ nữa, đi đâu đó nửa canh giờ mới được trở về.”

“Được.” Nỗ Nỗ im lặng trả lời.

Nhị tẩu mở cửa sổ nhìn xuống dưới, che miệng cười nhạo, ngoác chúng ta lại gần xem.

Chỉ thấy tên ngốc kia đang đi vòng quanh một thân cây trước lầu, cứ ngẩng cổ nhìn lên trên lầu.

Tẩu tử hai nàng cười cười, vội vã cáo từ, “Chúng ta còn ông đi, sợ cổ của tam đệ sẽ hỏng mất.” Ta đành e lệ, ngọt ngào tổng hai vị tẩu tử ra về.

Nỗ Nỗ thấy cửa mở, lập tức vui vẻ chạy tới, “Niều Niều, các người nói chuyện xong?”

Đại tẩu đẩy ta về phía hắn, “Này, kiểm tra cho kỹ, xem lão bà của cậu có thiếu cái lông tơ nào không đấy?”

Hắn đỡ lấy ta, cười ngây ngô một mạch. Hai vị tẩu tử cười thầm, bỏ đi.

Vừa bước vào cửa, hắn liền ôm lấy ta hôn tới tấp, âm ức nói: “Niều Niều, này giờ ta rất nhớ người a.”

“Biến!” Ta mắng, “Mới có một giờ, nhớ gì mà nhớ?”

“Thật mà! Một giờ một ắc ông nhìn thấy người ta liền nhớ.” Hắn tựa trán vào ta, “Niều Niều, nếu ta biết pháp thuật thì tốt quá, biến người thành nhỏ xíu, đặt ở trong túi, lúc nào cũng có thể mang theo bên người.”

“Ta ông thêm, vạn nhất người thay quần áo quên lấy ta ra, ta làm sao bây giờ?”

“Không bao giờ, ta dù quên chính mình cũng phải nhớ rõ Niều Niều.”

... [Tiếp theo đều là lời lẽ yêu đương ngốc đến choáng váng đầu óc, sến đến óc át nổi đây. Bởi vì tác giả vốn từ nghèo nàn, ông dám viết ra.]

Chiều xuống, nương cho người đến thay cho chúng ta bộ chăn gối mới, được thêu uyên ương tinh xảo, cho phép chúng ta trong vòng một tháng ông cần phải đi thỉnh an, Nỗ Nỗ cũng ông cần lo chuyện trong nhà, hảo hảo hưởng thụ cuộc sống tân hôn.

Buổi tối, ta để Nỗ Nỗ mát xa ỳnh, hắn xoa xoa bóp bóp lại mò đến những nơi ông nên đến, chỉ chốc lát hai người liền dây dưa quấn lấy nhau.

Ta thở gấp: “Ân, ông cần...”

Nỗ Nỗ lập tức buông, “Ta xin lỗi, Niều Niều, ta quên mất người còn chưa bình phục.”

Ta nhìn hắn cố gắng ức chế dục vọng, vừa cảm động vừa đau lòng, chủ động bò lên người hắn, “Ngốc tử, nữ nhân có i nói ông cần, kỳ thật là muốn người đừng có ngừng.”

Hắn kinh hỉ trừng mắt thật to, “Thật sao, người là nói... người có thể?”

Ta hôn hắn ằng định.

Chuyện tiếp theo... con nít con nôi ông nên biết =D.

8. 08

Đệ bát chương: Đài sen kết hạt

Quan hệ yêu đương nam nữ vốn bình đẳng, vì cả hai bên đều có niềm vui sướng của riêng mình. Nhưng dưới ảnh hưởng của tư tưởng truyền thống, ta vẫn có cảm giác mình là người chịu thiệt. Đối với Nỗ Nỗ, ta cảm thấy mình đã hy sinh nhiều cho hắn, nên hắn có nghĩa vụ phải làm ta vui vẻ.

Trước kia, ta khi dễ Nỗ Nỗ bởi vì hắn dễ khi dễ, hiện tại, ta áp bức hắn vì cảm thấy mình quang minh chính đại có tư cách làm vậy. (Ặc, con nhỏ này đúng là cái gì cũng nói dc >.<)>

Trước kia, lúc nào ta cũng phải lớn tiếng ra lệnh cho hắn, bây giờ chỉ cần nói nhẹ nhàng là áp phê ngay. Mà Nỗ Nỗ dường như ngày càng thích thế, lúc trước ít nhiều còn tỏ vẻ bị ép buộc, giờ lại hoan hoan hỉ hỉ mặc ta sai sử, thậm chí còn “khát khao” được ta sai bảo. (Thằng nhỏ còn bó tay hơn con nhỏ, haizzz T.T!!!)

Từ khi ta lột xác thành phụ nữ (qua tay Nỗ Nỗ XDDD), ta ngày càng yếu điệu. Những hành vi luôn làm cho ta nổi da gà khi còn là Tần Niếu, bây giờ ta ngày ngày đều thể hiện, làm mãi thành thói quen. Tẩu tử nói ta bây giờ có một cổ thuần thực mị thái, vừa nhìn thì biết là một tiểu tức phụ được nam nhân cưng như trứng, hứng như hoa. Nỗ Nỗ càng vô cùng hoan nghênh những thay đổi này của ta.

Có lẽ hắn nhìn đã lâu, một khi bùng nổ thì không cách nào khống chế được. Hắn cứ ào ào ập tới như núi lở, ta bị hắn làm ẹt mỗi chịu hết nổi. Có khi, ta hoài nghi có phải mình một đêm mộng du, lỡ tay tấy máu làm gì chỗ đó của hắn, chứ hắn cứ “hưng phấn” mãi thế kia là sao, là sao? Muốn bù lỗ cho lúc trước đã phải “yếm hàng” lâu như vậy ư?

Từ khi ta nói với hắn, nữ nhân có khi nói “Không cần” kỳ thật là bảo “Đừng có ngừng”, hắn cứ một mực lý giải câu “Không cần” của ta thành “Đừng có ngừng”. Lúc trước ta giáo dục hắn thành công quá mức, một mực nghe lời, hiện tại lại phản tác dụng. Nhìn hắn cứ ngây ngốc thể thôi, năng lực thực tiễn hóa ra rất mạnh. Chỉ sau vài lần vận động, hắn biết ngay khả năng chịu đựng của ta, mặc kệ ta là không cần thật hay không cần giả, cuối cùng đều bị hắn trêu chọc đến mức rên rỉ kêu la “Đừng có ngừng”, “Đừng có ngừng”.

Chúng ta đương lúc hưởng thụ tuần trăng mật, người trong nhà đều tự giác không đến quấy rầy. Lúc này đã vào giữa hè, mặc quần áo mỏng manh làm đường cong thân thể lộ lộ cả ra. Trời quang đăng nên chim chóc cũng khỏe mạnh hơn chẳng, có một số việc chẳng cần quần ngày hay đêm đều có thể tiến hành liên tục. (Hahahahahaha

)

Những thư liệu cất giấu trong rương kia, được đem ra áp dụng triệt để, Nỗ Nỗ thường xuyên lấy hết quyền này quyền nọ ra bảo ta: “Niếu Niếu, chúng ta thử xem loại tư thế này được không?”, “Không cần... Ừm... A~...”

Chúng ta thử hết “Rồng uyển chuyển”, lại đến “Chim yến đồng tâm”, “Phỉ thúy tổ giao”, “Uyển ương hợp đôi”... Cổ nhân không phải rất bảo thủ sao? Sao lại nghĩ ra lắm trò quái đản thế này? Ba mươi phương pháp Động huyền tử còn chưa thử hết, Nỗ Nỗ lại nghiên cứu thêm Huyền Nữ kinh cứu pháp.

Ta không khỏi cảm thương cho Chu Hi (*), lão Chu a lão Chu, người cả đời muốn phát dương Lí học, đến cuối cùng lại rơi vào cảnh bị bọn hậu nhân “Treo đầu dê, bán thịt chó” a.

Hèn chi, bậc làm cha mẹ đều không muốn để con mình online sớm, người càng đơn thuần trong sáng lại càng dễ dàng bị những thứ xấu xa cám dỗ. Xem Nỗ Nỗ nhà ta thì biết, hần nguyên lai là một hài tử ngây thơ thuần khiết nhất, hiện tại thành ra như vậy? Đành phải ra tay chỉnh đốn lại kỷ cương thôi.

Ta ra lệnh cưỡng chế Nỗ Nỗ niệm phong rương, không được đọc những thứ sách đó nữa, mấy thứ học được đủ xài trong cả tháng tới rồi ấy chứ. Kết quả mỹ mãn, hần đem toàn bộ tâm tư đặt vào ta, ngoại trừ đi nhà xí, tất cả các chuyện khác hần đều hầu hạ tận răng. Áo ta hần mặc (đương nhiên cởi áo hần cũng xưng phong xí phần), tóc ta hần vấn, mi ta hần vẽ, cơm ta ăn hần dứt. Trừ bỏ vận động trên giường, ta cơ hồ cái gì cũng không đụng tay, cả ngày bị hần ôm vào trong ngực chẳng phải làm gì. Gắn bó keo sơn cả một tháng dài, chúng ta đã muốn nhập thành một thể.

Kết thúc tuần trăng mật, cuộc sống khôi phục lại bình thường, ban ngày phải xa lìa nhau quả có chút gian nan khổ sở.

Quả nhiên, đối với nam nhân Trung Quốc, khả năng làm chồng và khả năng làm việc có quan hệ mật thiết với nhau. Nỗ Nỗ không còn “bất lực”, người trong nhà cũng không tiếp tục nuông chiều hần, coi hần như một người khỏe mạnh bình thường, mỗi ngày đều phải làm việc, không thể cứ cùng ta ăn không ngồi rồi.

Chúng ta đành phải tách ra làm hai, Nỗ Nỗ cứ buồn bực u sầu, mỗi buổi sáng đều “Hận làm chim lia cánh”, buổi tối lại “Chim thiết tha về tổ”. Ta chẳng rồi hơi đâu mà buồn rầu như hần, ban ngày bận rộn ăn ngủ dưỡng sức, bởi vì tất cả vận động toàn làm vào buổi tối, chẳng thể ngủ đủ giờ ngon giấc.

Cứ như vậy một thời gian, ta nhiều lần vì tham ngủ mà quên thỉnh an cha mẹ. Tất cả mọi người đều nhìn ta ra vẻ “am hiểu”, ta xấu hổ không thôi. Thế nên, buổi tối Nỗ Nỗ vừa nhào vô, ta liền ngăn lại hần.

“Nỗ Nỗ, đừng vậy mà, ngươi sẽ hại ta phạm vào thất xuất chi điều.”

(Thất xuất chi điều: bảy tội của con dâu, bao gồm: không hiếu thuận cha mẹ chồng, không con, dâm ô, ghen tuông, có bệnh hiểm nghèo, nói nhiều, trộm cắp.)

Nỗ Nỗ cứng đầu cứng cổ, “Không đâu, không sao đâu mà, ta còn mạnh khỏe hơn trước kia ấy chứ.” Thật đúng là, thể chất của hần sao bất bình thường quá vậy? Ban ngày không thể ngủ, buổi tối không chịu ngủ, mà tinh thần cứ phơi phơi là sao?

Nỗ Nỗ tiếp tục chọc phá, “Niều Niều, chúng ta đã lâu không làm “Loan song vũ”, hôm nay làm nhé, được không?”

“Ừ, ưm...” Bị tình dục nhấn chìm lý trí, ta lại cùng hần trầm luân vào biển tình cuộn cuộn, dục vọng tràn lan, tiêu dao khoái lại.

Mơ hồ đi vào giấc ngủ, ta hỏi hần: “Nỗ Nỗ, vì sao ngươi không cần ngủ?”

“Nhà của chúng ta có một loại nội công tâm pháp đặc biệt, vừa ngủ vừa luyện, luyện hai canh giờ bằng kẻ khác ngủ li bì suốt cả một ngày.”

“Thì ra là thế~” ta ngáp rở to, chui vào lòng ngực hần ngủ ngon lành.

Thời gian thấm thoát, nàng thu lại ghé thăm, Nỗ Nỗ vẫn tinh thần hăng hái, ta thì ngày càng uể oải, cũng dễ xúc động hơn trước.

Một tối nọ, ta chịu không nổi, phát cơn giận dữ: “Đã nói ta không muốn làm, ngươi buổi sáng không gọi ta dậy, làm ta đã mấy ngày đều không đi thỉnh an cha mẹ, cả nhà nhất định đang chê cười ta, oa oa... Ta ngày mai nhất định phải dậy sớm.” Gần đây không hiểu tại sao, ta rất dễ khóc la xúc động.

Nỗ Nỗ ôn nhu hôn ta dỗ dành, “Ta xin lỗi, Niều Niều, ta chỉ muốn cho nàng ngủ yên giấc thôi. Niều Niều ngoan, đừng khóc, ngày mai ta nhất định đánh thức nàng. Đứng khóc, Niều Niều, nàng rơi nước mắt, tim ta sẽ rất đau. Nàng muốn gì ta cũng đáp ứng. Nín đi, nhé?”

“Vậy hôm nay ngủ đi, cái gì cũng không được làm.”

“Được, ta không làm gì hết, nàng ngoan ngoãn ngủ đi.”

“Ừ.” Ta chùi mặt mũi tèm lem vào áo hần, cọ cọ chui vào lòng hần như một con mèo nhỏ, muốn hần yêu thương dỗ dành.

Hần đọc hiểu ngôn ngữ cơ thể của ta, ôm ta, hôn ta, dùng lời ngon tiếng ngọt an ủi ta. Hôn nhẹ lại hôn sâu, cuối cùng hần vẫn là kẻ được thỏa thê nguyện ý.

Sáng ra, hần gọi ta dậy, ta triền miên chẳng thể nào mở mắt nổi. Hần do dự hỏi ta: “Niều Niều, có muốn đi thỉnh an không nào?”

Vừa nghe đến hai chữ “Thỉnh an”, ta tỉnh ngay tắp lự, “Muốn, người giúp ta chuẩn bị.”

Nỗ Nỗ ôm ta trong ngực, giúp ta mặc quần áo như đang chăm con nhỏ, lau mặt, chải đầu cho ta. Ta cứ nhắm mắt dựa vào hần mà ngủ tiếp.

Một lúc sau, hần hỏi ta: “Niều Niều, ăn chút cháo nhé?”

“Ừ, người dứt ta.” Ta há miệng, vẫn nhắm mắt, ăn hai muỗng xong hỏi hần: “Sao chưa thỉnh an đã vội ăn sáng?”

“Đã thỉnh an rồi.”

Thỉnh an rồi? Sao ta chẳng hay biết? Ta giật mình mở mắt ra, phát hiện đối diện là cha mẹ và anh chị em đang hóa đá nhìn chúng ta, còn ta thì nằm gọn trong lòng Nỗ Nỗ, hần lại đang không coi ai ra gì dứt ta ăn cháo.

Ta ngơ ngác đối mặt bọn họ một hồi, hỏi: “Nỗ Nỗ, ta từ tàng thư lâu đến đây bằng cách nào?”

“Ta ôm nàng tới.”

“Người vẫn ôm ta thế này sao?”

“Ừ, ta sợ nàng vất vả.”

Nói đúng hơn là, Nỗ Nỗ ôm ta đi qua phân nửa trang viên, còn ôm ta ngồi tại đại sảnh cả nửa ngày, ngoại trừ người thân trong nhà, tất cả nô bộc đều nhìn thấy. Lần này coi như ta mất sạch thể diện, không còn một mảnh.

Bây giờ ta có muốn bịt tai che mắt họ cũng chẳng còn kịp nữa, đành nhắm tịt hai mắt làm bộ hôn mê bất tỉnh. Nếu không giả ngu thì nhất thời ta cũng chẳng nghĩ ra biện pháp gì hay ho hơn hết, thôi đành “đi bất biến ứng vạn biến” vậy.

Nỗ Nỗ hoảng hồn lay ta, “Niều Niều, nàng sao vậy?” Ta bị hần lắc qua lắc lại tới hoa cả mắt, đành cắn răng chịu đựng. Tạm bỏ qua cho hần, đợi lát nữa không làm hần muốn sống không được, muốn chết không xong thì ta không tên Tần Niều!

Nương khẽ cười, trấn định ngăn hần lại, “Đừng lay nàng nữa, trước ôm đến phòng ta đã. A Bích, nhanh đi thỉnh đại phu.” Nương vẫn là tốt nhất, ta về sau nhất định phải hiếu thuận với bà.

Ta được cẩn thận bế vào giường, Nỗ Nỗ hoang mang lo sợ giữ chặt tay của ta, “Niều Niều, mau tỉnh lại, không cần làm ta sợ a!”

Hù chết người, ta cũng không mở mắt.

Chỉ chốc lát, đại phu chạy đến, có người tách Nỗ Nỗ ra, để đại phu có thể bắt mạch cho ta.

Đại phu một bên bắt tay ta dò mạch, một bên theo dõi hô hấp, chờ cho thuận khí, hần buông tay ra, cao hứng nói: “Chúc mừng chúc mừng, thiếu phu nhân có thai.”

“Thật ư! Thật tốt quá.” Mọi người nhao nhao reo hò ầm ĩ. Ta ghen ngào trần trối chẳng nên lời.

Đại tẩu hoan hỉ: “Ta đi báo với phụ thân”, rồi tất bật chạy ra ngoài.

Bên này Nỗ Nỗ sốt ruột nắm áo đại phu: “Lý tiên sinh, vì sao nàng còn chưa tỉnh?”

Đại phu trả lời: “Không đáng ngại, mấy tháng đầu có chút choáng váng, nôn mửa cũng là chuyện bình thường, cẩn thận tĩnh dưỡng là được.”

“Ra thế.” Nỗ Nỗ thở phào nhẹ nhõm, cầm tay ta đặt bên môi âu yếm, tay kia nhẹ nhàng ve vuốt mặt ta.

Bên kia nường bắt đầu hoang mang lo sợ: “Thế nên Nhu Nhu mới không có tinh thần như vậy. A di đà phật! Ta phải đi miếu lễ tạ thần phật. Không, trước tiên hẳn là bảo phòng bếp làm cho Nhu Nhu vài món ăn ngon. Ai nha, Nhu Nhu có thai, phòng ốc ở tầng thứ lâu đơn sơ như thế, còn phải lên xuống thang lầu, lỡ sơ xuất thì biết làm sao? Phải nhanh nhanh đổi sang một phòng lớn hơn mới được...”

Nhị tẩu đứng ở một bên cười, nói: “Nường, người đừng hốt hoảng, từ từ đã nào. Trước để Lý tiên sinh khai vài thang thuốc bổ an thai, cho A Bích dọn phòng bếp làm món ăn. Rồi cho người thu xếp dọn dẹp biệt uyển, để phu thê tam đệ dọn về đó ở.”

Nường áy náy nói: “Mẫn Mẫn, không phải ta thiên vị Nhu Nhu, nhưng chờ mong đã rất lâu như thế, ta thật sự rất cao hứng.”

Nhị tẩu thiện lương giải ý: “Nường, ta biết, ta cũng vui mừng thay cho đệ muội.”

Đại phu nhanh chóng khai phương thuốc, A Bích đem dặn dò phòng bếp kĩ càng. Nường cao hứng thưởng hậu cho đại phu, lão cũng mau mắn cáo từ. Nường và nhị tẩu dặn dò Nỗ Nỗ chú tâm chăm sóc ta rồi nhanh đi thu xếp chỗ ở mới.

Lúc này ta mới mở to mắt, Nỗ Nỗ nhìn ta cao hứng nói: “Niều Niều, nàng tỉnh, nàng biết không, chúng ta đã có tiểu bảo bảo rồi.” Hẳn thật cẩn thận sờ bụng ta, “Nàng nói, con sẽ giống nàng hay giống ta? Niều Niều.”

Bây giờ chỉ là một nhúm té bào bé xíu, ai mà biết sẽ như thế nào? Ta còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, nhất thời cũng không biết nên mừng hay lo.

Mang thai rồi, ta là đối tượng được chú ý ưu đãi nhất nhà. Nỗi cơn nóng giận thất thường cũng được coi là chuyện hợp tình hợp lý. Ta êm đềm vượt qua sự kiện mất mặt kia. Duy chỉ có điều, buổi tối ta thường xuyên nôn mửa. Tâm lý ám chỉ thật đáng sợ, lúc trước khó chịu cũng có thể nhẫn nhịn, từ lúc biết rõ mình đang thai thì cứ thế mà nôn mửa suốt.

Ta và Nỗ Nỗ trở về ở tại liên uyển, mọi người bây giờ đều xem ta như búp bê thủy tinh, chăm bẵm kĩ càng, cứ như có chút sơ suất thì ta sẽ vỡ tan ra mất. Nỗ Nỗ cả lúc ôm ta cũng không dám dùng lực. Vì ta ốm nghén nghiêm trọng, Nỗ Nỗ lại lui về gia nội, không xuất môn mà ở nhà chuyên tâm chăm sóc vợ.

Biết nhiều cũng không hẳn là hay, trước kia học qua di truyền học, những dị dạng trong di truyền cứ liên tục ám ảnh ta. Ta trở nên hoang mang lo lắng, lỡ sau này con ta chẳng may bị sứt môi hay tay sáu ngón thì sao. Chứng kiến nhị tẩu lâm bồn, ta lại càng sợ hãi. Trước kia cũng không phải chưa từng thấy qua phụ nữ sinh đẻ, nhưng cảm giác khi chính mình mang thai lại hoàn toàn khác biệt. Nhị tẩu đã sinh con lần thứ ba còn la hét lớn như vậy, ta sinh con đầu lòng không phải còn đáng sợ hơn ư? Lúc này không có kĩ thuật sinh mổ, vạn nhất thai vị bất chính hoặc khó sanh, ta chẳng phải xong đời.

Cảm xúc của ta không ổn định, động một tí liền khóc sụt sùi, có khi nóng nảy túm lấy Nỗ Nỗ, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hắn. Ta vừa động thủ, Nỗ Nỗ sợ ta động thai khí, liền chủ động để ta hành hạ, như vậy ta không cần tốn nhiều sức lực mà hắn cũng đau.

Nỗ Nỗ và người trong nhà đều thông cảm cho ta, nghĩ mọi biện pháp khuyên giải an ủi ta. Nường và hai vị tẩu tử lấy thân phận người từng trải, kiên định vỗ ngực cam đoan với ta nhất định sẽ không có việc gì.

Qua ba tháng, thai nhi đã hơn bốn tháng tuổi, đã có phản ứng, tinh thần của ta cũng tốt lên nhiều. Có một hôm, Nỗ Nỗ ôm ta phơi nắng ở trong sân, bỗng nhiên trong bụng có cảm giác dường như có một chú cá nhỏ ở bên trong quẫy đạp, là con ta hoạt động! Ta ngỡ ngàng, hài tử của ta đã có thể tiếp xúc với ta! Từ lúc cha mẹ mất đến nay, ta lần nữa đã có một thân nhân huyết mạch tương liên.

Ta vỗ về bụng, những lo lắng tức thì tiêu tán, ta rưng rưng nước mắt, bỗng nhiên cảm thấy được toàn thân ngập tràn sức lực.

Nỗ Nỗ tưởng ta lại khó chịu, cẩn thận hôn ta: “Niều Niều, đừng khóc, nếu nàng không vui cứ trút giận vào ta.”

Ta thiết tha ôm lấy hắn, “Ta vui quá, Nỗ Nỗ, thời gian qua thật vất vả cho người.”

Hắn lại dịu dàng hôn ta, “Ta không vất vả, người khổ cực là Niều Niều, mỗi ngày đến cơm cũng ăn không ngon. Đều trách ta không tốt, ta không nên làm cho nàng có thai.”

“Đứa ngốc, chuyện này đâu phải mình người có thể quyết định.” Ta nhẹ nhàng hôn hắn, nở nụ cười.

Nỗ Nỗ vừa nhìn thấy ta tươi cười, cũng toét miệng cười, “Niều Niều, nàng rốt cục đã cười, nàng cười rõ lên thật đẹp.”

Từ ngày đó trở đi, ta từ cực độ bi quan trở nên cực độ lạc quan, tràn ngập tin tưởng vào tương lai, có lên núi đánh hổ, xuống biển cầm giao cũng không thành vấn đề. Ta bắt đầu hùng hục ăn cơm, tạt xấu kiêng ăn cũng từ bỏ, cực cưng của ta cần dinh dưỡng toàn diện.

Chuyển động của thai nhi ngày càng rõ ràng, ngày càng thường xuyên. Lần đầu tiên cảm nhận máy thai, Nỗ Nỗ vô cùng kích động, kinh hãi nhìn bụng ta, nói năng lộn xộn, “Niều Niều, con chuyển động kìa! Ở đây quả thật có một tiểu bảo bảo, đúng là sự thật, ta thật sự sắp làm cha. Niều Niều, con sẽ biết ta là cha của nó, phải không?...”

Ta nựng hắn, “Đồ ngốc ạ, về sau người cùng con nói chuyện mỗi ngày, nó sẽ biết người là cha của nó.”

Thế là từ đó, mỗi ngày Nỗ Nỗ đều dính lấy bụng ta cùng cực cưng nói chuyện: “Cực cưng, con ngoan nhé, đừng làm mẹ mệt. Nếu không con ra đời, ta sẽ dạy ột trận đấy.”

Ta đánh hắn, “Tên ngốc này, nói bậy bạ gì đó, không được làm con sợ.”

(Bạn Nỗ thật là cưng vợ hơn con XDDD)

Mỗi ngày ta đều vuốt bụng, hết ca hát lại kể chuyện cổ cho cực cưng nghe. Những lúc thế này, Nỗ Nỗ đều ở một bên si mê nhìn ta. Ta hờn dỗi liếc hắn, “Nhìn ngây ngốc cái gì?”

Hắn thỏa mãn ôm ta: “Niều Niều, người càng ngày càng đẹp.”

Ta nghe xong, trong lòng cực kì sung sướng, ngoài miệng vẫn vờ vịt, “Làm gì có? Ta bây giờ thật xấu, cứ lạch bạch như chim cánh cụt.”

Nỗ Nỗ ngăn ngợ, “Chim cánh cụt là cái gì?”

“Là một loài chim, giống thế này này.” Ta lấy bút vẽ cho hắn xem hình chim cánh cụt.

Nỗ Nỗ khâm phục nhìn ta, “Niều Niều, nàng thật thông thái. Nhưng loài chim này chẳng đẹp bằng nàng một góc, Niều Niều của ta là đẹp nhất trên đời, mỹ lệ như phượng hoàng.”

“Hứ, phượng hoàng to bụng còn giống cái gì nữa?” Nói thế, chứ trong lòng ta, dư vị đã ngọt ngào như kẹo. Ta đắm yêu hắn, “Người đó, càng ngày càng dẻo miệng.”

Hắn trịnh trọng thanh minh: “Ta nói đều là sự thật, ở trong mắt ta, Niều Niều là đẹp nhất.”

“Biết rồi, ngốc ạ.” Ta ngọt ngào hôn hắn.

~ Chương 8 Hoàn ~

9. 09

Đệ cửu chương: Việc tốt nhân đôi

Mang thai quả thật cực khổ vô cùng. Đến tháng thứ năm, bụng ta đã lớn, đứng thẳng lên cũng không còn nhìn thấy bàn chân mình được nữa. Trước kia, hai vị tẩu tử mang thai đến thời điểm này, bụng cũng không

lớn như vậy a. Nhất định là ăn nhiều đồ bổ quá, vai thì u tay thì đầy thịt, mặt tròn vành vạnh tựa cái mâm, xấu không chịu được, chỉ có Nỗ Nỗ là một mực khen ta đẹp.

Ta chú ý ăn ít lại, mỗi ngày chịu khó vận động, nhưng bụng cứ to dần như bong bóng đầy hơi, mỗi đêm nằm ngủ, muốn xoay người đều phải nhờ Nỗ Nỗ giúp, chân cũng bị phù sưng, thường xuyên bị chuột rút, hẳn cứ phải giúp ta xoa bóp.

Nương và mấy tẩu tử chuẩn bị cho cục cưng của ta rất nhiều quần áo trẻ con, ta se sua cũng bày đặt cầm kim giả bộ khâu khâu đính đính. Kết quả lần nào cũng như lần nấy, kim còn chưa chạm mặt vải, Nỗ Nỗ đã ngăn ta lại, bảo sợ ta đâm phải đầu ngón tay. Mọi người chê cười thế nào hẳn cũng khẳng khái muốn ta nghỉ ngơi, ta ngoài mặt làm bộ không chịu, bên trong lại rầm rập làm theo.

Một hôm, hai muội muội tặng cho ta một đồng đồ con nít, bé bé xinh xinh. Nhìn họ hoạt bát rạng rỡ, sống mắt chứa chan tình ý, tình cảm hẳn đang độ tràn trề tươi đẹp, ta cũng yên tâm ít nhiều. Không uổng công ta thành toàn cho họ.

Bọn họ tràn trề ham mê nhìn bụng ta, ta biết họ tiếc nuôi không thể sinh nhi dục tử, liền chủ động đưa ra ý kiến, sau này sẽ cho con ta nhận họ làm nhị nương, tam nương. Từ đó, bọn họ ngày nào cũng đến thăm nom, ta còn chưa sinh, quần áo đã đủ cho hài tử mặc đến khi năm tuổi.

Rất cục cưng tới chín tháng mười ngày, có trải qua mới biết được nỗi đau như chết đi sống lại. Từng đợt đau đốn quặn thắt cứ dồn dập ồa tới, cơn đau này chưa dứt, cơn đau kia lại tới. Ta đau đến mức, nếu có kẻ bảo giết ta, ta sẽ không hề do dự bảo hẳn xuống tay. Thời khắc đó, bao nhiêu buồn rầu lo lắng nào khó sanh, nào sinh con dị dạng ta đều quên sạch sành sanh, chỉ mong ngóng có thể mau chóng trải qua thống khổ.

Thời cổ đại, đàn ông tuyệt đối không được vào phòng sinh, Nỗ Nỗ muốn chạy vào vài lần đều bị mấy vị ca ca ngăn cản lại, đành phải chầu chực ngoài cửa nghe ta gào thét. Ta ở bên trong gào khóc, hẳn cũng ở ngoài đau lòng rơi lệ. Nghe thấy tiếng khóc của hẳn, lòng ta dễ chịu ít nhiều, dường như hẳn đã san sẻ cùng ta nỗi đau đớn khôn cùng.

Ta cố gắng trấn định, nhớ lại những kiến thức trước kia học được ở khoa phụ sản. Tri thức chính là sức mạnh, ta không lãng phí thể lực mà kêu la nữa, mà cố gắng điều chỉnh hô hấp, hít thở sâu, giải tỏa áp lực ở dưới bụng, co thắt cũng bớt dần.

Nỗ Nỗ ở bên ngoài không ngừng gọi tên ta, ta đang hít thở điều hòa co thắt nên không thể đáp lại hẳn, đại tẩu đành thay ta trả lời. Cứ như vậy mấy canh giờ, bà mẹ rút cuộc kinh hỉ kêu to: “Thấy đầu rồi, thiếu phu nhân mau dùng sức.”

Ta dùng sức rặn thật mạnh ở dưới, cảm thấy bụng buông lỏng, sinh rồi. Chỉ chốc lát, tiếng trẻ con khóc vang dội cả phòng, ta hào hển hỏi: “Em bé khỏe không? Có bình thường không?”. Đại tẩu vui mừng trả lời: “Nhu Nhu, là con trai, rất khỏe mạnh.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, nằm xụi lơ trên giường, cuối cùng cũng xong. Nhưng sao lại thế này? Bụng lại đau quá? Ta bất ngờ kêu thét lên, mọi người khẩn trương chạy đến vây quanh ta, “Nhu Nhu, sao vậy?”

Bên ngoài Nỗ Nỗ cũng sốt ruột gõ cửa, gào khóc gọi ta: “Niều Niều, Niều Niều, nàng làm sao vậy? Oa oa, đều tại ta không tốt...”

Ta đành phải dùng sức lần nữa, nhanh chóng sanh thêm một đứa. Lúc này ta lấy tay đè đè bụng, xác định bên trong không còn em nào nữa mới yên tâm ngất xỉu, thật sự quá mệt mỏi.

Ta ngủ say như chết, chẳng mộng mị chút nào. Tỉnh lại đã thấy Nỗ Nỗ mắt to tròn nhìn ta không chớp mắt. Thấy ta tỉnh lại, hẳn khóc lóc ôm lấy ta, “Niều Niều, đều là ta không tốt, làm nàng phải chịu khổ, nàng cứ đánh ta đi.”

Lúc này, ta mới từ từ nhận thức được, ta sinh song thai! Ở hiện đại sinh song thai nhất định là sinh mổ, ta lại có thể an toàn hạ sinh cả hai đứa, quả thực quá may mắn! Cũng thật là đáng sợ! Ta như vừa người vừa

sống sót qua tai nạn kinh hoàng, sợ hãi khóc rống lên. Nỗ Nỗ thấy ta khóc, còn khóc lớn hơn. Hai đứa cứ ôm nhau chụm đầu mà khóc lóc.

Lúc này nương và tẩu tẩu đi vào, sốt ruột hỏi: “Làm sao thế này? Ai nha, sao Nhu Nhu lại khóc? Còn đang ở cữ không được khóc, khóc sẽ hư mắt. Triệt nhi, con không đỡ dành vợ mà còn làm nó khóc, thật không hiểu chuyện a!”

Nỗ Nỗ luống cuống tay chân lau nước mắt cho ta, “Niều Niều không khóc, đừng khóc được không?”

Ta ngượng ngừng ngừng tiếng khóc, nhớ tới còn chưa gặp được hài tử, liền hỏi: “Con đâu, chúng nó thế nào?”

Nhị tẩu trả lời: “Rất tốt, ta đã giao cho vú em chăm sóc. May mắn không nghe lời đệ ẩm chúng đến đây, một mình Nhu Nhu, làm sao chăm được cả hai đứa.”

Về sau ta truy lại lịch sử gia tộc mới biết, Thu Thủy Nhu vốn là song thai, chẳng qua, muội muội của nàng không thể sinh ra, mẫu thân của nàng cũng vì khó sanh mà chết. Ta có thể mẹ tròn con vuông sinh hạ, thật sự là tổ tiên linh thiêng phù hộ. Cha mẹ của ta nhất định ở tại địa phủ chiếu cố, chờ ta có thể xuất môn sẽ đến miếu làm cho hai người một đôi bài vị, cùng Nỗ Nỗ dập đầu bái lạy. Nỗ Nỗ tuy không biết họ là ai, nhưng thấy ta thành kính như vậy, hẳn cũng cung kính dập đầu, khẩn cầu bọn họ phù hộ ta. Mộ Dung gia cũng bỏ tiền làm đường xây cầu, làm rất nhiều việc thiện để cảm tạ trời đất.

Mộ Dung gia lần đầu tiên có song bào thai, tất cả mọi người đều ngạc nhiên thích thú, thay nhau giành quyền chăm sóc con của ta. Nhất là hai muội muội, mỗi ngày trời vừa sáng đã có mặt, đến tận khuya mới lưu luyến không rời rời đi.

Ta lúc đầu kiên trì muốn nuôi con bằng sữa mẹ, nhưng không đủ sữa nuôi cả hai đứa, cực chẳng đã mới phải nhờ đến vú em. Ta lại muốn cho công bình... để hai đứa nhóc thay phiên nhau bú sữa, nhưng làm thế lại khiến dạ dày của chúng không thích ứng được thay đổi, cứ bị tiêu chảy. Ta đành cắn răng đem đứa nhỏ phó thác cho vú em nuôi nấng. Thấy hai muội muội khát khao làm mẹ, ta cho bọn họ chăm sóc đứa nhỏ. Dù sao ta mới là mẫu thân danh chính ngôn thuận, chẳng ai dè bẹp nổi. Ta không thể cho con bú, đành bù đắp cho hai người mẹ yêu thương nó vậy.

Hai muội muội không có khả năng có hài tử, nên xem đứa nhỏ như con chính mình rút ruột đẻ ra, chăm sóc kĩ càng còn hơn cả ta. So ra, đứa lớn mới là đứa bị thiệt thòi.

Hai đứa nhóc giống nhau như đúc, mắt to tròn lấp lánh như Nỗ Nỗ, nhưng nhìn chung lại chẳng biết giống ai. Bất quá hai chúng ta cũng coi như soái ca mỹ nữ, giống ai cũng tốt. Ấn theo gia phả, đặt tên là Hòa Tá, Hòa Hữu.

Ta không được tắm, sống bần sống thử cả tháng trời, thật bức muốn chết. Người cổ đại cái gì cũng kiêng kị, này cũng không cho, kia cũng không được. Ta muốn len lén gội đầu, kêu Nỗ Nỗ giúp ta chuẩn bị, kết quả ngay cả Nỗ Nỗ trước giờ một mực nghe lời cũng từ chối ta, còn dám méc nương, hại ta bị mắng ột trận.

Ta dè hấn ra tra tấn, cho hấn cơ hội lập công chuộc tội. Hấn nói chỉ cần là việc có hại cho ta, có giết hấn, hấn cũng không làm. Người thành thật một khi đã quyết ý, so với người bình thường còn khó dụ dỗ hơn, cuối cùng ta đành phải để mình dơ bẩn mốc meo cả tháng.

Hết ở cữ, ta nhảy vô bồn tắm rửa cả ngày cho sạch sẽ, Hồng Liễu không ngừng giúp ta đun nước, đến khi cả bồn nước đầy ấp muốn trào ra ngoài, da trên người nhẵn hết lại ta mới đi ra. Cảm giác khoan khoái dễ chịu như vừa trút bỏ mấy lớp áo quần nặng chịch vậy.

Con tròn trăm ngày tuổi, hình thể của ta cũng cơ bản phục hồi, sinh con xong lại càng đầy đặn hơn trước. Mấy vị tẩu tử cứ trên ta bây giờ như quả đào chín mọng, mê đắm lòng người, vậy mà Nỗ Nỗ đối với ta chẳng còn mấy “thú tính” như xưa.

Sinh con xong, phải ở cữ tĩnh dưỡng, chúng ta cũng không có lần nào thân mật. Ta biết hấn sợ làm ta đau, nhưng bây giờ ta đã hoàn toàn khôi phục, hấn vẫn chẳng thém hôn ta lần nào. Nếu không phải mỗi ngày hấn đều ngủ cạnh bên, ta thật hoài nghi hấn “mèo mả gà đồng”.

Cho nên, một tối nọ, ta cho con bú xong, đem hân giao cho vú em và hai muội muội chăm nom, chính mình đi tắm rửa thơm hoa ngào ngạt. Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn ta và Nỗ Nỗ, ta cởi bỏ áo ngoài, để lộ ra sa y mỏng tang mặc bên trong. Ta đã xem qua trong gương, tự tin lúc này mình vô cùng gợi cảm. Quả nhiên, Nỗ Nỗ liền máu mũi rờn rờn, chớp mắt hân đã ôm ta dây dưa đến tận giường.

Lửa tình đang cơn hừng hực, ta hết sức rạo rức chờ mong, hân lại chẳng thêm tiến thêm một bước. Ta có cố gắng dụ hoặc thế nào hân cũng kiên quyết không đi bước cuối cùng. Chẳng lẽ hân thực sự thích người khác, vì kẻ đó thủ thân như ngọc sao? (Bà này bà cũng giàu trí tưởng tượng ghê?)

Ta đẩy hân ra, uất ức gào lên: “Nỗ Nỗ, người có nhân tình phải không, người chê ta sinh con rồi xấu xí phải không?”

Hân cuống quýt ôm lấy ta, hôn hôn hít hít, “Không phải, ta chỉ thích mình Niều Niều, nàng không xấu chút nào cả, vĩnh viễn là Niều Niều đẹp nhất trong lòng ta.”

Ta không ngừng nức nở, “Vậy người tại sao không không chịu yêu ta, trước kia người mỗi ngày đều muốn làm, bây giờ hơn nửa năm cấm dục người cũng chẳng màng.”

“Ai nói ta không muốn? Ta muốn đến chết được.” Hân không ngừng hôn ta, “Ta mỗi ngày đều muốn hôn nàng, yêu nàng, nhưng ta sợ, sợ nàng lại hoài thai, lại phải chịu đau khổ. Ta không muốn để nàng phải một mình chịu đau đớn trong khi mình chẳng thể làm gì được. Niều Niều, ta có thể nhịn, nàng yên tâm, ta sẽ không có ai khác, mãi mãi chỉ thích một mình nàng.”

Ta thôi khóc thút thít, “Thật sự?”

Hân gật đầu khẳng định, “Thật sự!”

Ta ôm cổ hân làm nũng, “Ngốc ạ, người có thể nhịn ta lại không thể, ta muốn, ngay bây giờ.”

Hân bối rối, ta tranh thủ bò lên hân, “Đồ ngốc, hiện tại ta còn đang cho con bú, tạm thời sẽ không hoài thai, về sau ta sẽ có biện pháp.”

“Thật sự?” “Đương nhiên, ta đã lừa gạt người bao giờ?” (Zin: Quá trời!)

... [XXOO OXXX – cấm trẻ em 18 tuổi]

Ta vừa hết tháng, Nỗ Nỗ phải quay lại làm việc. Vườn trà đã xây dựng gần xong, chủ yếu do nhị ca quản lý. Nỗ Nỗ phụ trách quản lý một xưởng đồ gốm ở nơi khác.

Tính toán thì ta cũng đã một năm trời không ra khỏi cửa, chờ hài tử có thể cai sữa không cần ta túc trực nữa, ta đòi đi theo Nỗ Nỗ xem xưởng đồ gốm. Nỗ Nỗ dĩ nhiên là cầu còn không được. Lệnh cấm được dỡ bỏ, hân dè nén chẳng được, chỉ hận ta không thể cấm rẽ dính vô người hân cho rồi, có khi còn ghen với hài tử của mình.

Chúng ta đi vào xưởng đồ gốm, ta nhìn đông nhìn tây, sờ sờ ngó ngó, hết thấy đều OK, cuối cùng đi đến nơi làm gốm. Ta nhớ tới cảnh trong phim Ghost, muốn Nỗ Nỗ cũng ôm ta cùng nhau làm bình hoa.

Nhân công tất thấy đều lom lom mắt nhìn chúng ta cùng nhau ngoạn bần. Ta từ trước đến nay không thêm để ý người xa lạ thấy ta thế nào, Nỗ Nỗ ở bên ta căn bản không thấy được ai khác, nên chúng ta không coi ai ra gì chơi cho thỏa thích.

Thất bại lên xuống, chúng ta làm ra một tác phẩm cũng thất bại nốt, ta kiên trì bắt Nỗ Nỗ đem vào lò nung. Rồi hai đứa cả người dơ bẩn đầy bần nắm tay dung dăng dung dề về nhà.

Hai ngày sau, Nỗ Nỗ mang tác phẩm của chúng ta về, ta lấy làm đồ chặn giấy trên bàn viết.

Có một hôm, nhị tẩu nhìn thấy, hỏi ta: “Nhu Nhu, đây là cái gì vậy?”

Ta thuận miệng đáp: “À, là nghệ thuật trừu tượng.”

Nhị tẩu nghiên cứu nửa ngày, nghi hoặc hỏi, “Voi như thế nào trừu ra như vậy? Nhìn không ra a.” (XDDD, tượng là voi í)

Cuối tháng, đại ca mời ta đến phòng kế toán, cầm một quyển sổ hỏi ta: “Đệ muội, đây là người dạy tam đệ làm sao?”

Ta nhìn ra đó là sổ sách của xưởng đồ gốm, lần đó ta đi xem thấy lộn xộn quá, ra tay giúp Nỗ Nỗ chỉnh sửa một chút, dạy hần sơ sơ cách tính toán thời hiện đại. Mẹ ta là kế toán, thông thường cuối tháng ta cũng giúp bà nhập liệu, nên cũng hiểu biết một ít.

Ta gật gật đầu, “Đúng vậy, đại ca, có vấn đề sao?”

Đại ca có chút ngưng ngừng nói: “Không có vấn đề, ta cảm thấy làm rất hay, so với trước kia rõ ràng hơn. Nói thật ta sợ nhất tính toán sổ sách, đệ muội đã có sổ trường này, không bằng về sau ta để tam đệ quản trưởng, người giúp hần, được không?”

Ta ngẫm lại, mình cũng ăn không ngồi rồi đã lâu, cũng nên có chút cống hiến, liền gật gật đầu: “Đại ca cảm thấy thích hợp là được.”

Thế là Nỗ Nỗ được triệu hồi về xử lý việc trong nhà, không cần mỗi ngày phải xuất môn. Ta mỗi ngày cùng hần sửa sang lại sổ sách. Kỳ thật, giao dịch tài chính thời cổ đại tài chính rất đơn giản, biết cách nhập xuất dữ liệu là có thể xử lý tốt, hơn nữa nam nữ phối hợp làm việc rất ăn ý, nên chỉ là chuyện dễ như bỡn. Cao hứng nhất chính là Nỗ Nỗ, bây giờ hần cơ hồ cả ngày đều có thể cùng ta ở chung một chỗ.

Trải qua hai tháng, mọi người nhìn nhận năng lực làm việc của chúng ta, hai vợ chồng chính thức trở thành tài vụ chủ quản của Mộ Dung sơn trang.

Ta cũng yên tâm thoải mái giao nữ công gia chánh cho kẻ khác làm. Cũng chẳng hiểu nổi, ta khâu da người tài tình như thế, sao khâu quần áo lại chẳng ra cái giống ôn gị. (so sánh kiểu gì quái vậy >”<)>

~ Chương 9 Hoàn ~

10. 10

Đệ thập chương: Làm người không tránh khỏi phiền não

Sau sáu tháng, trg sữa mẹ sẽ mất dần những yếu tố giúp miễn dịch, kết quả hai hài tử vừa được bảy tháng tuổi đột nhiên sốt cao. Ta lo lắng muốn điên, lần đầu tiên ý thức được y học cổ đại thật quá lạc hậu. Không thể đi bệnh viện, ta cũng không hiểu trung y nên không dám hoàn toàn tín nhiệm.

Ta cả đêm không dám ngủ, Nỗ Nỗ cùng hai muội muội và ta lấy rượu để pha loãng không ngừng lau người cho hai hài tử để hạ sốt. Trải qua ba ngày khốn khổ, cả người bọn nhỏ phát ban đỏ, nhưng cũng hạ sốt. Nếu là con người ta, theo chẩn đoán của ta, chẳng qua là bệnh sởi của trẻ nhỏ mà thôi, nhưng là c của mình nên ta không dám chắc, lo lắng tụi nó bị bệnh gì khác. Cứ thế bần loạn tâm can, đến tận lúc sởi lui hết, hai tử bình thường trở lại mới dám an tâm.

Ta lại thêm lo âu, nghĩ tới có nhiều loại bệnh truyền nhiễm như vậy, lại không thể tiêm vắc-xin dự phòng, thật xin lỗi các c đã không thể sinh chúng ra ở thời hiện đại. Nguyên lai ta lâu ngày đã quên chuyện trước kia, dự định sinh thêm cho hai đứa một đứa em trai hay em gái gì đấy, lại bị dọa một trận như vậy, gan teo hết dám lấn tẩn nữa.

Lúc này, trg nhà xảy ra chuyện lớn, Thiên Thiên bỏ nhà ra đi. Đại ca, nhị ca thay nhau đi tìm, ta và Nỗ Nỗ đành phải phụ trách quản lý tốt gia nghiệp, tránh ọi người khỏi phải lo lắng.

Trải qua khoảng nửa năm, Thiên Thiên dắt theo một nam nhân trở về. Qua một phen đòi sống đòi chết, người trong nhà đành phải đồng ý hôn sự của bọn họ. Cũng không thể phản đối, nói không một cái là Thiên Thiên lại đòi chết cho xem. Đồng ý thì dẫu tốt xấu gì cũng có thể kéo dài thời gian, không chừng có thể nghĩ ra biện pháp khác. Ta biết nương sau lưng đã khóc lóc rất nhiều, những người khác trơ lòng cũng không chịu nổi.

Ta lại bắt Nỗ Nỗ đi rèn vài c dao phẫu thuật, trước khi hôn lễ tiến hành, bắt cóc cái tên thối tha không muốn sống kia đến một gian phòng nhỏ trơ thiên viện.

Ta bảo Nỗ Nỗ điểm huyết hắc, hạ mê dược, cho nằm trên ghế cột chặt lại, chuẩn bị tiến hành “thắt cổ chim”.
(1)

Ta lấy rượu đế sát trùng dao, một bên phân phó Nỗ Nỗ: “Nỗ Nỗ, cởi quần hắc.”

Nỗ Nỗ ngẩn ngơ: “Vì sao phải cởi quần?”

“Ta phải cải tạo lại thứ kia của hắc một chút.” Ta thấy Nỗ Nỗ chết đứng tại chỗ, đành chính mình động thủ, cởi đai lưng tên kia.

Nỗ Nỗ giữ tay ta lại: “Sao nàng không sớm nói cho ta biết ta nàng muốn có gian tình?”

Ta lườm hắc một cái, “Có gian tình cái gì? Ta xem hắc như mèo như chó thôi.”

“Không được! Ta tuyệt không cho nàng đụng nam nhân khác.” Nỗ Nỗ trên mặt hiện ra quyết tâm hùng hực, “Sớm biết sẽ thế này, ta đã không giúp nàng lừa hắc đến đây.”

Ta kiên nhẫn khuyên bảo hắc, “Được rồi, Nỗ Nỗ, đừng chấp nhất như vậy, chuyện này can hệ sống chết của Thiên Thiên, người mau tránh ra!”

Nỗ Nỗ không hề thoái nhượng, “Không được, bằng không nàng nói cho ta biết phải làm như thế nào, ta làm cho.”

Ta đẩy hắc, “Không được, người không hiểu biết, vạn nhất sai một ly, đi một dặm, hắc thành phế nhân, Thiên Thiên sẽ không có hạnh phúc. Mau tránh ra, để Thiên Thiên đến đây thì có muốn làm cũng không kịp. “

“Không kịp làm cái gì?” Có tiếng nói lạnh như băng cất giọng hỏi.

“Đương nhiên là không kịp thắt... A, Thiên Thiên, sao lại tới đây?”

Thiên Thiên mặt lạnh tựa hàn băng, mắt như liệt hỏa, hai tay nắm chặt bước tới gần ta, “Tam tẩu, tẩu rốt cuộc muốn làm gì Nguyên Hạo?”

Nghe nói võ công của Thiên Thiên là thiên hạ đệ nhất, mà bộ dạng nàng hiện tại như nữ la sát tới báo thù.

Ta sợ tới mức ôm đầu khom người xuống, “Đừng đánh ta! Ta không có ác ý!”

Nỗ Nỗ đứng cầm chắn phía trước ta, “Thiên Thiên, không được vô lễ! Tam tẩu chỉ muốn tốt uội.”

Ta nắm chặt quần áo Nỗ Nỗ, lảo lảo ló ló, hít sâu một hơi, nói một tràng không dám cả chấm câu, chỉ sợ lời nói của ta không nhanh bằng nắm đấm của nàng ta, “Thiên Thiên, muội đừng kích động, nghe ta giải thích. Ta chỉ muốn làm cho hắc không thể có hài tử, mặt khác không hề tổn thương đến hắc, sau này muội có thể an tâm sinh sống.” Ôi chao ôi, nói vậy chắc rõ ràng lắm rồi ha? Ta dựa vào lưng của Nỗ Nỗ thở hào hển như cá mắc cạn.

Thiên Thiên nghe rõ mọi chuyện, sắc mặt thoáng dịu đi chút ít, quay sang người nằm trên giá, vung tay một cái, dây thừng lập tức đứt bật bật.

Lục Mạch Thần Kiếm? Ta kinh dị mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra. Nếu nàng ta muốn xử ta, ta đây không phải... Cô em chồng này thật đáng sợ a! Nỗ Nỗ cảm giác được ta đang run rẩy, lại gần ôm lấy ta, ta dựa hắc cả người vào hắc.

Thiên Thiên giải huyết cho tên kia, thấy hắn còn chưa tỉnh, sắc mặt lại trầm xuống, ta vội vàng giải thích: “Hắn trúng mê dược, một lát sau sẽ tỉnh.” Ta còn muốn cố đấm ăn xôi vớt vát chút đỉnh, “Thiên Thiên, để ta thất ông dẫn tỉnh cho hắn, ta cam đoan hắn sẽ bình yên vô sự, về sau muội cũng sẽ bình yên vô sự.”

Thiên Thiên nhìn ta, lạnh lùng nói: “Tam tẩu, ta biết tẩu có hảo tâm, cho nên lần này ta không để bụng. Ta cũng không quản tẩu học ở đâu ra vu y thần dược (2), tam ca cũng nguyên ý để tẩu chữa ngang chữa dọc, không cần lấy Nguyên Hạo ra để luyện tập. Còn có lần sau ta sẽ không khách khí!” Nói xong liền túm lấy người kia đi ra ngoài.

Ta ở phía sau kêu lớn: “Thiên Thiên, chờ đi a, không phải luyện tập, trước kia ta đã từng làm...”

Thiên Thiên chỉ khẽ nâng tay vung lên, một chiếc ghế liền nứt ra làm hai, ta sợ tới mức cắn đầu lưỡi, lập tức im miệng.

Chờ Thiên Thiên đi xa, ta đấm Nỗ Nỗ: “Đều tại ngươi, nếu không tại ngươi quấy rối, ta đã làm xong rồi.”

Nỗ Nỗ nhú mày: “Nàng nói trước kia đã làm qua? Là làm ở nơi nào?”

ội muội của hắn sắp tiêu đời tới nơi, hắn còn ở đây rồi hơi ghen với chẳng tương. Ta trừng hắn liếc mắt, “Làm qua! Làm với mèo đó!”

Chân mày hắn vẫn dính chặt, “Mèo cũng không được!”

Ta nổi cơn điên tiết, “Mẹ nó! Làm cũng làm rồi, ngươi có cấm được không?”

“Niều Niều!” Hắn liền làm mặt như ta đào mộ tổ tông nhà hắn ấy.

Ta thở dài, có khi nói thật tất tật lại làm tình huống trở nên phức tạp, khi cần thiết vẫn phải biết nói dối một chút. Ta đổi giọng dịu dàng, “Đồ ngốc! Ta đùa ngươi đấy, có muốn làm cũng không có người giúp ta bắt mèo.”

Hắn lập tức lên tinh thần, “Đúng vậy, nhà nàng cũng không có ai luyện võ.” Hắn áy náy hôn ta, “Xin lỗi Niều Niều, ta không nên hoài nghi nàng.”

Ta yên tâm thoải mái nhận lời xin lỗi của hắn, “Vậy ngươi công ta đi một vòng trg viện, đã lâu rồi ngươi không công ta.”

“Được!” Hắn ngồi xổm xuống, ta leo lên lưng hắn, vẫn đang suy nghĩ làm thế nào xử lý tên kia.

Từ đó về sau Thiên Thiên phòng ta như phòng trộm, ta chẳng thể nào động tay động chân, đành phải đi theo nương đi thắp hương cầu Phật, cầu người đừng để Thiên Thiên mệnh khổ sớm qua đời. Mặt dày mày dạn tìm được Thiên Thiên, chỉ nàng cách tính toán giai đoạn an toàn trg tháng, biện pháp tránh thai này nọ. Ta và Nỗ Nỗ vẫn áp dụng tốt, hy vọng đối với nàng cũng có hiệu quả.

Thiên Thiên thành thân không lâu sau, nhà ngoại của ta thời cổ đại, cũng chính là gia đình của Thu Thủy Nhu gia truyền tin đến, nói gia gia của nàng đã chết, phải mau trở về chịu tang.

Ta và Nỗ Nỗ đi Thu gia trước, đường xá xa xôi, chúng ta không mang hài tử theo. Hiện tại hai đứa cũng không cần bám riết lấy ta, cai sữa xong rồi, buổi tối nương đều muốn chơi với cháu, đứa nhỏ thì bị nhị nương, tam nương ôm riết, ta có muốn làm mẹ cũng không có cơ hội.

Người đến truyền tin là c của nữ mẫu của Thu Thủy Nhu, nói nhiều kinh khủng, dọc đường đi không đợi ta hỏi, liền đem hết chuyện trg nhà ngoại cửa ra khai tuốt. Đến Thu gia, nữ mẫu ôm chầm lấy ta khóc than suốt suốt, nhớ tới những gì Nỗ Nỗ đã nói trước với ta, cũng hiểu biết được hoàn cảnh trg nhà.

Thu gia tại lân huyện, xem như quan lại nhân gia, gia gia đã mất trước kia từng đi theo Chu Nguyên Chương giành thiên hạ, cũng có không ít công lao. Chờ Chu Nguyên Chương yên ổn tọa trên ngôi vị hoàng đế, bắt đầu được chim quên nà, đặng cá quên nơm, có mối nối cũ, may mắn làm quan cũng có cấp bậc, cáo lão hồi hương cũng được ban cho tiền bạc đất đai ê hề. Nhưng c cháu hậu bối chẳng có tiền đồ gì cả, miệng ăn núi lở, bằng không cũng sẽ không nguyện ý làm thông gia cùng võ lâm gia nhân như Mộ Dung gia.

Phụ thân ta là c thứ hai của gia gia, mẹ Thu Thủy Nhu là tiểu thiếp, chết vì khó sinh, để lại một mình Thu Thủy Nhu. Ông còn có mấy thê thiếp khác sinh ột lũ c, cũng chẳng coi trọng nữ nhân, mấy bà kia cũng

chẳng quan tâm Thu Thủy Nhu làm gì, Thu Thủy Nhu liền vô thanh vô tức (3) trưởng thành. Chờ phụ thân của nàng nhớ ra vẫn còn một đứa c gái có thể gả cho người khác hòa thân, mới phát hiện đã quên bó chân cho nàng. Tuy rằng Mã hoàng hậu (4) cũng là người chân to, nhưng nhà quan lại bình thường vẫn rất để ý chuyện này, thế nên Thu Thủy Nhu mới bị gả cho Mộ Dung gia.

Vì Mộ Dung gia là võ lâm nhân sĩ, không quan tâm quần chân quần gối làm gì, nhà lại ở vùng núi, cần đi lên đi xuống, bình thường cũng chẳng ai bó chân, nên ta tới bây giờ chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Bây giờ nghe được, thật sự là dọa ta toát cả một thân mồ hôi lạnh, cảm ơn trời đất, may mắn bọn họ đã quên. Xem ra có mẹ kế không nhất thiết là chuyện xấu, ít nhất ta được lợi rất nhiều a.

Đợi một thời gian rất lâu, chúng ta mới có thể đi gặp trưởng bối, bọn họ tự xưng là người làm quan, không coi trọng chúng ta là loại thảo dân thấp hèn, chúng nữ quyền cũng ra vẻ miệt thị xem thường ta. Ta thấy bọn họ chân nhỏ tí teo, nhớ đến chị Hai Dương “Tây Thi đậu phụ” trg truyện của Lỗ Tấn (5), ở trg lòng cười nhạt, làm

11. 11

Đệ thập nhất chương: Chồng ngoan của ta

Thu gia tuy rằng xuống dốc, nhưng vẫn chưa đến mức lụn bại, vẫn còn bày đặt bày điều. Tang sự kéo dài cho cả tháng, chờ họ hàng thân thuộc xa lắc xa lơ đến đông đủ cả mới phát Rang. Sớm biểL thể này chúng ta đã chẳng cưỡng quýt đến sớm.

Ta ngây người quan sát vài ngày qua, cảm giác được mọi người trong cái nhà này thực mạnh mẽ. Rõ ràng là nghèo kiệt xác mà vẫn khư khư ôm lấy danh giá, quyeL không chịu động Lay động chân kiếm việc làm để trang trải cuộc sống. Toàn một bọn mắt cao hơn đỉnh, xem thường Mộ Dung gia là dân thường kinh thương luyện võ. Có qua có lại, ta cũng xem thường loại người sĩ diện hảo như vậy, La quần chặt Nỗ Nỗ, tìm mọi cách tránh phải tiếp xúc với bọn họ.

Thu gia tổ chức tang sự thịnh rất nhiều bà con thân thuộc đến. Để tiết kiệm tiền, quần áo khăn màn gì đều do nữ quyền trong nhà chính tay may vá. Ta đến ở không được vài ngày, đã có người nhìn không vừa mắt.

Một hôm, mẹ của Ra trên danh nghĩa, nhị phu nhân Thu gia dẫn người đem đến cho ta một đồng vải trắng, bảo ta may thành đồ tang, để thân thích trong nhà mặc. Đừng nói ta không biết thêu Rhùa may vá, căn bản là ta không muốn làm. Muốn mượn nha đầu Xuân Hạnh của ta đi sai vặt ta còn nhịn, làm gì có chuyện ta phải thua thiệt chính mình, cho nên La từ chối thẳng.

Thu nhị phu nhân không dự đoán được ta sẽ cự tuyệt, sắc mặt trở nên rất khó coi, mở mồm mắng, “Tiểu tiện nhân, dám ương ngạnh với La sao?” Phất tay muốn đánh ta.

Bả cũng không nghĩ lại dùm, cho dù La thật sự là Thu Thủy Nhu, cũng đã xuất giá được vài năm, sớm không còn ở dưới Lay bả nữa. Còn nói, có trượng phu ở cạnh, thế nào cũng không tới phiên bà ta đến khi dễ. Cho nên không đợi La tránh né, Nỗ Nỗ đã sớm động thân thủ che chở cho ta, bả ra tay bị phản chấn, té nhào trên đất.

Nỗ Nỗ còn nhớ rõ bà ấy là nhạc mẫu, cho nên vội vàng xin lỗi, muốn đỡ bả lên. Ai dè lão bà kia then quá thành giận, dùng dùng gạt tay Nỗ Nỗ, nha hoàn vừa nâng bả dậy liền bắt đầu hùng hùng hổ hổ. Ủng công bả tự xưng là người nhà quan, mắng người còn vô phần Rhô tục. Mở mồm ra mắng hết mẹ của Thu Thủy Nhu lại mắng nàng, câu trước mắng tiện nhân, câu sau mắng kĩ nữ.

Nỗ Nỗ sắc mặt bắt đầu tối dần, cố nén tức giận thở dài: “Nhạc mẫu đại nhân, vừa rồi là tiểu tể không đúng, tiểu tể nguyện ý lĩnh tội. Chỉ thỉnh nhạc mẫu khẩu hạ lưu đức, đừng tiếp tục mắng chửi người khác.”

Lão thái bà thấy Nỗ Nỗ cúi đầu cam chịu, được nước mắng sang cả Nỗ Nỗ lẫn Mộ Dung gia. Lần này ta nổi giận thật sự, ta chịu được bả mắng mẹ con Thu Thủy Nhu, nhưng không chịu được bả động chạm đến người nhà Mộ Dung, hơn nữa, cả câu “Sinh hài tử không có lỗ đít” bả còn dám nói, không nổi điên thì ta không phải bạo long mà.

Ta tức giận rống lên: “Câm miệng! Lão thái bà chết dẫm!” Quay đầu lại nhìn Nỗ Nỗ, “Điểm huyết bà ta, điểm luôn á huyết.”

Nỗ Nỗ không cần suy nghĩ liền làm theo, lão bà bị chéL dí ở mộL chỗ, há mồm phát không ra tiếng, tiểu nha hoàn đi cùng ném hết vải trắng nhanh chân bỏ chạy. Ta và Nỗ Nỗ trao đổi ánh mắt, để cho nó chạy.

Lúc trước ta đã thám thính rõ ràng, Thu gia trước kia còn có chút thế lực, có chút liên can đến gia nghiệp của Mộ Dung gia, hiện tại bọn họ đã xuống dốc, Mộ Dung gia qua cầu rút ván cũng không thành vấn đề. Ta cũng nhớ con lắm, trở mặt luôn cho rồi, sớm có thể về nhà càng tốt.

Ta lấy him khâu bọn họ mang tới, ngó nghiêng miệng mồm của bả, “Lão thái bà, trước kia ngược đãi Thu Thủy Nhu, ta còn chưa tính, hiện tại ta đã không còn là người nhà họ Thu người, người còn dám tác uy tác phúc, dám nhục mạ nhà Mộ Dung ta! Người cho rằng ta vẫn dễ khi dễ như vậy sao? Để ta khâu cái miệng thối của người lại cho xem nhé.”

Ta kẹp chặt miệng bà ta, kéo mở ra làm bộ muốn khâu lại. Lão bà sợ tới mức trông mắt đảo loạn vòng vòng, lại không thể động đậy la hét.

Lúc này có kẻ hét lớn một tiếng: “Dừng tay! Nghiệt nữ.” Là cha của Thu Thủy Nhu, mặt sau còn kéo theo một đám người đến xem náo nhiệt.

Ta vốn chỉ định hù dọa lão bà kia, lấy kim đâm đâm hù hù liền buông ra. Thật đúng là một đôi vợ chồng, lão cha kia vừa lại cũng giờ tay định tát ta.

Nỗ Nỗ di chuyển nhanh, đem ta kéo về phía sau, vòng tay che chắn, đến nửa đường liền ăn phải một cái tát trên người.

Ta giận quá, Nỗ Nỗ chỉ có thể để mình ta khi dễ, xú lão đầu này dựa vào cái gì?

Ta nhảy ra: “Nhà này chỉ có thứ lễ nghi thối Lha vậy ư? Đây là gia đạo đãi khách sao? Lấy tiền của nhà ta nhiều như vậy còn không biết dừng tay, sai sử nha đầu của ta còn không biết cảm kích, còn muốn nô dịch ta, hiện tại còn dám đánh người. Thật chưa thấy qua loại người đáng hổ thẹn như vậy!”

Lão cha kia giận dữ, trách cứ ta: “Nghiệt nữ nhà người, dám nói với ta những lời như thế! Hôm nay ta sẽ đánh chết thứ không biết tôn ti lễ phép như ngươi!” Nói xong liền động tay động chân muốn lao tới đánh ta.

Nỗ Nỗ ôm La tránh trái tránh phải, ta tiếp tục kêu gào: “Là các người tự mình già mà không nên nét trước, thượng bất chính hạ tắc loạn. Người dựa vào cái gì đánh ta? Ta đã không còn là người nhà họ Thu.”

Nỗ Nỗ ở giữa hoà giải, “Niều Niều, đừng nóng. Nhạc phụ đại nhân bôL giận!”

Lão cha thấy không đánh được ta liền trút giận lên Nỗ Nỗ, “Tiểu tử, nữ nhân ngoan của ta gả cho người sao lại thành như vậy? Nhà ngươi là loại hỗn trưởng nhân gia gì hử?”

Không đợi Nỗ Nỗ nói chuyện, ta giành đáp trước: “Phi, nhà ông mới hỗn trưởng! Ông nói cũng không biết xấu hổ, nữ nhân ngoan sao? Ông có làm đúng trách nhiệm của kẻ làm cha không? Còn không sợ người đã chết tìm ông đòi nợ!”

Lão cha bỗng đứng im bất, Rinh thần suy sút, phát phảL tay, “Việc cũng đã rồi, về sau không được tái phạm. Tiểu tử, mau thả nhạc mẫu. “

Gì đây? Cứ thế lặng lẽ rút quân thôi sao? Ta đây làm sao trở mặtL chứ? Ta nháy mắt với Nỗ Nỗ.

Nỗ Nỗ vừa giải huyết cho lão thái bà, bả liền bắt đầu chửi bới om sòm, ta liền bảo Nỗ Nỗ, “Điểm lại cho ta!” Ta còn đang lo mâu thuẫn không thể trở nên gay gắt đây.

Lão cha đi trước một bước, trách cứ lão bà kia: “Còn không mau trở về, ở đây để thêm mất mặt xấu hổ!” Lại quay đầu nói với những người khác, “Tất cả mau đi làm việc!”

Mọi người tản ra hết, ổng nhìn ta, thở dài, “Trước kia là cha bạc đãi người, vì người rất giống mẫu thân người, nhìn đến người thì sẽ nhớ đến nàng, ai! Bọn họ sẽ không đến phiên người nữa, người cũng không nên gây chuyện.” Hắn về mặt buồn thương, dường như rất nhớ đến người xưa, khuyhnh vai cúi đầu đi mất.

Thoạt nhìn, lão gia này cũng có vô vàn Rình ý với mẹ của Thu Thủy Nhu, là sợ nhìn con nhớ mẹ nên mới xem nhẹ Thu Thủy Nhu sao? Cũng bởi vậy mà Thu nhị phu nhân mới ghét bỏ mẹ con Thu Thủy Nhu sao? Thu Thủy Nhu thật khổ a.

Rốt cuộc là sao? Mất công náo loạn cả nửa ngày, Ra và Nỗ Nỗ vẫn phải ở lại Thu gia. Người nhà họ Thu đối với chúng ta càng Lhêm kính nhi viễn chi, Xuân Hạnh cũng không ai dám mượn. Tiểu viện nơi chúng ta trụ cơ bản không ai dám đến.

Ở Thu gia mãi thật bức mình, La bắt Nỗ Nỗ dắt ta đi ra ngoài tản bộ. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta leo tường đi ra ngoài.

Một hôm, chúng ta từ bên ngoài trở về, ta xem bốn bề vắng lặng, quyết định chính mình leo thử xem.

“Nỗ Nỗ, ta muốn tự mình leo.”

“Không được, Niều Niều, tường cao như vậy sẽ Ré đó, để ta ôm nàng nhảy qua thôi.”

“Ta muốn tự mình leo vào, người ngồi xuống mau, để ta dẫm lên bả vai thì leo được rồi. Nỗ Nỗ tốt bụng, Nỗ Nỗ ngoan, Nỗ Nỗ cứng, đi mà, đi mà, cho ta leo một lần thôi...”

Nỗ Nỗ không chịu nổi Ra làm nũng, dựa tường ngoan ngoãn ngồi xổm xuống.

Ta cười hài, leo lên trên vai Nỗ Nỗ. Nỗ Nỗ đỡ chân ta, vừa dặn ta cẩn thận vừa chậm rãi đứng thẳng dậy.

Ta hai tay bám lên đầu tường, chuẩn bị sẵn sàng.

Chợt nghe có người la lớn: “Tiểu tặc phương nào?”

Ta nhìn về phía âm thanh phát ra, trong tường có hai nha dịch ôm đao chăm chăm như hổ rình mồi, phía sau bọn họ có một đám người nghen họng trần trối nhìn ta, trong đó có mấy nam nhân Thu gia và mấy kẻ mặc quan phục.

Cảm thương cho ta và Nỗ Nỗ, lỡ đã diễn kịch truyền thanh kiêm tập kỹ cho bọn họ xem. Ta đang đắc ý cười liền biến thành cười gượng, “Ha ha, hiểu lầm, hiểu lầm! Bá phụ, cha, các vị lão gia, xin chào. Ở, phía sau còn có một vị, phiền toái lương vị đại ca trước buông đao kiếm, không cần kích động.”

Thu nhị lão gia, lão cha đương nhiệm của ta tức giận dùng dùng tra hỏi: “Thế này là sao?”

Hai vị nha dịch đại ca thấy người nhà họ Thu gia nhận thức ta liền thả lỏng. Ta ngoắc ngoắc Nỗ Nỗ, một bên trả lời: “Là như thế này, ta có chút không thoải mái, tướng công dắt Ra đi xem lang trung.”

Nỗ Nỗ nhặt hài của ta để vào trong áo, nhún chân khinh công phóng qua đầu tường, thi lễ với đám người kia, “Bái kiến bá phụ, nhạc phụ, các vị đại nhân.” Ta nhân cơ hội rút chân còn kẹt ở ngoài tường vào trong.

Thu đại lão gia rất không hài lòng trừng mắt nhìn ta, “Người còn không mau xuống!”

Nỗ Nỗ kính cẩn trả lời: “Bá phụ xin bớt giận, tiểu tể lập tức đỡ nàng xuống.” Nói xong liền xoay người lấy đôi hài bỏ trong vạt áo mang vào cho ta. Những người đó đều mở to hai mắt nhìn.

Thu gia đại thiếu gia kinh ngạc nhìn Nỗ Nỗ: “Người, người mang hài cho nữ nhân?”

Nỗ Nỗ không thèm quay đầu, chẳng màng đến hắn, đáp: “Đúng vậy, hài của nương tử đều là do La mang vào cho nàng.” Nỗ Nỗ còn cẩn thận giúp ta chỉnh lại hài cho ngay ngắn.

Ta áy náy nhìn mấy người đó cười cười, ngượng ngùng, thế này có hơi quá. Ta leo xuống, Nỗ Nỗ liền đỡ lấy ta, ôm chặt vào lòng.

Những người đó mắt lại to thao láo, nhất thời toàn trường một mảnh im lặng.

Thu đại lão gia có phản ứng trước tiên, tức giận mắng mỏ: “Ban ngày ban mặtLấp ôm ôm còn ra thể thống gì? Còn không mau buông ra.”

Nỗ Nỗ lại giúp Ra phải sạch đất cát trên người mới buông ra.

Lúc này có người hỏi: “Hai vị đây là ai? Thu lão gia sao lại không giới thiệu một chút?”

Lão cha xấu hổ nói: “Đây là nữ tử của tiểu nhân cùng tiểu tể, thông gia là giang hồ nhân sĩ, có chút không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nhượng các vị chê cười.” Rồi ổng nghiêm khắc quay sang chúng ta, “Còn không mau đến bái kiến các vị đại nhân và Yến công tử.”

Đôi ta nhất nhấL bái kiến, người vừa hỏi chính là Yến công tử gì đó, nhìn qua có hơi quen quen, hai con mắt dám làm càn nhìn ta từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Ta làm bộ kính cẩn e thẹn núp sau lưng Nỗ Nỗ, né tránh tầm mắt của hắn.

Thu đại lão gia nghiêm mặt Rách cứ chúng ta: “Các người thế này còn ra thể thống gì? Mặt mũi của Thu gia đều bị các người làm mất hết!”

Nỗ Nỗ thở dài: “Bá phụ đại nhân giáo huấn thật đúng.”

Ta ở phía sau Nỗ Nỗ lầm bầm: “Bỏ cũng là bỏ mặt mũi nhà ta, mắc mớ gì Thu gia nhà người?”

Thu đại lão gia trừng mắt, “Nam nhân nói chuyện còn đến phiên nữ nhân xen vào? Không có gia giáo!”

Ta núp sau Nỗ Nỗ bĩu môi làm mặt quỷ, không gia giáo là tại ai chứ.

Thu nhị lão gia hòa theo hỏi: “Vì lẽ gì không đi cổng chính?”

Nỗ Nỗ đem trách nhiệm gánh hết vào mình, “Là tiểu tể không đúng, không muốn thêm phiền phức.”

Thu đại lão gia khinh miệt “Hừ” một tiếng, “Một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu.” Rồi cất cao giọng hỏi, “Yến công tử nói hoàng oanh do ngài nuôi bay lạc vào trong viện, các người có từng Nhìn qua?”

Nỗ Nỗ lắc đầu: “Hồi bá phụ, chưa từng thấy.”

Ta nhin không được lại xen mồm vào: “Chim có cánh tự khắc bay, có ở một chỗ đâu mà hỏi.”

Thu đại lão gia sắc mặt lại bắt đầu đen đúa, không đợi hắn phát tác, tên Yến công tử kia đã lên tiếng: “Thu tiểu thư có điều không biết, hoàng oanh nhà ta rất ngốc, không bay lung tung bao giờ, vừa rồi ta còn thoáng nghe tiếng nó.”

Ta giật mình, gương mặt đánh giá hắn một chút, hắn nhướng mi nhìn ta ngạo nghễ. Là hắn, con chim ngốc lúc trước. Ta nói, chân cẳng “tôn quý” của người nhà họ Thu sẽ không lạc đến nơi khỉ ho cò gáy ta đang ở đây bao giờ, nguyên lai là hắn phá rồi.

Hừ, thứ bụng dạ hẹp hòi, chỉ là rớt xuống ngựa một cái thôi mà, lại đến tận đây khiêu khích, muốn gì chứ? Ta khinh miệt bĩu môi, quay ra cúi đầu, “Bá phụ, phụ thân, các vị lão gia, nữ nhân như ta cũng không giúp được gì, xin phép cáo lui. Các vị cứ thông thả chậm rãi tìm đi vậy.”

Thu đại lão gia hừ hừ “Ừ” một tiếng. Nỗ Nỗ cũng thi lễ xin phép cáo lui, muốn theo ta cùng nhau vào nhà.

Lúc này tên Yến công tử kia lại lên tiếng: “Nhị vị xin dừng bước.”

Đôi ta nhìn về phía hắn. Xem ra lai lịch của hắn không nhỏ, mấy quan lão gia kia đều kính sợ ở một bên nghe lời hắn. Thu gia nhân dĩ nhiên cũng răm rắp làm theo bọn họ. Hiện tại đại gia hết thấy đều tập trung tầm mắt vào Yến công tử.

Yến công tử kia chớp chớp mắt nhìn ta tựa tiểu phi tiểu: “Xin hỏi vị công Lữ đây...”

Thu nhị lão gia nhỏ giọng bon chen: “Mộ Dung.”

“Nga, Mộ Dung công tử, khinh công thật sự không tồi, có thể giúp ta lên cây tìm hoàng oanh không?”

Nỗ Nỗ rất thành thậR, bản năng đàn ông trời dấy làm hắn tỉnh táo hẳn, tiến lên gần ta lại ta, quay sang thi lễ, “Thỉnh Yến công tử chờ một chút, đợi ta đưa nương tử vào trong sẽ đến giúp ngài.”

Ta núp sau lưng Nỗ Nỗ lên tiếng: “Xin Yến công tử thỉnh cao nhân khác, tướng công nhà ta không phải loại người mê muội nhu nhược không ý chí, không biết hoàng oanh hoàng yến nó như thế nào, sợ là không giúp được gì.”

Thu đại lão gia quát một tiếng: “Nghiep chương, người...”

Họ Yến khoát tay ngăn ổng lại, châm biếm nói: “Xem ra Mộ Dung công tử tựa hồ có chút phu cương bất chấn, để cho nữ nhân ở một bên gương nanh múa vuốt. Nữ nhân là không thể sủng, chỉ có nằm trong lòng bàn tay mới dễ dàng đùa bỡn, không bằng để ta chỉ dạy mấy chiêu.”

Nỗ Nỗ thẳng Lăn đáp lời: “Hảo ý của Yến công tử ta xin lĩnh hội, nhưng ta đối với nương Rử chỉ có một tấm lòng kính yêu sâu sắc, cho Lối bây giờ chưa hề có ý đùa bỡn, cũng không cảm thấy được nàng có chỗ nào dữ tợn.”

Họ Yến lại châm chọc cười hai tiếng, “Mộ Dung công tử sợ là không phải kính yêu, mà là kính sợ a? Mới vừa rồi ở bên kia tường nàng còn leo lên cả trên đầu người, người nói hài của nàng cũng do người mang giúp. Ha ha, thật sự làm mất mặt nam nhân chúng ta.”

Người chung quanh cũng hòa theo cười nhạo chúng ta.

Nỗ Nỗ cương nghị ngẩng đầu lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: “Kính sợ Lhì đã sao? Các vị đều là kẻ đọc sách thánh hiền, đều biết đạo thụ ân huệ phải báo đáp gấp bội lần, tại sao phải đối xử hà khắc với thê tử của mình? Nàng rời xa gia quyến đem chung thân đại sự giao hết cho ta, chân tâm yêu ta, toàn tâm tin ta, tri tâm hiểu ta, lại không để ý chính tháng mười ngày hoài thai vất vả, mạo hiểm cứu tử nhất sinh sinh cho ta một hài nhi đáng yêu kháu khỉnh. So với những gì nàng làm cho ta, ta bất quá chỉ là sủng nàng một chút, Rhuận nàng một chút, không đủ để hồi báo nàng một phần vạn. Ta chỉ hận chính mình bất tài chỉ có thể vì nàng làm được quá ít. Nếu thể diện một người nam nhân là có được nhờ khinh nhục chính mình tâm ái nữ nhân, loại thể diện ấy, ta không cần.”

Quá soái! Ta mắt hình Rrải tìm nhìn Nỗ Nỗ, chồm lên ôm cổ hân hôn một cái, “Yêu người chết mất, thật sự là soái ngậy người!” (Yên: đúng đúng, Nỗ Nỗ siêu soái, ta cũng muốn

!!!)

Nỗ Nỗ lập tức từ trạng phu đông dục biến thành thiếu niên mặt đỏ, ở bên tai ta nhẹ giọng hỏi: “Ta vừa rồi nhìn rất ngốc a?”

Ta cười, “Không ngốc chút nào.”

Lúc này Thu đại lão gia lại ở một bên làm người xấu, “Còn ra thể thống gì? Rõ như ban ngày lại có hành vi như vậy, còn không một chút hổ thẹn! Còn không mau buông ra!”

Lúc này ta mới nhớ tới bên cạnh còn có một đám rối rối, ta cứ đu bám trên người Nỗ Nỗ, quay đầu lại nhìn Thu đại lão gia nhẹ nhàng cười: “Đều nói xuấR giá tòng phu, ta chỉ nghe theo tướng công của ta. Tướng công, người muốn ta buông ra sao?”

Nỗ Nỗ đỏ mặt ôm ta, “Không muốn.”

Ta đối với họ Yến đang đực mặt ra nhìn kia ngọt ngào cười: “Nói đến hổ thẹn, các vị không nên phi lễ nhìn chúng La như vậy chứ? Các vị cứ từ từ bàn chuyện nhé, chúng ta bận về phòng xấu hổ đây.”

Thu đại lão gia mặt đỏ gay, tức sôi cả máu kêu lên: “Thu gia của ta không chứa thứ bại hoại không biết hổ thẹn như người, cút ra ngoài cho ta!”

“Thật tốt quá! Không phải chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, chính là ông đuổ đó nha.” Ta quay sang Xuân Hạnh đang đứng ở một bên vẫy tay một cái, “Mau đi thu thập hành lý, chúng ta về nhà.”

Họ Yến bắt đầu vỗ tay, “Hai vị thật sự là tính tình sáng khoái, thật can đảm!” Hân quay sang đám người kia phất tay, “Các người trước tiên lui hết đi, ta có vài lời muốn nói với họ.”

Những người đó nhất nhất cáo lui, trước khi đi Thu gia hai vị lão gia còn ráng quảng cho ta hai cặp ánh mắt cảnh cáo.

Ta muốn cho Nỗ Nỗ có cơ hội biểu hiện một chút, nhưng tình thế này hình như không hay lắm, cứ để xem sao đã.

Yến công tử kia ta cũng không biết là ai, chỉ thấy mặc long bào ra dáng vương tôn quyền thế lắm.

~ Chương 11 Hoàn ~

12. 12

Đệ thập nhị chương: Nguy cơ xuất hiện

Họ Yến ngạo nghễ nhìn chúng ta: “Các người biết ta là ai không? Dám nói với ta những lời như vậy? Còn không sợ nhất thời tỏ vẻ mà rước họa vào thân?”

Ta hừ lạnh một tiếng: “Chẳng cần biết ngươi là ai, xét theo vương pháp, thứ nhất chúng ta không phạm pháp, thứ nhì chúng ta không phá luật, sao phải sợ ngươi?”

Họ Yến cuồng tứ cười nói: “Vương pháp? Thu tiểu thư thật đúng là khờ dại a! Vương pháp là để kẻ quyền cao chức trọng đối phó hạng tiểu dân thấp kém, tiểu thư nghĩ vương tử phạm pháp há lại cùng thứ dân đồng tội sao?”

Nỗ Nỗ mạnh dạn đáp lại: “Yến công tử cũng chớ quên, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể làm lật thuyền. Tầm gương vua Trụ nhà Ân còn đó, làm sao biết dân chúng tầm thường lại không thể làm nghiêng trời lệch đất?”

Họ Yến ngoài cười nhưng trong không cười, “Mộ Dung công tử lời này là có ý tứ gì? Muốn mưu phản hay sao?”

Nỗ Nỗ trấn định nhìn lại hắn, “Không dám, Mộ Dung gia tuy là giang hồ thảo khấu, vẫn biết đến bốn chữ trung quân ái quốc, bất quá không ngu trung là được. Nếu có kẻ cậy quyền cậy thế ức hiếp dân lành, chúng ta quyết không khoan tay để yên. Người của Mộ Dung gia không quyền không thế, chỉ có mấy chiêu công phu thô thiển, nóng giận lên không khéo lại làm ra chuyện không lường được, tỉ như Kinh Kha khi xưa vậy.”

Họ Yến không giận lại còn cười: “Mộ Dung công tử đang uy hiếp ta sao? Các người không biết đạo có một số người là không thể khiêu khích sao? Ta đây cũng muốn lĩnh giáo xem Mộ Dung gia lợi hại thế nào. Cái dũng của bậc thất phu không phải ai cũng có thể tỏ ra, người có biết hậu quả ra sao không? Nhìn người bây giờ lời lẽ khẳng khái, nếu là có một ngày bắt người ngấm tưng Tức phu nhân 1 của Vương Duy, hy vọng người vẫn còn có thể khẳng khái như vậy mà bị ca.”

Ta ở một bên cười tươi như hoa, “Tức phu nhân thì hay ho gì mà ngấm, bất quá chỉ là một phụ nữ không có kiến thức, chỉ biết nhần nhục cho người ta khi dễ. Không nói chuyện với Sở vương thì có ích lợi gì, chẳng phải sinh hai đứa con cho hắn đẩy thôi. Đã nhớ mãi ân tình cũ, ở trong hoàng cung nước Sở lâu như vậy còn không biết tìm cơ hội báo thù, chỉ biết nhìn hoa khóc lóc, trong khi cơ hội báo thù đầy ra như vậy.

Luận võ, nàng có thể thừa dịp Sở vương đang ngủ hướng ngay tìm hắn đâm một kiếm. Khí lực yếu hoặc tìm không ra kiếm có thể đem trâm cài tóc mài cho nhọn hoặc lấy mảnh sứ vỡ cắt cổ tay hắn, ấu phật ra, chảy hết một hồi là xong.

Không tìm thấy vũ khí gì hết cũng chẳng sao, còn có tay có chân, lấy tay bóp chết hắn hay lấy chân đạp nát cái xấu xa kia của hắn, ít ra cũng làm hắn tàn phế, dạy hắn bài học, về sau không thể làm hại đàn bà con gái khác.

Đội báo thù xong hãy khẳng khái chịu chết. Nếu cứ tùy tiện chết để giữ gìn trinh tiết thì thà rằng có mà sống, tuy rằng sống sót nàng không thể không khuất phục, nhưng ít ra còn có thể báo thù.

Đã trót thất tiết thì cứ lấy sắc đẹp làm vũ khí, học Đát Kỷ hại nước hại dân, hay như Điêu Thuyền làm cho hấn gà nhà bôi mặt đá nhau, họa từ nội bộ mà ra, vậy thì cả hận nước thù nhà đều có thể báo. Tây Thi chỉ là phường giặt lụa còn có thể diệt Ngô quốc, nàng đường đường là quốc quân phu nhân lại làm không được hay sao?

Cứ thế mà sống cả đời chỉ tổ được cái uất ức, sống không bằng chết. Thật quá sức vô dụng!

Thì ra Yến công tử lại thích loại nữ nhân như vậy.”

Ta cố gắng cười nham hiểm, muốn biểu hiện độc ác một chút, dọa cho họ Yến kia chạy mất. Mới đầu hấn cũng không tự giác lấy tay ôm cổ run run một chút, nhưng một lúc sau lại nhìn ta với ánh mắt ngày càng tán thưởng.

Họ Yến vỗ tay “Hảo! Không thể tin được đám người bất lực của Thu gia lại có thể dưỡng được người như Thu tiểu thư đây! Nói đến giết người lại còn có thể vừa cười vừa nói, rất cam đảm! Có kiến giải! Chỉ mong tiểu thư không chỉ giỏi khua môi múa mép, ta rất mỏi mắt chờ mong nàng động thủ đây! Ha ha!”

Hấn cười lớn rồi đi mất.

Ta càng nghĩ lại càng hối hận, tiêu rồi, ta quên mất con người vốn có thiên tính hay chiếm đoạt, ta càng khó chinh phục lại càng kích thích hứng thú của hấn.

Ta lo lắng nhìn Nỗ Nỗ, “Làm sao bây giờ? Có phải ta gây thêm phiền toái? Chúng ta làm vậy có khi nào sẽ liên lụy cả nhà?”

Nỗ Nỗ an ủi ta, “Đừng sợ, quan phủ quản nơi đây không làm gì được nhà ta, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Ta vẫn rất lo lắng, “Họ Yến kia dường như rất có quyền thế, vạn nhất hấn tác động đến quan phủ ở nhà thì sao? Ai nha, đều trách ta không tốt, ta vốn nên thu liễm một chút. Liên lụy đến người đã vậy, còn muốn liên lụy cả nhà, chúng ta làm sao bây giờ? Ta chẳng phải thành tội nhân thiên cổ?”

Nỗ Nỗ nghiêm túc phản bác ta, “Nàng có tội gì? Mộ Dung gia của ta không đến mức cần một thiếu nữ yếu đuối phải khuất phục cường quyền để bảo toàn. Còn nói gì đến liên lụy? Từ nhỏ cha mẹ đã dạy ta, người nhà Mộ Dung mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng phải cả nhà cùng đối mặt, cùng nhau tiến thoái. Nếu ai tự cho là thánh nhân, muốn hy sinh chính mình bảo toàn tất cả, cả nhà chẳng những sẽ không cảm kích, còn xem người đó là phản bội gia tộc, là kẻ có tội. Về sau nàng không được nói ra những lời như vậy nữa!”

Lần đầu tiên bị Nỗ Nỗ giáo huấn, ta lại rất vui lòng phục tùng, nhịn không được liền ôm hấn hôn chụt chụt, vừa chăm chú nhìn vừa trịnh trọng nói với hấn: “Nỗ Nỗ, ta yêu ngươi, ta có thể sống bao lâu đều cảm kích ông trời bấy lâu, cảm tạ ông trời đem ngươi ban cho ta, trả lại cho ta một gia đình ấp áp.” Cảm tạ cả ba ba mẹ mẹ đã cố công kéo dài sinh mệnh của ta, trả lại cho ta mãi mãi hạnh phúc.

Nỗ Nỗ mặt đỏ hồng nhìn ta, trong mắt ngập tràn vui sướng, “Niều Niều, ta cũng yêu nàng, kiếp trước ta nhất định đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện tốt, đời này mới có phúc khí lấy được nàng. Ta nhất định phải tiếp tục làm thêm thật nhiều thật nhiều chuyện tốt, kiếp sau chúng ta lại chung sống cùng nhau, có được không??”

“Ừ.”

Chúng ta nhanh chóng rời khỏi Thu gia đại viện, nhân sắc trời đã tối tìm một nhà khách điểm lân cận, mượn sẵn xe, chuẩn bị trời vừa sáng sẽ xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta ngồi ở đại sảnh của khách điểm ăn điểm tâm, xe ngựa đã sẵn sàng, tùy thời có thể xuất phát.

Đột nhiên có một lão nhân ngồi trước mặt chúng ta bắt đầu ho khan kịch liệt, khổ sở túm lấy vạt áo trước, ho hết cả hơi, hô hấp ngày càng khó khăn, môi tím tái rồi ngã vật xuống đất. Toàn bộ người ở đại sảnh lập tức bu quanh lại.

Nhìn thấy bọn họ chỉ biết bó tay nhìn trần trời, bản năng bác sĩ lâu năm của ta lại trở dậy, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ta bắt giác liền biến hình thành bác sĩ, bắt đầu chỉ huy đám người xung quanh, “Tất cả mọi người tránh ra, đừng cản trở không khí lưu thông. Tiểu nhị ca, mau ghép hai cái bàn lại thành một, cùng nhau nâng ông lão đặt nằm thẳng trên bàn. Chường quây, mau gọi người đi thỉnh đại phu.”

Trong lúc hỗn loạn có người đứng ra chỉ đạo, mọi người liền tự giác nghe theo. Chỉ chốc lát lão nhân kia đã nằm yên ở trên bàn, ta mở vạt áo của ông ấy ra, Nỗ Nỗ ở một bên tính ngăn cản, ta trừng mắt liếc hắt một cái, “Đừng âm ỉ, cứu người quan trọng hơn.”

Nhiều năm làm bạo long không phải làm chơi cho có, khi ta chữa bệnh rất có uy nghiêm, nên Nỗ Nỗ liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ là có chút ủy khuất nhìn ta.

Mạng người quan trọng, ta không rảnh quan tâm hắt, tiếp tục kiểm tra. Lão nhân ngực trái căng phồng, khung sườn nở rộng, biên độ hô hấp giảm, người đã chuyển sang màu tím tái. Ta lấy tay áp lên ngực bắt mạch, chung quanh mọi người há hốc, “Trời ạ, năng ta lại dám...”

Ta nghiêm mặt mắng bọn họ, “Câm miệng, không được ảnh hưởng ta kiểm tra.”

Sự bình tĩnh thần nhiên và khí thế uy nghiêm khí thế của ta làm chấn động tất cả mọi người ở đó, bọn họ dần dần an tĩnh lại.

Ta chuyên tâm bắt mạch, đếm nhịp tim. Tuy rằng không thể chụp X quang hỗ trợ kiểm tra, ta cũng có thể kết luận cơ bản do vừa rồi kịch liệt ho khan làm cho phổi bị vỡ, gây tràn khí trong lồng ngực. Lão nhân đã muốn hôn mê, phải mau chóng cấp cứu.

Ta nhìn lướt chung quanh, “Tiểu nhị, đem đến cho ta rượu mạnh và một manh vải sạch. Vị tiểu ca kia, phiên người đến hậu viện chặt một đoạn trúc, to hơn chiếc đũa một chút là được, ở trong nhất định phải rồng. Xuân Hạnh, lấy cái kim trong bao quần áo đem đến cho ta. Nỗ Nỗ, điểm huyết ông ấy, không cho ông ta động đây.”

Ta lấy ở trong đai lưng ra một con dao mổ. Ngày kia ra đường phát hiện một nhà rèn binh khí rất tinh xảo, ta liền đặt chế một kim cầm máu, và đặc biệt nhờ chế tác một dao giải phẫu thật khéo, tùy thân mang theo, gấp dịp có thể xuống tay xử lý tên muối phu kia. Hôm qua thấy họ Yến kia có ý đồ không tốt, ta liền lấy dao giắt luôn vào đai lưng để ngừa vạn nhất.

Ta lấy rượu khử trùng xong, nhắm ngay liên sườn II rạch một đường dài cỡ cm, sau đó dùng kim cầm máu tách cơ ra, phân nhập màng phổi, đem ống trúc đã dùng rượu khử trùng cắm vào. Cắm đến màng phổi là có thể nghe thấy tiếng khí thoát ra khỏi ống, lão nhân bắt đầu giảm bớt khó thở, mặt cũng dần dần lại có huyết sắc.

Trong lúc người chung quanh không ngừng kêu la sợ hãi, cảm thán, “A, thật sự dùng được, ôi chao, xem kìa, ông ấy tỉnh.”

Ta lại phân phó tiểu nhị, “Đi phòng bếp tìm cho ta một mảnh vỏ mỏng, đem cả chỉ đến đây.”

Tiểu nhị rất nhanh mang đến mọi thứ cho ta, ta dùng chỉ cột chắc miếng vỏ vào bên ngoài, tạo thành một miệng nhỏ. Như vậy có thể tạm thời làm một cái van, khi hít vào thì tự động khép kín, phòng ngừa không khí vào trong.

Xử lý xong hết thấy, lão nhân đã chuyển biến tốt đẹp, ta cũng yên lòng. Giương mắt nhìn, thấy toàn thể để kinh ngạc, vừa kính sợ, vừa e ngại nhìn ta. Trong đó còn có cả họ Yến và tùy tùng của hắn, không biết hắn đến đây lúc nào, ánh mắt cứ sáng quắc.

Ta không để ý đến hắn, ôn nhu nói với lão nhân vừa tỉnh lại: “Lão nhân gia, vừa rồi tình huống nguy cấp, không được người đồng ý ta liền tự tiện xử lý, hiện tại tạm thời không có việc gì. Ống trúc kia còn phải cắm vào ba đến năm ngày, người nhớ cẩn thận đừng đụng phải. Ta không thể làm gì được nữa, được lý ta không hiểu, chường quây đi thỉnh đại phu, đến lúc đó người nghe đại phu vậy.” Ta quay đầu kêu Nỗ Nỗ, “Giúp ông ấy giải huyết.”

Lão nhân suy yếu cảm tạ ta: “Đa tạ nữ thần y cứu giúp!”

“Không dám, ta chẳng qua là trùng hợp biết chút y lý.” Ta cúi đầu rửa sạch khí cụ. Nỗ Nỗ chú ý tới họ Yến, nhanh chóng đến bên hộ vệ ta.

Lúc này người đi thỉnh đại phu đã trở lại, phía sau dẫn theo một vị lão tiên sinh. Chưởng quầy cung kính đón chào, “Trình tiên sinh, ngài đã tới.”

Trình tiên sinh khiêm tốn hồi thi lễ, “Ngô chưởng quầy, để ta xem qua người bệnh trước rồi lại đến tiếp chuyện.”

Họ Yến kia cũng nhận thức vị Trình tiên sinh này, rất kính cẩn chào ông ấy.

Trình tiên sinh đến trước mặt lão nhân, thấy ống trúc trước ngực, trong mắt tràn ngập kinh ngạc. Bất mạch xong, ông bắt đầu hỏi han tình huống, tiểu nhị vừa rồi cũng tham dự cấp cứu, rất có cảm giác tự hào, lập tức khoa tay múa chân bắt đầu miêu tả, người chung quanh cũng mồm năm miệng mười bổ sung.

Ông nghe xong mọi người miêu tả, kê đơn thuốc rồi kêu người cẩn thận đưa lão nhân đến Trình gia y quán.

Sau đó ông tự mình đến gặp ta thi lễ, “Không nghĩ tới thế gian còn có loại y thuật này, phu nhân thật sự inh, Trình mỗ hôm nay thật sự đại khai nhãn giới.”

Ta đáp lễ, “Không dám nhận, ta chẳng qua là đã từng xem qua người khác làm như vậy mà thôi.”

Trong mắt một màu tò mò cực độ, ông chuyển hướng sang Nỗ Nỗ, “Vị công tử đây, không biết có nguyện ý ghé đến hàn xá mấy ngày, thỉnh tôn phu nhân bớt chút thì giờ chỉ điểm một chút cho Trình mỗ?”

Ta vốn định cự tuyệt, nhưng thấy ai kia họ Yến cứ lom lom một bên như hổ rình mồi, lại tưởng tượng, họ Yến kia không biết lai lịch thế nào, vạn nhất hắn muốn làm gì đó, Nỗ Nỗ đi chung bị ta và Xuân Hạnh trói buộc chỉ sợ ứng phó không được. Thấy hắn đối với vị Trình tiên sinh này rất cung cung kính kính, dưới đại thụ có bóng mát, không chừng có thể nhờ Trình tiên sinh hỗ trợ giải quyết phiền toái. Ta và Nỗ Nỗ trao đổi ánh mắt, đưa ra quyết định.

Nỗ Nỗ gật đầu đáp ứng: “Vay cung kính không bằng tuân mệnh, xin thất lễ.” Nỗ Nỗ bỗng nhiên bình tĩnh, hỏi Trình tiên sinh, “Ngài là Diêm vương sầu? Ta đã từng thấy ngài xem bệnh cho cô cô của ta.”

Trình tiên sinh nhìn kỹ Nỗ Nỗ, “Công tử có phải họ Mộ Dung?”

Nỗ Nỗ cung kính hành lễ, “Đúng, tiểu chất thứ ba, danh Khải Triệt, bá kiến Trình tiên sinh.”

“Hiện chất miễn lễ, vừa rồi ta đã cảm thấy được ánh mắt của người rất quen thuộc, người nhà Mộ Dung nhân tình đều rất sáng, Ai!” Trình tiên sinh thở dài một tiếng, “Hổ thẹn a, lúc trước không thể cứu được cô cô của người.”

Nỗ Nỗ than thở ăn theo, “Ai, đây là số mệnh của nhà Mộ Dung ta, không thể trách tiên sinh.”

Trước kia ta đã từng nghe Nỗ Nỗ nói qua số mệnh của con gái nhà Mộ Dung, trong lòng kỳ thật có chút nghi ngờ, cho nên đối với việc thành thân của Thiên Thiên ta cũng chưa thật sốt sắng. Giờ nhìn bọn họ cứ than ngắn thở dài, cảm giác vô cùng rõ ràng, về nhà vô luận như thế nào cũng quyết đem tên kia “xử lý” sạch sẽ mới được.

Chúng ta rời khỏi khách điểm, họ Yến có chút không cam lòng, nhưng cố kỵ Trình tiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng ta đi.

Chúng ta ở tại Trình gia, cả nhà mọi người đều khiêm tốn, tôn tử của Trình tiên sinh, Trình Dục, mới sáu tuổi, là một tiểu hài tử trắng ngần, vô cùng hiểu chuyện, lời nói cử chỉ đã rất có phong cách quý phái. Mấy tên khỉ nhỏ Mộ Dung gia so với hắn, tuyệt đối là sơn dã ngoan đồng, chỉ có nước xách dép cho người ta mà thôi.

Đứa nhỏ này quá hoàn mỹ, thật muốn bắt cóc đem về nhà nuôi a

.

~ Chương 12 Hoàn ~

13. 13

Đệ thập tam chương: Mọi chuyện đều có nguyên do

Lúc ta ăn nhờ ở đậu nhà họ Trình, họ Yến kia cũng có dăm ba lần đến bái phỏng, cơ hồ muốn thỉnh Trình tiên sinh xuất sơn đến nhà làm đại phu riêng cho hần. Trình tiên sinh đã dùng lời lẽ dửng dưng từ chối, hần cứ mặt dày mày dạn đến hoài. Ngẫu nhiên gặp được chúng ta, trước mặt Trình tiên sinh hần vẫn giả bộ nho nhã lễ độ, trừ bỏ cặp mắt lảo liên thì không có hành động nào vô lễ. Nỗ Nỗ chăm chăm canh giữ bên người ta, không cho hần có cơ hội tới gần.

Ta nhờ Trình tiên sinh trước đưa Xuân Hạnh về nhà truyền tin, phái đến vài người hộ tống chúng ta quay về, sau đó an tâm ở tại Trình gia, mỗi ngày truyền thụ tri thức Tây y cho người nhà Trình gia già trẻ lớn bé. Dục Chi vẽ tranh rất giỏi, ta liền chỉ hần vẽ tranh ảnh giải phẫu cơ thể làm tài liệu dạy học.

Bởi vì dụng cụ hạn chế, ta cũng chỉ có thể nói sơ sơ, vậy mà bọn họ cứ liên tục tán thưởng, nghe như si như túy. Bọn họ cũng có tò mò hỏi qua vì đâu ta biết được những thứ này, ta chỉ nói là từng được cao nhân chỉ điểm, mà cao nhân kia lại yêu cầu giữ bí mật. Bọn họ đều là quân tử, từ đó về sau không hỏi han gì nữa.

Trình tiên sinh cũng rất thức thời, dốc lòng chỉ dẫn cho ta tri thức Trung y. Đáng tiếc từ lúc học đại học ta đã rất kém về dược lý học, tay đổi thân thể cũng chẳng học hành giỏi giang hơn được, cho nên nghe giảng mà cứ mây mù dày đặc, học được nửa buổi liền kiên định từ chối.

Người nhà họ Trình quả thật bậc chính nhân quân tử, họ cảm thấy như vậy đối với ta không công bằng, cứ tìm cách bồi thường. Thịnh tình không thể chối từ, ta liền thỉnh Trình tiên sinh vì Mộ Dung gia nghiên cứu chế tạo thuốc tránh thai, nếu kế hoạch thất bại thì ông dẫn tinh thất bại có thể thay đổi phương án khác.

Những lúc rảnh rỗi, ta cùng Dục Chi chế lại tên cho các loại thuốc bí mật của Trình gia. Tên trước kia rất đơn giản, cái gì mà Trình thị 1 hào hoàn, 2 hào hoàn... Chúng ta căn cứ dược hiệu đổi thành nào là Cứu tâm hoàn, Viên đơn Giọng oanh vàng,...

Theo chỉ dẫn của ta, Trình gia y quán trang bị một bộ dụng cụ giải phẫu, ta lại chỉ cho bọn họ một chút về quan niệm vô trùng, chuẩn bị khẩu trang, mũ, áo giải phẫu ra sao. Ta còn thiết kế một hệ thống chưng cất, nhờ Dục Chi họa bản vẽ, nhờ người mang về xường đồ gốm của Mộ Dung gia chế tác, về sau có thể dùng để chiết xuất cồn và nước cất.

Có khi gặp được người bệnh thích hợp, ta sẽ làm mẫu cho bọn họ xem vài ca tiểu phẫu, chủ yếu là xử lý cấp cứu các chấn thương bên ngoài.

Tránh gặp phiền toái không cần thiết, thân phận của ta được giữ bí mật, mỗi lần giải phẫu ta đều mặc áo, đeo khẩu trang kỹ càng. Vì thế bên ngoài có nhiều phỏng đoán lẫn tin vịt, có người nói ta là tiên nữ hạ phàm, sùng bái ta; có kẻ nói ta là yêu nghiệt, lo sợ ta. Về phần người nhà họ Trình, đều toàn những kẻ y si, chỉ chuyên tâm nghiên cứu y học, không hề cảm thấy được hành động của ta có chỗ nào kinh thế hãi tục.

Phụ tử Trình tiên sinh nghiên cứu ra một phương pháp châm cứu gây tê để hỗ trợ việc giải phẫu, mặc dù không thể so sánh với thuốc tê của thời hiện đại, nhưng vẫn tạm dùng được. Nỗ Nỗ cũng chỉ thêm cho họ cách điểm huyết. Mỗi lần giải phẫu thì điểm huyết bệnh nhân, không cho nhúc nhích, rồi châm cứu gây tê, thêm chút mê dược, trong miệng cho ngậm một khối băng gạc để phòng bệnh nhân cắn lưỡi, cứ thế là yên tâm mà mổ. Tuy rằng sau phẫu thuật không có thuốc kháng sinh, Trình tiên sinh có thể kê thuốc Đông y thay thế. Chúng ta dùng Đông y và Tây y kết hợp trị liệu thực thành công.

Vài lần ta tiến hành tiểu phẫu, họ Yến cũng đứng bên quan sát. Bình thường chúng ta làm phẫu thuật đều không muốn có người can thiệp, nhưng Trình gia đối với họ Yến cũng có cổ kị, khuyên can không có hiệu quả đành phải cho hần mặc áo mổ đứng ngoài quan sát.

Hần mới đầu cho rằng ta chỉ biết nói càn nói nhảm, không thể làm được. Đợi thấy ta không hề chớp mắt cắt thịt cắt da, còn vững vàng giảng giải cho Trình gia, hần liền tin tưởng ta quả thực có năng lực cắt cổ người, ánh mắt nhìn ta cũng giảm nhiệt rất nhiều.

Có một lần, có một giang hồ nhân sĩ vì quyết đấu bị thương tìm đến chữa trị, hấn bị đối thủ chém mở ổ bụng, lúc đưa đến đã máu chảy đầm đìa, ruột gan lòi ra cả. Khó gặp được tài liệu giảng dạy “nóng hổi” như thế, ta liền trấn định cầm máu lại, lấy nước muối rửa sạch miệng vết thương và nội tạng, thuận tiện làm luôn một bài giải phẫu hệ thống đường ruột và dạ dày.

Ta xử lý từng đoạn ruột một, vừa không ngừng giảng giải. Ba kẻ y si của Trình gia đứng bên nghe hết sức chăm chú, kẻ đứng xem ở ngoài thì bắt đầu nôn mửa. Trong lúc mổ, bệnh nhân vài lần tỉnh lại, đau quá lại xỉu, huynh đệ của hấn ở bên cạnh uy hiếp bắt ta nhẹ tay lại.

Ta vốn chán ghét mấy kẻ chỉ biết đấu qua đấu lại rồi hơi như bọn hấn, lúc huynh đệ bị chém trên võ đài sao không thấy ra mặt, lúc này lại dám quấy rối ta giải phẫu, phạm vào tối kỵ của ta. Cho nên ta mạnh tay bóc cả đoạn ruột lòi ra, cả giận nói: “Mẹ nó, các người có bản lĩnh thì nhét vào cho ta xem, muốn nặng muốn nhẹ cứ tùy ý.”

Kẻ đang hôn mê bị ta làm một phát liền giật nảy run rẩy như ech bị điện giật. Mấy người kia mặt trắng toát, gấp gáp muốn rút đao, Nỗ Nỗ liền đổi sang từ thể ngênh địch. Mấy kẻ lão thành trong đám nhanh chóng ngăn lại, Trình tiên sinh lại ở giữa điều đình, ta mới đáp ứng tiếp tục thao tác, còn dặn Nỗ Nỗ nếu có kẻ nào dám làm ầm nữa liền điểm á huyết của hấn, lúc này mấy tên đầu bò kia mới im thin thít.

Ta xử lý xong phần ruột, bắt đầu khâu lại. Ta một bên may vá thành thạo, một bên giảng giải đặc điểm kết cấu các tầng tổ chức, sau đó hoàn mỹ khép lại vết thương trên bụng. Trình tiên sinh bồi lên thuốc trị thương đặc chế, băng bó đẹp đẽ, giải phẫu thắng lợi hoàn thành. Huynh đệ của hấn xúm lại giúp đỡ nâng người bệnh, ánh mắt nhìn ta như thấy yêu quái, vô cùng e ngại.

Ta không để ý đến bọn hấn, tự mình đến giếng sau hậu viện, Nỗ Nỗ giúp ta múc nước rửa tay.

Lúc này họ Yến nghiêm mặt trắng lại gần, nuốt cổ họng không ngừng, như đang ức chế cảm giác nôn mửa, “Người không hề thấy ghê tởm?”

Ta lườm hấn một cái, “Có cái gì ghê tởm? Cũng như thợ mộc xử lý gỗ, thợ rèn đúc kim loại, chỉ là đối tượng xử lý khác nhau thôi.”

Hấn mặt lại trắng bệch, chuyển sang Nỗ Nỗ, “Người thật có thể chịu được việc nữ nhân như nàng cứ sờ tới sờ lui thân thể nam nhân khác?”

Nỗ Nỗ kỳ thật cũng buồn bực ta mấy ngày nay, chẳng qua là hấn quá rành tính ta nên không ngăn cản. Thế nhưng, trước mặt người ngoài, hấn tuyệt đối che chở ta, hỏi ngược lại họ Yến: “Chẳng lẽ thợ rèn, thợ mộc lại có ý đồ với tấm gỗ hay khối kim loại sao? Ta chẳng qua là tin tưởng nàng!”

Họ Yến chưa từ bỏ ý định truy vấn: “Người không biết nữ nhân như vậy thực đáng sợ sao? Người đắc tội nàng, nàng sẽ cầm dao trả đũa à?”

Nỗ Nỗ không để ý ôm lấy ta cả người dơ bẩn đầy máu, nhìn ta thâm tình chân thành cười, “Có cái gì đáng sợ? Nàng sẽ không vô duyên vô cớ xuống tay, ta cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với nàng.” Ta lại tin nhiệm nhìn hấn.

Họ Yến kính nể nói với Nỗ Nỗ: “Nữ nhân như vậy thật ghê gớm, Mộ Dung huynh đệ có thể chấp nhận nàng lại càng phi thường.” Hấn nhìn về phía ta, trong mắt cuối cùng một chút nhiệt độ cũng không có, “Mộ Dung phu nhân, xin thỉnh giáo một chút, luận quyền thế, luận địa vị, luận tài phú ta có chỗ nào thua hấn? Vì sao người đối ta khinh thường như vậy?”

Ta nhìn hấn trong mắt đã không ý đồ chiếm giữ, thuần túy là thắc mắc, cho nên cũng kiên nhẫn đáp lại, hy vọng hấn hoàn toàn hết hy vọng, “Người mọi thứ đều hơn hấn, chẳng qua là tốt nhất không nhất thiết là phù hợp nhất, mà hấn chính là người phù hợp nhất với ta.”

Ta nhìn về phía Nỗ Nỗ, “Ta thích ánh mắt của hấn chỉ nhìn ta, không hề vì quyền thế, địa vị hay tài phú; ta thích hấn mạnh hơn ta, võ công cao hơn ta, lại tùy ý để ta đánh đấm, còn lo sợ ta đánh hấn sẽ đau tay, luôn dễ dàng tha thứ mọi chuyện ta làm; ta thích hấn rõ ràng không muốn ta chữa bệnh cho người khác, lại không biết lấy thân phận trượng phu ta áp chế ta, để ta hoàn toàn tự do; ta thích toàn tâm toàn ý yêu hấn, vĩnh viễn không cần lo lắng đã đem một mảnh chân tâm trao nhầm người; ta thích có thể hoàn toàn tin cậy hấn, bởi vì hấn luôn đem ích lợi của ta đặt ở trước nhất.”

Ta và Nỗ Nỗ đưa tình nhìn nhau một hồi, đem tầm mắt quay lại nơi họ Yến, “Mà ngươi, trừ bỏ quyền thế, địa vị và tài phú, còn có thể cho ta cái gì? Ta không phải khinh thường ngươi, mà là hấn đã cho ta cả thế giới, ta chẳng cần quan tâm đến kẻ khác nữa.”

Họ Yến thở dài một tiếng, “Ta minh bạch, Yến mỗ tuy rằng quen thói tùy hứng làm bậy, cũng không phải hạng dễ tiện vô sỉ, sẽ không vì khí phách tranh đua lại chia rẽ một đôi giai ngẫu. Về sau các ngươi không cần đề phòng ta nữa.” Nói xong liền quay mặt bỏ đi.

Ta và Nỗ Nỗ ở phía sau hai mặt nhìn nhau, họ Yến kia đã thông suốt ư? Dễ dàng như vậy. Sớm biết thế không cần tốn công bảo người nhà người đến đón về.

Họ Yến và Trình tiên sinh đạt thành hiệp nghị, Trình gia phụ trách huấn luyện vài tên thầy thuốc cao tay cho Yến phủ, gặp phải bệnh chứng khó khăn gì cần đến Trình gia, Trình gia sẽ không chối từ. Sau đó hấn lặng lẽ ra đi trong yên bình.

Hai ngày sau, đại ca và Thiên Thiên đến đón chúng ta, chuyển đạt lời nhắn nhủ yêu thương của cả nhà. Mặc kệ là họ Yến hay họ Thu, ai muốn khi dễ người nhà Mộ Dung, chính là đối đầu với Mộ Dung gia, mọi người nhất định sẽ xem hấn như kẻ thù.

Thật là một gia tộc tuyệt đối bao che khuyết điểm, bất quá ta thích.

Bọn họ nghe chuyện ta tung hoành ở Trình gia y quán, vô cùng kinh ngạc. Ta đành lừa gạt, bảo rằng Trình tiên sinh khách sáo mà nói quá, bọn họ vì kính trọng Trình tiên sinh, thấy ông ấy tin tưởng ta liền sái cổ tin theo, ta trở thành người có dị năng siêu phàm. Dù sao Thu gia đã bị Mộ Dung gia liệt vào hạng cự tuyệt lui tới, ta cũng không sợ lời ra chân tướng.

Ta lôi kéo Thiên Thiên đi vào Trình gia y quán, cho nàng xem ta chữa bệnh, Dục Chi cùng ở một bên chứng minh. Ta trực tiếp xử lý một người bị ngoại thương để nàng xem công phu phẫu thuật của ta.

Trở lại hậu viện thay áo mổ ra, ta thành khẩn khuyên nhủ Thiên Thiên: “Thiên Thiên, muội đã tin tưởng ta không phải lấy Nguyên Hạo ra thử tay nghề chưa? Ta thật sự có thể giúp muội.”

Thiên Thiên vẻ mặt hạnh phúc liếc nhìn ta, cúi đầu vỗ về bụng, “Đã không còn kịp rồi.”

Ta chuyển tầm mắt theo nàng, chẳng lẽ...? Ta vội vàng xoay người chạy ra tìm Trình tiên sinh.

Trình tiên sinh và đại ca lẫn Nỗ Nỗ đang nói chuyện, ta ào đến, “Trình bá phụ, người có sẩy thai được không? Mau cho ta một ít.”

Thiên Thiên đuổi theo sau, “Tam tẩu, tẩu không cần lo lắng, ta muốn có hài tử này.”

Đại ca và Nỗ Nỗ sắc mặt kịch biến, “Cái gì? Thiên Thiên ngươi có hài tử?”

Thiên Thiên rất kiên định nhìn chúng ta: “Đúng vậy, hơn nữa ta muốn lưu lại hài tử.”

Đại ca sốt ruột răn nàng: “Muội điên rồi, đã nhiều đời như vậy, đều không phải là mẹ chết vì con sao? Hài tử này muội nói muốn là muốn sao? Tam tẩu nói đúng, mau bỏ cái thai đi.”

Thiên Thiên kiên quyết không chịu buông tha cho hài tử, chúng ta khuyên như thế nào cũng vô dụng, càng nói càng âm ỉ cả lên. Đại ca và Thiên Thiên tranh luận, còn ta thì trách cứ Nỗ Nỗ lúc trước đã cản trở ta làm phẫu thuật thất công dẫn tình.

Trình tiên sinh đứng giữa điều giải, “Mọi người đừng cãi nữa, loại được này hầu hết đều là độc, không thể dùng tùy tiện. Để ta bắt mạch cho cô nương ấy, xem có biện pháp gì không.”

Trình tiên sinh xem mạch cho Thiên Thiên, buồn rầu tiếc nuối nói cho chúng ta biết: “Thể chất của nàng thể chất giống hệt cô cô của các ngươi, từ thai vị mang đến một cổ hàn khí. Nếu dùng sẩy thai được sẽ xuất huyết ồ ạt, khí huyết nhất hư, không thể khắc chế cổ hàn khí kia, sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng. Hiện tại chỉ có thể chờ xem thiên mệnh, dùng một ít cường dược ôn tính chống lại hàn khí, có lẽ may mắn có thể tránh được nguy hiểm”

Đại ca và Nỗ Nỗ sắc mặt trắng bệch, ta tuy rằng còn có chút nửa tin nửa ngờ, xem bộ dạng bọn hắn không khỏi lo sợ theo bọn họ, Trình tiên sinh cũng đồng dạng nhìn Thiên Thiên.

Chỉ có Thiên Thiên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, “Tam tẩu không cần trách cứ tam ca nữa, tam ca cũng đừng tự trách mình, đều là chính ta nguyện ý. Ta muốn làm một nữ nhân bình thường, muốn vì người mình yêu sinh con đẻ cái. Dù chỉ có một chút hy vọng ta cũng phải thử, dù có mất đi tánh mạng ta cũng vô oán vô hối.”

Nàng thật sự vô oán vô hối, muốn xảy ra việc bất trắc, để người trong nhà ôm oán ôm hối hay sao? Ta thật sự không hiểu nổi phụ nữ cổ đại, sao có thể xem nhẹ bản thân như vậy? Ai, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, nói không chừng hiện đại y học tri thức của ta có thể xoay trở số mệnh thì sao.

Chúng ta than thở từ biệt Trình gia, mang theo cả đồng phương thuốc cùng rất nhiều dược liệu quý báu về nhà.

Người trong nhà biết được Thiên Thiên có thai rồi đều lâm vào bi thương buồn khổ. Nguyên Hạo trở thành chuột bỏ giun dế, ai cũng hắt hủi, hành hạ hắn, ngay cả hai thằng quý tử song sinh của ta cũng học theo phỉ nhổ hắn. Nhiều năm chịu giáo dục của chủ nghĩa duy vật, ta vốn không tin tưởng 100% vào số mệnh, nên cũng có chút đồng tình hắn. Ta ra mặt khuyên mọi người nể tình Thiên Thiên mà đừng khó xử hắn, trong lòng Thiên Thiên cũng sẽ khổ sở. Từ đó mọi người cũng ráng nhịn, chỉ thể hiện cừu hận với Nguyên Hạo bằng ánh mắt, mà ta cũng nói lại quan hệ tốt đẹp với Thiên Thiên.

Thấy Thiên Thiên biết trước mình sẽ chết vẫn hạnh phúc ngập tràn chờ mong hài tử, ta tuy rằng cảm thấy được nàng có chút ngu dốt, nhưng cũng không thể không bội phục dũng khí của nàng. Bị nàng cảm nhiễm, ta cũng muốn chuẩn bị sinh thêm hài tử.

Trong lúc Thiên Thiên mang thai, chúng ta và Trình gia vẫn duy trì liên hệ chặt chẽ, đến lúc Thiên Thiên mang thai được hơn bảy tháng, Trình tiên sinh mang theo Dục Chi đứng hẹn đến Mộ Dung sơn trang.

Thiên Thiên uống hết chén thuốc bổ lại đến chén thuốc bổ khác, mà mặt mũi Trình tiên sinh vẫn nghiêm trọng như cũ, tình huống không hề lạc quan, hàn khí trong người nàng vẫn rất thịnh. Chúng ta và vài vị bà đỡ có kinh nghiệm hội chẩn, thai nhi sinh trưởng quá nhanh, rất có khả năng là một ca sanh khó.

Ta giảng giải cho hai ông cháu Trình gia kiến thức về sinh mổ, âm thầm tìm vài con mèo mang thai làm thí nghiệm trước đều thành công, trong lòng cũng có chút hy vọng.

Trưng cầu ý kiến của người trong nhà và Thiên Thiên, bọn họ đều đồng ý vạn bất đắc dĩ có thể áp dụng sinh mổ.

Tuy rằng gia tăng lượng vận động cho Thiên Thiên, với mỗi ngày nằm nghiêng nằm sấp để điều chỉnh cho đúng thai vị, tới gần ngày sanh, thai nhi vẫn quá lớn, quả nhiên là khó sanh.

Trước mắt có thể thấy không thể để nàng sinh nở tự nhiên, chúng ta nhanh chóng quyết định mổ. Giải phẫu thuận lợi, hài tử được lấy ra an toàn khỏe mạnh, nhưng dù cho chúng ta cố gắng thao tác nhanh chóng, Thiên Thiên vẫn mất quá nhiều máu, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Trình tiên sinh âm thầm nhìn ta lắc lắc đầu.

Thiên Thiên cũng ý thức được mình không ổn, lại không một chút sợ hãi, tràn đầy cảm kích lôi kéo tay của ta, “Tam tẩu, đa tạ tẩu, hài tử của ta có thể sống sót, ta chết cũng an lòng, chỉ có thể đến kiếp sau kết cớ ngậm vành báo đáp tẩu.”

Ta nắm lấy tay nàng, “Thiên Thiên, ta không muốn chờ đến kiếp sau, ta muốn người đời này liền báo đáp ta, người nhất định phải cố gắng sống sót.”

Lúc này đại tẩu ôm hài tử đã lau rửa sạch sẽ, quần trong chần ầm mang đến cho nàng, những người khác trong nhà cũng đều tiến vào. Nữ quyến một nhà đều đang thấp giọng khóc thút thít, Nỗ Nỗ chạy đến ôm ta, vỗ về an ủi ta.

Thiên Thiên không muốn xa rời, sờ sờ hài tử, nhất nhất xem qua mọi người, cuối cùng đối diện Nguyên Hạo, trên mặt nở nụ cười như hoa, hạnh phúc nhắm hai mắt lại. Mà nụ cười trên mặt Nguyên Hạo cũng nguyên vẹn không thay đổi.

Đại gia khóc òa, ta đẩy những người khác ra, nhấn tim cấp cứu, nhưng quả thật không có thiết bị y khoa hiện đại, ta cũng đành bất lực bó tay. Nỗ Nỗ yên lặng ôm ta, ngăn chặn ta phí công vô ích, ta tựa vào ngực hắn bắt đầu khóc lớn.

Đại gia dùng ánh mắt cừu hận xoay đầu nhìn trượng phu của Thiên Thiên, lại phát hiện hắn không biết khi nào phục hạ độc được, khí tức đã tuyệt, hình ảnh tươi cười còn đọng nguyên trên mặt.

Cổ nhân sao có thể coi thường mệnh sống như vậy? Thiên Thiên đã thế, trượng phu của nàng cũng chẳng khác gì, đi chết dễ dàng cứ như đi du lịch. Chỉ trong tích tắc, hai mạng người đã không còn.

Ta vì bọn họ cảm động, kinh ngạc, đau lòng, bi thương... Nhưng, có một chữ nhưng, ta không ưa thích như vậy a. Ta vẫn tâm niệm: tình yêu đáng quý, tự do còn quý hơn, nhưng so với mạng sống, hai cái kia đều là thứ vứt đi.

Vừa khóc rống ta vừa bấu chặt lấy tay của Nỗ Nỗ, miệng không ngừng kêu la: “Hu hu... Nỗ Nỗ, nếu người ra đi trước, ta không cần tự tử có được không? Hu hu...”

Nỗ Nỗ đang thương tâm muốn chết, bị ta làm cho kinh ngạc, gật gật đầu lại nhìn ta tiếp tục khóc.

“Hu hu... Ta có đi trước, người cũng không được tự tử, ôi, ta choáng váng quá...” Ta té xỉu trong lòng Nỗ Nỗ.

Tỉnh lại, thấy Nỗ Nỗ dùng ánh mắt sầu lo nhìn ta, hắn nói cho ta biết, ta lại có thai, bởi vì mấy ngày này quá độ mệt nhọc, có dấu hiệu hư thai, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Vì vậy, lễ tang của vợ chồng Thiên Thiên ta cũng không thể tham dự. Như vậy cũng tốt, ta rất sợ hãi những cảnh ly biệt thân nhân, không phải tận mắt nhìn thấy bọn họ bị chôn dưới ba tấc đất, cứ tưởng tượng như họ đang đi du lịch, trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Tuy rằng Trình tiên sinh hết mực cam đoan Thiên Thiên ly thể bởi vì cổ hàn khí trong người, không phải do giải phẫu xảy ra vấn đề, ta vẫn vô cùng tự trách bản thân mình.

Thế nên nương đến thăm ta, ta sảm hỏi vô cùng: “Nương, đều là ta không tốt, nếu động tác của ta nhanh hơn, Thiên Thiên sẽ không bị mất máu quá nhiều, có lẽ sẽ không nguy tới tính mạng.”

Nương thở dài: “Nhu Nhu, sao có thể là lỗi của con? Từ trước đến nay đều là mẫu tử đồng tang, lần này hài tử có thể sống sót đã là vạn hạnh trong bất hạnh, đều là nhờ có con. Hiện tại con đang mang thai, ngàn vạn lần không thể suy nghĩ linh tinh, lỡ mà con có chuyện gì, kêu ta, kêu ta làm sao có thể tiếp tục sống? Ô...”

Ta ôm bà cùng khóc, mang thai lần này cảm giác không giống lần trước, ta có một trực giác mãnh liệt đây là con gái. Nhưng mà, cái chết của Thiên Thiên đã làm tiêu tan hết những hoài nghi của ta về số mệnh trời định của nữ nhân Mộ Dung gia, con gái của ta sau này phải làm sao đây?

Từ lúc Thiên Thiên mang thai, cả nhà đã chuẩn bị tâm lý sẵn, cho nên bi thương cũng nhanh chóng vơi đi, cuộc sống vẫn tiếp tục dẫu vào đây.

Bệnh tình của ta chuyển biến tốt đẹp, Trình tiên sinh cũng cáo từ về nhà. Mấy tiểu tử trong nhà đều sớm bị Dục Chi thu phục, một đám cứ lôi kéo hắn gọi “Trình ca ca đừng đi”.

Nương nhìn Dục Chi lại nhìn bụng của ta thở dài: “Đáng tiếc nữ nhân nhà Mộ Dung ta có mệnh khổ, bằng không ta thật muốn chỉ phúc vi hôn gả cho Dục Chi, bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn và chúng ta không có duyên vậy.”

Đúng vậy, để lọt tay một hài tử siêu cấp như vậy thật là tiếc muốn chết mà.

Trải qua cái chết của Thiên Thiên, Nỗ Nỗ thấy ta mang thai thì vô cùng sợ hãi, khẩn trương cùng cực, nhân tình một khắc cũng không chịu rời ta, cứ ngủ đến nửa đêm là tỉnh, rồi nhìn chằm chằm ta đến hừng đông. Hắn không ngừng tự trách, đến cuối cùng ta đành phải giúp hắn phẫu thuật thất ổng dẫn tinh.

Hắn cứ căng thẳng như vậy, không chừng ta mang thai thêm lần nữa hắn sẽ phát điên mất, để bảo trì hắn có một tinh thần khỏe mạnh, ta đành giúp hắn thất ông dẫn tinh. Nhưng ta hoài nghi làm giải phẫu là dư thừa, ông dẫn tinh của hắn có xu hướng tự khóa, không cần phẫu thuật qua hai năm cũng tự thất. Đây có lẽ là nguyên nhân gây nên hiện tượng sinh dục kì quái của nam nhân nhà Mộ Dung.

Ta lo lắng cho Nỗ Nỗ, không có thời gian nghỉ ngơi linh tinh, bất tri bất giác đã nhanh chóng quên đi cái chết của Thiên Thiên. Những người trong nhà rút kinh nghiệm xương máu, chế định một bộ Giai nhân tuyệt đại kế hoạch. Chỉ vì có một hôm ta thuận miệng nói một câu “Nếu ta sinh nữ nhân, nhất định phải đem nàng bồi dưỡng thành kẻ đáng ghét nhất trên đời, để nam nhân không có cách nào ưa thích nàng, xem nàng như thể nào sinh hài tử?” Vài ngày sau, một kế hoạch làm cho người ta không biết nên khóc hay cười liền nóng hổi ra lò.

Ta hưởng ứng kế hoạch đồng thời mài dao soàn soạt, nếu như thật sự sinh nữ nhân, ta nhất định phải giúp nàng tuyệt dục, tuyệt đối không thể thất bại.

~ Chương 13 Hoàn ~

14. 14 End

Đệ thập tứ chương: Kết cục

Mang thai mười tháng, thời cơ chín muồi (sắc gạch với cách dùng từ lưu manh của bà này), ta thuận lợi sinh hạ một bé gái, tuyên bố với bên ngoài là bé trai, tên gọi gòà Chính. Giai nhân tuyệt đại kế hoạch chính thức khởi động, ngay cả các ca ca của nàng cũng không biết giới tính thật của em mình.

Con bé mỗi ngày lớn lên trong sự chăm sóc của cả nhà, ta vẫn chưa thể làm phẫu thuật tuyệt dục cho nàng. Từ khi sinh con gái, ta thường xuyên bị hôn mê không rõ nguyên do, tra cứu thể nào cũng không tìm ra được thân thể có bệnh tật gì. Nỗ Nỗ cẩn thận quan sát và phân tích, mới nhận thấy mỗi lần ta hôn mê chỉ cần đem Hòa Chính tách ra sẽ tỉnh lại ngay. Thí nghiệm vài lần, quả nhiên, Hòa Chính ở cách xa ta một thước, ta sẽ bình an vô sự, nếu gần nhau nhất định ta sẽ lập tức hôn mê.

Không ai có thể giải thích hiện tượng kỳ quái này, nhưng đó là sự thật, về sau, Hòa Chính đối với ta chỉ có thể ở từ xa nhìn chứ không thể thân thiết, càng đừng nói chỉ đến việc ta làm phẫu thuật cho nàng. Đại tẩu và nhị tẩu thay ta làm mẹ, dưỡng dục Hòa Chính, ta chỉ có thể trở mặt nhìn người nhà Mộ Dung điên cuồng dung dưỡng nàng trở thành một tiểu hổn đản vô cùng ngoan liệt.

Mà ta, ở một mặt nào đó cũng tiếp tay cổ vũ tính nết hổn đản của nàng. Bởi vì bị một phen Thiên Thiên thấy chết không sờn hù dọa, cho nên ta mỗi ngày đều từ xa một thước hướng dẫn con từng bước, dạy nàng thể nào là quan niệm “Người không vì mình, trời tru đất diệt”. Nữ tử bị giáo dục như thế, sau này chắc chắn sẽ không ngốc đến độ liều chết sinh con cho kẻ khác.

Hòa Chính được hai tuổi, vì muốn hỏi han một số vấn đề liên quan đến giải phẫu, Trình gia phái Dục Chi đến lãnh giáo ta. Hắn ở tại Mộ Dung sơn trang một tháng trời. Ta tỉ mỉ dạy hắn, nếu như ta vẫn không có cách nào khác tới gần Hòa Chính, hy vọng có một ngày hắn có thể thay ta giúp nàng làm giải phẫu.

Dục Chi lớn lên khí chất xuất trần, mấy tên nhóc trong nhà so với hắn quả thực là khác nhau một trời một vực. Người một nhà đều ở sau lưng thờ dài mấy lần, đáng tiếc không thể đem hắn biến thành người của Mộ Dung gia.

Đứa nhỏ này thật sự là hoàn mỹ không sót mẻ, bộ dạng tuấn tú, đầu óc cũng thông minh, lễ phép nho nhã, còn hoàn hảo hơn cả thánh nhân. Hổn đản như Hòa Chính nhà ta, thiên sứ gặp nàng cũng phải phát điên,

thường xuyên đập lên người hấn để leo cây, vậy mà hấn mỗi lần đều rất cẩn thận bảo vệ nàng, phòng ngừa nàng té xuống, một chút cũng không tức giận.

Có khi Hòa Chính và các ca ca cãi nhau ầm ĩ, Dục Chi cũng sẽ ôn nhu dỗ dành, để con bé khóc lóc nước mắt nước mũi dính đầy vạt áo, không hề có một chút nào bực bội.

Hòa Chính càng ngày càng ưa thích Dục Chi, cả ngày cứ bám dính, Dục Chi trước sau vẫn rất kiên nhẫn cẩn thận chiều cố nàng. Đến sau, mỗi đêm Dục Chi đều phải dỗ Hòa Chính mới bằng lòng ngủ. Nhìn thấy một đôi tiểu nhi quần quít, người một nhà lại thở dài càng thường xuyên.

Dục Chi rời đi, Mộ Dung sơn trang nháo nhào một trận, bởi vì Hòa Chính mỗi ngày đều ở trong vườn khóc tìm Trình ca ca. Buổi tối cũng không chịu ngủ, cứ to mồm gào khóc cả sơn trang chẳng ai ngủ được. Tra tấn chúng ta được vài ngày, có một ngày nàng tìm được gian phòng Dục Chi từng ở, trèo lên trên giường lăn qua lăn lại, hít tới hít lui mới ngủ.

Cả nhà suy đoán nàng cảm nhận được mùi của Dục Chi, liền đem chăn màn gối đệm Dục Chi đã dùng qua đến, quả nhiên buổi tối liền yên tĩnh.

Đệm chăn được giặt sạch, Hòa Chính lại mặc kệ, lúc này cả nhà hiểu rõ mấu chốt, phái người ra roi thúc ngựa đến Trình gia lấy đồ Dục Chi đã dùng qua. Về sau liền hình thành thói quen, ngày tết khi hai nhà tương hổ ân cần thăm hỏi, trong quà tặng của Trình gia đều có mấy tấm khăn tay của Dục Chi.

Có khi Hòa Chính quậy phá chịu hết nổi, chúng ta đều sẽ uy hiếp: “Người nếu không nghe lời liền đem khăn kia giặt sạch.” Thông thường đều có hiệu quả kinh người.

Ta trước kia từng nghe nói đến trường hợp thế này, là biểu hiện của hải tử thiếu cảm giác an toàn. Ngẫm lại ta làm mẫu thân không có cách nào ôm con, hôn con, thật sự rất tội nghiệp, cho nên ta không nhẫn tâm sửa thói quen cổ quái này. Tận đến lúc sáu bảy tuổi, Hòa Chính mới dần dần từ bỏ tật xấu.

Năm Hòa Chính được năm tuổi, một buổi tối nọ, cha mẹ bỗng xuất hiện trong giấc mơ của ta.

Mẹ cười tủm tỉm hỏi ta: “Niều Niều, mẹ tìm cho con thân thể này không tồi chứ? Ta chính là chọn rất lâu mới tìm thấy người một nhà tốt thế này nha.”

Ta hạnh phúc gật gật đầu: “Cám ơn mẹ! Mẹ là số một.”

Mẹ ta đắc ý gật gù, “Dĩ nhiên! Niều Niều, con biết không? Vì Thu Thủy Nhu thật sự 22 tuổi đã hết dương thọ, cho nên con và hải tử tại sinh tử bộ không có đăng kí. Nếu gặp phải hung ác Quỷ Hồn thân thể có thể bị xâm chiếm. Cũng may Hắc Bạch Vô Thường hiện nay có quan hệ thân thiết với chúng ta, có bọn họ che chở các con sẽ không có việc gì. Chính là về sau, Hắc Bạch Vô Thường không biết thế nào, chúng ta thật sự là lo lắng gần chết.

Không ngờ năm năm trước xuất hiện chuyển biến. Tinh tú hỗn trưởng nhất trong tam giới, cái mà chúng ta hay gọi là sao chổi ấy, cùng Diêm vương đánh nhau dữ dội. Cuối cùng sao chổi kém hơn một chút, bị Diêm vương một cước đá xuống ao đầu thai, chuyển thể thành phạm nhân. Mà địa phủ sớm bị nàng làm loạn, rất nhiều hồ sơ bị huỷ. Khôi phục hết những tư liệu làm chúng ta mất đứt năm năm a!

Bất quá tất cả vất vả đều là đáng giá, chúng ta nhân cơ hội đục nước béo cò, cho con và hải tử đều có đăng ký chính thức, hơn nữa đều là hảo mệnh.

Hiện tại chúng ta rốt cục có thể an tâm đi đầu thai. Đúng rồi, con có biết cái kia sao chổi chuyển thể thành ai không? Chính là ngoại tôn nữ kia của ta a!”

Ba ba ở một bên bổ sung: “Niều Niều con có biết vì sao Hòa Chính đến gần con thì con đều hôn mê không? Đó là vì tương lai nàng chính là danh nhân có ảnh hưởng đến lịch sử, về phần là ai, chúng ta cũng không biết, cấp bậc của chúng ta không thể nhìn đến danh nhân bộ. Phạm là lịch sử danh nhân đều có thần quang hộ thể, bình thường yêu ma quỷ quái không thể đến gần. Linh hồn của con nhập vào thân thể này chỉ có 95%, không thể hoàn toàn giống người thường. 5% kia của con có một ít yếu tính, cho nên sẽ không thể tới gần nàng.

Còn có, ta nghe nói sau khi nàng hạ phạm, tam giới chư tiên chúc mừng ba ngày ba đêm, Diêm vương cũng tăng ba cấp tiền lương, ta nghĩ bọn họ sẽ không nguyện ý để nàng trở về quá sớm. Cho nên người không

cần quá lo lắng, nàng hẳn là có thể sống thật lâu thật lâu.”

Ba mẹ từ ái nhìn ta, “Được rồi, Niều Niều, chúng ta phải đi đầu thai, lúc này đây là chân chính vĩnh biệt. Không cần khổ sở, chúng ta đều sẽ hạnh phúc. Tạm biệt, bảo bối.”

“Tạm biệt! Cha, mẹ, con yêu hai người!”

Bởi vì có tin tình báo, ta cũng an tâm hơn nhiều, không còn chăm chăm muốn tuyệt diệt cho Hòa Chính. Quan sát người nhà giáo dục Hòa Chính là một chuyện vô cùng thú vị. Đúng là không phải người thân không chung một nhà, Mộ Dung gia trên dưới đều thú vị như nhau. Sự tình càng ngày càng trở nên mất khống chế, cả nhà ai cũng dường như đã quên ước nguyện ban đầu, mỗi người đều cố gắng đem hết thói hư tật xấu thường che dấu truyền cho Hòa Chính, biến nàng thành một đứa ngang tàng cần quấy số một.

Đến cuối cùng, Hòa Chính ngoan liệt tới mức ai ai cũng đều phải oán than, nhưng nàng vô công cao cường, không ai dám làm gì hết. Nếu như nàng ở trên thiên giới cũng như vậy, khó trách thần tiên vì chúc mừng nàng rời đi, ăn mừng cả ba ngày ba đêm, thật không hổ là sao chổi đầu thai a.

Ta là trường hợp đặc biệt, vẫn bị người nhà cẩn thận bảo hộ, không cho quá thân cận Hòa Chính, bất quá ta là người duy nhất ở Mộ Dung sơn trang không bị nàng “hành hạ”.

Nhấn nhẹn đến khi nàng mười ba tuổi, cả nhà Mộ Dung từ lớn đến bé rốt cục cũng chịu không nổi nàng. Nàng vừa rời khỏi Mộ Dung sơn trang, trừ bỏ ta là mẫu thân, cả nhà đều cao hứng trong lòng cả mấy ngày. Ta luyện tiếc nàng, cũng luyện tiếc nhìn cả nhà bị nàng ức hiếp, nhưng người càng đông thì ta được dịp hả hê càng nhiều, ta đành phải nén đau thương mà tống nàng ra ngoài làm loạn thiên hạ!

Cầu trời phù hộ cho ai xui xẻo gặp phải Hòa Chính!

Con đi xa, làm mẹ dĩ nhiên phải lo lắng, ta tuy rằng lo lắng cho người xung quanh Hòa Chính còn nhiều hơn lo lắng nàng, nhưng ít nhiều cũng rất nhớ nàng. Một thời gian sau, những người khác trong nhà cũng dần dần quên nàng ngoan liệt thế nào, đều bắt đầu nhớ nàng. Chúng ta bắt đầu hỏi thăm chung quanh tìm kiếm nàng.

Vài năm trôi qua, chúng ta vẫn không biết nàng ở nơi nào làm hại dân hại nước, nàng cách một đoạn thời gian đều sẽ thông qua Cái Bang đưa tin trở về, chúng ta cũng không phải quá lo lắng.

Một ngày, Tiểu Lục nhà nhị ca từ Nam Kinh về nhà, vẻ mặt bi phẫn nói cho chúng ta biết: “Tam thúc, tam thẩm, ta nhìn đến Tiểu Thập, hắc, hắc, hắc thành thái giám, còn ở chung với một nam nhân. Ta hỏi thăm một chút, hắc hiện tại kêu Trịnh Hòa, là đại thái giám trong nội cung.”

Trịnh Hòa? Ta biết, là thái giám bảy lần đi Tây Dương kia sao. Hắc là nữ nhân! Còn do chính ta sinh ra! Ta nhìn không được cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Nỗ Nỗ, “Đừng lo lắng, Tiểu Thập nhà chúng ta sẽ lưu danh muôn đời.”

Ta nghĩ phá đầu cũng không nghĩ ra trừ bỏ Mã hoàng hậu chân to, ở Minh triều còn có nữ nhân nào nổi danh, liền không nghĩ tới Hòa Chính nhà ta căn bản không phải nữ nhân danh tiếng, mà còn là một tam bảo thái giám danh tiếng. Thật sự làm người ta bất ngờ, cũng quá buồn cười.

Nỗ Nỗ kinh ngạc xem ta liếc mắt một cái, quay đầu truy vấn Tiểu Lục: “Nam nhân kia là ai?”

“Ta chỉ biết hắc là một đại phu, những cái khác chưa kịp hỏi thăm liền mau quay về báo tin.” Tiểu Lục suy tư một chút, “Bất quá nam nhân kia nhìn rất quen mắt, ta khẳng định đã gặp qua hắc, chính là nghĩ không ra.”

Nỗ Nỗ bắt đầu hoảng hốt, “Không được, ta muốn đi tìm nàng trở về.”

Rất nhanh, những người khác trong nhà cũng biết tin tức này, nhất trí quyết định đi bắt gò Hòa Chính trở về. Nỗ Nỗ nóng vội một người cưỡi ngựa đi trước, chúng ta ngồi xe theo sau.

Từ khi ta biết Hòa Chính chính là Trịnh Hòa liền an tâm vững dạ, bất quá ta muốn xem nữ nhân của ta như thế, nam nhân làm sao có thể nhẫn nại nàng, liền cùng đi theo.

Nỗ Nỗ mệt mỏi quay về, biết được nam nhân kia là Dục Chi, chúng ta không thể tưởng được thờ dài nửa ngày, hắc cuối cùng vẫn thành người nhà ta.

Những người khác thay nhau đi quấy rối bọn họ. Ta thấy họ càng làm càng quá mức tưởng tượng, đành nói với cả nhà, khuyên họ được vài lần họ càng phần nộ, ta làm mẫu thân quá nhẫn tâm. Ta đành phải lấy lui làm tiến, khẩn cầu bọn họ đừng tổn thương Dục Chi. Ta chính là mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa lòng a.

Sau này Hòa Chính đi Tây Dương, trong nhà mọi người lo lắng muốn khủng, chỉ có ta biết chắc, còn sáu lần đi Tây Dương nữa, Hòa Chính nhất định sẽ không có việc gì. Bất quá vì không muốn bị hiểu lầm ta nhẫn tâm, ta cũng theo họ cùng nhau thở ngắn than dài.

Hai năm sau Hòa Chính rốt cuộc ôm hài tử an nhiên quay trở lại, nhân duyên tề hội, số mệnh éo le của đàn bà con gái Mộ Dung gia rốt cục bị bài trừ.

Bởi vì Hòa Chính lại mang thai, để bảo hiểm..., vẫn là đi Tây Dương sinh an toàn hơn. Bọn họ trở về mới được vài ngày lại lần thứ hai hạ Tây Dương. Chúng ta cũng đi theo, một là muốn mượn cơ hội kiến thức một chút hải ngoại phong tình, hai là ta hy vọng có thể nuôi nấng hài tử của Hòa Chính, bù lại ta đối Hòa Chính thua thiệt, không có cách nào ôm nàng hôn nàng.

Hòa Chính một đường cùng người ta luận võ, bởi vì nàng đến từ Đông phương lại chưa từng bị thua, bị người đời xưng là Đông Phương Bất Bại. Ta lần đầu tiên nghe đến danh hiệu đó cười muốn tê liệt, lại vỗ vỗ bả vai Nỗ Nỗ nói cho hắn: “Nhà của chúng ta Tiểu Thập sẽ để tiếng xấu muôn đời.”

Sau này ta nghe nói Hòa Chính còn viết ra một quyển võ học bí kíp, kêu Quỳ hoa bảo điển, bị giang hồ nhân sĩ truyền tụng vô cùng kì diệu, ai cũng muốn chiếm đoạt. Quả nhiên là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, Kim Dung sẽ không phải là nghe chuyện Hòa Chính nhà ta mới viết Tiểu ngạo giang hồ đó chứ?

Ta cười muốn ngắt, bị ai thay cho những kẻ đâm đầu tự cung để luyện công, ai bảo các người gặp phải sao chổi làm chi? Ha ha ha ha...

Ta khi còn sống quả nhiên thật sự hạnh phúc, tuổi tác tăng trưởng, Nỗ Nỗ cũng chậm chậm lớn dần, chậm rãi thành thực, ria mép cũng có, trông rất uy nghiêm. Trên giang hồ cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng ở nhà, hắn vẫn như trước công ta nghe ta ca hát. Ta cao hứng hoặc mất hứng đều bẹo má hắn, nhéo một phen.

Hắn không cam chịu nói: “Ta hiện tại ở bên ngoài cũng được nhiều người kính ngưỡng, nàng như thế nào còn đối xử với ta như vậy?”

Ta đều sẽ trừng mắt với hắn, “Người chẳng lẽ không biết đạo nước lên thì thuyền lên sao? Người lợi hại, có thể lợi hại hơn ta sao?”

Hắn đều ngoan ngoãn nghe theo, “Nga.” Giống như trước đây vẫn rất nghe lời.

Thật ra đối thoại như trên cũng chỉ là vui đùa, kỳ thật ta cũng không lợi hại như vậy, Nỗ Nỗ là cam tâm tình nguyện bị ta quản, chúng ta đều biết vì đối phương suy nghĩ, nên Nỗ Nỗ cũng rất hạnh phúc.

Chúng ta cùng nhau hạnh phúc. Tuy rằng chúng ta không yêu nhau oanh oanh liệt liệt, không trải qua lựa chọn, nhưng ai dám nói đây không phải tình yêu chân chính? Nếu như tới thời khắc nguy cấp, ta tin tưởng Nỗ Nỗ nhất định sẽ ở phía trước bảo hộ ta. Về phần ta, lúc ta sinh ra Lôi Phong thúc thúc đã muốn qua đời từ lâu, vóc dáng ta lại không cao che không nổi “Trượng” phu, để ta tránh ở phía sau hắn làm một nữ nhân bình thường vậy. Còn nữa, nếu ta bị thương, Nỗ Nỗ khẳng định còn thống khổ hơn chính hắn bị thương, ta cũng phải vì hắn suy nghĩ. Ta yêu hắn như vậy, chắc mọi người đều hiểu rồi chứ? (Hiểu cái con khỉ, toàn nguy biện, ta khinh!!!)

~ Toàn văn Hoàn ~

Chú thích:

Trịnh Hoà: Sinh năm 1371, Trịnh Hoà là thái giám dưới triều Minh Thành Tổ, và là một nhà hàng hải kiêm nhà ngoại giao xuất chúng trong đời Minh. Ông tên thật là Mã Tam Bảo, tín đồ Hồi giáo sống tại Vân Nam. Do thông minh tháo vát, Trịnh Hoà được Minh Thành Tổ yêu mến và tin dùng. Ông là nhà hàng hải nổi tiếng nhất của Trung Quốc. Từ năm 1405 đến năm 1433, Trịnh Hoà đã bảy lần chỉ huy hạm đội đi chu

du qua vùng biển Nam Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương, ghé thăm hơn 30 quốc gia, xa nhất là Somalia thuộc châu Phi. Dựa trên một số thư tịch và bằng chứng lịch sử, cựu thuyền trưởng tàu ngầm người Anh là Gavin Menzies gần đây đã đưa ra một giả thuyết là chính các đô đốc dưới quyền Trịnh Hoà, trong chuyến đi thứ sáu, đã phát hiện ra mũi Hảo Vọng, châu Mỹ, châu Nam Cực, châu Úc và Bắc Cực.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-xuat-kinh-son-dieu>